

การศึกษาศักยภาพทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการสอน
แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

ปริญญาโท
ของ
สวิตตา ทองเย็น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์
มีนาคม 2554

การศึกษาศักยภาพทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการสอน
แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

มีนาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาศักยภาพทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการสอน
แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ
มีนาคม 2554

สวิตตา ทองเย็น (2554). การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไอฮิวแมนนิส. ปริญญาโท กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูริย์ โพธิ์สาร

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก จากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไอฮิวแมนนิส กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีเอกสารรับรองความพิการหรือสมุดจดทะเบียนคนพิการ สามารถพูดออกเสียงเป็นคำและอ่านริมฝีปากของครูได้ และไม่มีคามพิการอื่นๆ แทรกซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 6 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) พร้อมทั้งประเมินความสามารถทางภาษาของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้พร้อมทั้งแบบฝึกหัด แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด และแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน ดำเนินการสอนเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน จันทร์-ศุกร์ วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ สถิติทดสอบ The Sign Test for Median: One Sample และ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไอฮิวแมนนิส สูงขึ้น
4. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดไอฮิวแมนนิส สูงขึ้น

A STUDY ON LANGUAGE ABILITY OF PRESCHOOL CHILDREN WITH
HEARING IMPAIRMENT THROUGH BILINGUAL EDUCATION AND
NEO-HUMANIST EDUCATION

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Special Education
at Srinakharinwirot University

February 2011

Sawitta Thongyaun. (2010). *A Study on Language Ability of Preschool Children with Hearing Impairment through Bilingual Education and Neo-Humanist Education*. Master thesis, M.Ed. (Special Education). Bangkok: Graduate School, Srinakarinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof. Dr. Siriphan Sriwanyong, Assist. Prof. Dr. Paitoon Pothisaan.

This research aimed to study was on Language ability of kindergarten 2 children hearing impairment through bilingual education and Neo - Humanist. The subjects in this study were a group of preschool children with hearing impaired, words speaking and lip reading who did not exhibit other disabilities, The students were enrolled in Kindergarten 2 class in first Semester of 2010 academic year of Setthatiean School. And were chosen by purposive sampling. The duration of the intervention was 6 weeks with 60 minutes per day for 5 day a week totaling to 24 sessions. The instruments in this research were Biligual and Neo- humanist lesson plans, and the Assessmentt test of the ability in Speaking and Writing comprehension for students with hearing impairment in Kindergarten 2. The data was analyzed using Median, Interquartile Range. The Sign Test for Median: One Sample and The Wilcoxon Matched – Pairs Signed-Ranks Test

The results of the research revealed that:

1. The speaking ability of the preschool children with hearing impairment through Bilingual Education and Neo-Humanist Education created technique were in good level.
2. The writhing ability of the preschool children with hearing impairment through Bilingual Education and Neo-Humanist Education created technique were in good level.
3. The speaking abilities of the preschool children with hearing impairment through Bilingual Education and Neo-Humanist Education created technique with significantly higher.
4. The writhing abilities of the preschool children with hearing impairment through Bilingual Education and Neo-Humanist Education created technique with significantly higher.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการสอน
แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

ของ

สวิตตา ทองเย็น

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน มีนาคม พ.ศ. 2554

คณะกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์)

(ศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม)

.....กรรมการ

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนงานวิจัย

จาก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร กรรมการควบคุมปริญญาโท ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างดียิ่งมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล ที่กรุณาเป็นประธานและกรรมการสอบปากเปล่า พร้อมทั้งให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจนทำให้ปริญญาโทฉบับนี้มีความชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ธนิดา เชยชุ่ม อาจารย์จินดา อุ่นสอน อาจารย์วชิราภรณ์ เศรษฐผล และอาจารย์วรรณ ทงศรี เป็นอย่างสูงที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือและให้คำแนะนำจนได้เครื่องมือที่สมบูรณ์

ขอบพระคุณ อาจารย์ศราวดี เจริญประยูร ที่ช่วยเป็นครูผู้สอนร่วม และเป็นล่ามภาษามือ ในการทำวิจัย ครั้งนี้

ขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครู โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์สถานที่ในการทำวิจัยครั้งนี้

สวิตตา ทองเย็น

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	9
กรอบแนวคิดการวิจัย	11
สมมติฐานการวิจัย	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	14
ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	14
ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน	15
สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน	17
ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	19
พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	20
วิธีสื่อสารกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	22
การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน.....	24
พัฒนาการทางภาษา.....	27
ความหมายของภาษา	27
พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย	28
องค์ประกอบความสามารถทางภาษา	29
บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมด้านภาษา	30
ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย	30
ความหมายของการพูด.....	30
ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย.....	31
การพัฒนาการความสามารถด้านการพูด.....	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย	34
ความหมายการเขียน.....	35
ความสำคัญของการเขียน.....	35
แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัย.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบสองภาษา	36
การสอนแบบสองภาษา	39
ประวัติและความเป็นมาของการสอนแบบสองภาษา	39
แนวการสอนแบบสองภาษา.....	40
รูปแบบการเรียนการสอนแบบสองภาษา	41
โครงสร้างของภาษามือ.....	42
งานวิจัยเกี่ยวกับการสอบแบบสองภาษา	46
การจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	47
แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส	47
หลักการและกระบวนการแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	47
การฝึกอาสนะตามแนวนีโอฮิวแมนนิส	50
การฝึกสมาธิตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	50
การสอนและพฤติกรรมของครูตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	51
กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	54
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวนีโอฮิวแมนนิส	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	57
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
วิธีดำเนินการทดลอง.....	69
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	76
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	83
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	83
สมมติฐานการวิจัย.....	83
วิธีดำเนินการวิจัย.....	83
สรุปผลการวิจัย.....	84
อภิปรายผล.....	85
ข้อเสนอแนะ.....	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก	101
ภาคผนวก ก	102
ภาคผนวก ข	104
ภาคผนวก ค	111
ประวัติย่อผู้วิจัย	145

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ของความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	77
2 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดีของความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	78
3 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ของความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	79
4 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดีของความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	80
5 เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	81
6 เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	82
7 ผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด.....	105
8 ผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน.....	107

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
9 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินความสามารถทาง ภาษาด้านการพูด.....	109
10 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินความสามารถทาง ภาษาด้านการเขียน.....	110

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัด ประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส.....	60
2 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด	63
3 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน.....	66

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสื่อสำคัญที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นเครื่องมือของการสื่อสารก่อให้เกิดความเข้าใจ ความหมายตรงกัน เป็นสื่อกลางในการสืบทอดและเป็นหลักฐานของวัฒนธรรม เพื่อสัมพันธ์ติดต่อกันและกัน ทำให้สามารถศึกษาถ่ายทอดนำมาอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม เป็นมรดกทางสังคมสืบทอดกันมา (ประภาศรี สีหอำไพ. 2550: 17) นอกจากภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เป็นระบบสัญลักษณ์โดยใช้สื่อความระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารแล้ว ยังใช้เป็นประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารเพื่อแสดงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ออกมาให้ปรากฏอีกด้วย (บุญยงค์ เกศเทศ. 2548: 2) อีกทั้งภาษายังเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุขและมีความเข้าใจต่อกัน (มัลลิกา คณานุรักษ์. 2547: 11) ไม่ว่าจะชนชาติใดต่างก็มีภาษาเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เฉกเช่นชาติไทยก็มีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของคนไทย เป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ในการศึกษาเล่าเรียน ในการประกอบอาชีพ และในการดำเนินกิจการทุกอย่างของชีวิต ภาษาไทยจึงผูกพันกับคนไทยอย่างแนบแน่น (ราชบัณฑิตยสถาน. 2551: 1)

ความเข้าใจภาษานั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ส่วนใหญ่มีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด จากพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็ก จะเริ่มตั้งแต่แรกเกิด เด็กส่งเสียงร้อง ประมาณ 2-3 เดือน ต่อมาเด็กจะเริ่มส่งเสียงอ้อแอ้ เหมือนจะเป็นการพูดคุยกับแม่ ประมาณ 5-6 เดือน หลังจากนั้นเด็กจะเริ่มเล่นน้ำลาย เป่าปาก ส่งเสียงจากลำคอ ในที่สุดจะพัฒนาความหมาย โดยมากการพูดของเด็ก สามารถพูดคำแรกได้เมื่ออายุประมาณ 12 เดือน เด็กสามารถพูดและออกเสียงได้ประมาณ 270 คำเมื่ออายุ 2 ปี และเมื่ออายุ 6 ปี สามารถพูดได้ประมาณ 2,600 คำ (Meyer. 2001: 1) และการพูดของเด็กนั้นยังเกิดจากการเรียนรู้เมื่อเด็กอยู่ในบริบททางสังคม นั่นคือ เด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการสนทนา พูดคุยที่มีความหมายกับ ตัวเด็ก เช่น แม่หรือคนเลี้ยงพูดคุยกับเด็ก การพูดและการฟังจะพัฒนาได้ดีที่สุดเมื่อผู้ใหญ่รอบตัวเด็กพูดคุย และสนทนากับเด็กโดยตรง(นภเนตร ธรรมบวร. 2549: 175 ; อ้างอิงจาก Robbins. 1984; Well. 1985)

การพูดจึงถือเป็นการแสดงออกทางพัฒนาการทางภาษาด้านหนึ่ง เป็นการรวมประสบการณ์ด้านต่างๆ ของเด็กเข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก ความคิด การรับรู้ ความจำและความรู้ ความเข้าใจ (นภเนตร ธรรมบวร. 2544: 113) สอดคล้องกับแมคชาโด ที่กล่าวว่า การพูด เป็นวิธีการพื้นฐานที่ช่วยให้เด็กได้แสดงออกซึ่งความเป็นตัวของตัวเอง อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้พัฒนาการคิด เด็กควรมีประสบการณ์สำคัญด้านการพูด (Machardo. 1999: 327) นอกจากการพูดแล้ว การเรียนรู้ภาษาที่ดี

เป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้เมื่อโตขึ้นเด็กควรได้เรียนรู้ครบทุกด้านทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างบูรณาการ ทักษะการเขียนเป็นเครื่องมือสื่อความหมายการถ่ายทอดความคิด ซึ่ง การเรียนการสอนทุกวิชาต้องอาศัยการเขียนเป็นสื่อในการแสวงหาและการถ่ายทอดความรู้ เด็กที่ไม่มีความสามารถทางการเขียนจะไม่ประสบความสำเร็จด้านการเรียนที่ดีได้ ในการจัดการเรียนการสอนแบบเตรียมความพร้อมเด็กอายุ 3 – 6 ขวบ การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ยาก เพราะต้องใช้ความคิด ประสบการณ์ และการมีเป้าหมาย เด็กปฐมวัยต้องเริ่มด้วยการฝึกเขียนจากการวาดภาพ เขียนอิสระ อาจใช้เส้นประได้ เด็กเริ่มเขียนโดยคิดมาจากแบบของตนเองจากการวาดภาพและสื่ออย่างอิสระ เด็กจะเขียนได้ต่อเมื่อกลไกสมองด้านการเรียนรู้ตัวอักษรสัญลักษณ์ทางภาษาตัวอักษรมีความพร้อมก่อน จากนั้นเด็กจึงถ่ายทอดคำหรืออักษรนั้นๆ ลงมาที่มือด้วยการลากเส้น (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2547 : 149 – 150)

ในเด็กปกติจะมีพัฒนาการทางภาษา ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เป็นไปตามลำดับอายุ เพศ และวัย ซึ่งการเรียนรู้ทางด้านภาษาและการพูด อาศัยประสาทสัมผัสทางการฟัง เป็นส่วนใหญ่ (ผดุง อาริยวิญญู. 2542: 2) สอดคล้องกับ กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ ที่กล่าวว่า ประสาทสัมผัสที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านภาษาและการพูด ก็คือการได้ยิน นอกจากนั้นการได้ยิน ยังเป็นวิถีทางที่สำคัญในการที่จะติดต่อสื่อความหมายกับคนรอบข้าง และบุคคลอื่น เพื่อวัตถุประสงค์หลายประการ เช่น การสนทนาโต้ตอบ การแสดงความรู้สึก การบอกความต้องการ เป็นต้น ผู้ป่วยหูพิการถาวรจะไม่สามารถรับฟังเสียงได้เหมือนกับคนปกติ การรับรู้ข้อความต่างๆ เพื่อการสื่อความหมายโดยอาศัยการได้ยินจึงเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก บางครั้งไม่สามารถทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นได้ โดยเฉพาะเด็กหูพิการแต่กำเนิด นอกจากจะไม่ได้ยินเสียงแล้วยังมีปัญหาทางการพูดและความเข้าใจภาษาอีกด้วย (กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. 2550: 57) ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากการแสดงออกทางการพูดและเขียน จะพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มักมีปัญหาทั้งในเรื่องการพูดและเขียน เช่น พูดเสียงดังหรือเบาผิดปกติ มักหลีกเลี่ยงการสนทนากับผู้อื่น เมื่อพูดมักพูดด้วยประโยคที่ไม่ต่อเนื่อง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของการสูญเสียการได้ยิน ส่วนในเรื่องการเขียน เป็นวิธีสื่อสารหนึ่งเพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ใช้ติดต่อกับคนปกติได้ แต่ภาษาเขียนของเด็กเหล่านี้มักมีข้อบกพร่องมากมาย ทั้งในด้านการเขียนคำ ปริมาณคำ การใช้ชนิดของคำ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักจะเขียนเป็นประโยคสั้นๆ ใช้คำในแต่ละประโยคน้อย มักเขียนคำตกล้น ตลอดจนการเรียงลำดับคำในประโยคผิด เขียนประโยคผิดหลักภาษา เรียงประธาน กริยา กรรมไม่ถูกต้อง (ผดุง อาริยวิญญู. 2542: 15)

การสอนแบบสองภาษาสำหรับสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน คือวิธีการจัดการสอน ที่ตอบสนองความต้องการและสอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป การจัดวิธีการสอนมีครูปกติและครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินร่วมกันจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูปกติสอนวิชาภาษาไทย เน้นรูปแบบการพูดและการเขียนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทย ส่วนครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสอนภาษามือไทย (จิตประภา ศรีอ่อน. 2547: บทคัดย่อ; อ้างอิงจาก Pardo v. 1994) ซึ่งการสอนแบบสองภาษาถือว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การที่ผู้สอนตระหนักถึงธรรมชาติที่แตกต่างกันของผู้เรียน เข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน อันเนื่องมาจากกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิด ประสบการณ์เดิม พฤติกรรม บุคลิกลักษณะ รวมทั้งบริบทและสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ความเข้าใจนี้ทำให้เกิดแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (ทิศนา แคมมณี. 2551: 29) จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๒ ได้กำหนดแนวทางการจัดการศึกษาไว้ในหมวด ๔ ซึ่งในมาตรา ๒๒ ได้ระบุหลักการจัดการศึกษาไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542: 13) ดังนั้นการส่งเสริมและการจัดประสบการณ์ทางการศึกษาต้องเน้นกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม

ความสามารถด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินน้อยกว่าในเด็กปกติวัยเดียวกันมาก ซึ่งเป็นผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความสามารถในการเรียนไม่เท่ากับเด็กในวัยเดียวกัน จึงได้มีการทดลองนำวิธีการสอนแบบสองภาษาใช้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกันอย่างแพร่หลาย และพบว่าได้ผลดีในประเทศแถบแอฟริกา อเมริกา ยุโรป ออสเตรเลีย สำหรับในประเทศไทยวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล และโรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม ได้นำมาทดลองใช้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เช่นเดียวกัน ผลการวิจัยของ อุดนาวรรณ มั่นใจ พบว่า กระบวนการเรียนการสอนแบบสองภาษา มีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง คือ ครูปกติและครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสอนร่วมกันในชั้นเรียนเดียวกัน ครูทั้งสองคนต้องมีความสามารถในด้านภาษาไทย และภาษามือไทยในระดับค่อนข้างดี สำหรับใช้ภาษามือไทยสื่อสารในชั้นเรียน วิธีการสอน ครูจะทำงานร่วมกันทุกขั้นตอนและแบ่งบทบาทหน้าที่ในชั้นเรียนอย่างชัดเจน เช่น บทบาทด้านการสอนเนื้อหาและการสอนภาษามือเป็นของครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนการสอนภาษาไทยในด้านการอ่าน พูด และเขียน เป็นของครูที่มี

การไต่ยนปกติ โดยครูทั้งสองคนจัดทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียนร่วมกัน (อุณาวรรณ มั่นใจ. 2544: บทคัดย่อ)

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีให้แก่เด็ก เป็นการสร้างรากฐานชีวิตของเด็ก เป็นทุนสืบทอดคุณค่าชีวิตของเด็กให้เพิ่มขึ้นต่อไป เป็นการบ่มเพาะความคิดอ่าน นิสัยและอารมณ์ และเป็นรากแก้วของชีวิตให้แข็งแรงพร้อมที่จะหล่อเลี้ยงชีวิตไปจนเติบโต การจัดการศึกษาควรมุ่งพัฒนาเด็กทุกด้านไปพร้อมกัน สิ่งที่ได้เรียนรู้ในโรงเรียนต้องเชื่อมโยงสัมพันธ์ตัวเด็ก บุคคลรอบข้าง สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมในชุมชน วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาเด็กจึงต้องสอดคล้องกับพัฒนาการและวุฒิภาวะของเด็ก ไม่เร่งสอนอ่านเขียน เรียนคิดเลข โดยที่เด็กยังไม่พร้อม ซึ่งจะส่งผลเสียต่อเด็กทั้งในปัจจุบันและในอนาคตเมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ (อรุณี หรดาล. 2550: 23) ซึ่งการจัดการศึกษาที่จัดให้เด็กในปัจจุบันมักจะมุ่งไปในการพัฒนาสมองซีกซ้าย โดยการให้เด็กรู้จักการท่องจำ คิดเลข ภาษา ระเบียบ กฎเกณฑ์ การวิเคราะห์ข้อมูล ฯลฯ ในขณะที่สมองซีกขวาที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ศิลปะ การคิดแปลกใหม่ ไม่ค่อยมีโอกาสได้พัฒนาขึ้น ดังนั้นการจัดการศึกษาแบบนี้โอฮิวแมนนิสจึงแตกต่างจากการศึกษาแบบทั่วๆ ไปที่มักจะมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ด้านวิชาการหรือวิชาชีพต่างๆ และมีการพัฒนาเฉพาะด้านร่างกายและจิตใจระดับแรกๆ เท่านั้น แต่การศึกษาแบบนี้โอฮิวแมนนิสจะมุ่งพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านวิชาชีพ วิชาการและในทุกๆ ส่วนประกอบของชีวิตผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย, จิตสำนึก, จิตใต้สำนึก และจิตเหนือสำนึกไปพร้อมๆ กัน ซึ่งแนวคิดนี้เป็นหลักการหนึ่งที่เหมาะสมและมุ่งส่งเสริมให้มีมนุษยมีการพัฒนาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การศึกษาโอฮิวแมนนิส จึงเรียกได้อีกอย่างว่า “การศึกษาเพื่อการพัฒนาคนให้สมบูรณ์ในทุกด้าน (Holistic Education)” (เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2546: 9) จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมตามแนวโอฮิวแมนนิส ที่ส่งเสริมพัฒนาคนให้สมบูรณ์และมีการนำศักยภาพในตัวตนมาใช้ อาทิเช่น ผลของการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย ของ วรณวิมล อกนิษฐ์ พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดโอฮิวแมนนิส มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (วรณวิมล อกนิษฐ์. 2546: บทคัดย่อ) ผลของการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดโอฮิวแมนนิสต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน ของ นันทกา ทวีปกุล ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดโอฮิวแมนนิสมีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในด้านความคิดคล่องตัว และความริเริ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (นันทกา ทวีปกุล. 2543: บทคัดย่อ) เห็นได้ว่าจากผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมและ การส่งเสริมทักษะด้านต่าง ๆ ตามแนวคิดโอฮิวแมนนิส มีผลที่ดีขึ้น

จึงเป็นที่น่าสนใจสำหรับการนำแนวการสอนนี้มาจัดการสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ควรจะได้รับการพัฒนาศักยภาพในตัวตน โดยเฉพาะในระดับปฐมวัยได้มีการพัฒนากระบวนการทางภาษาได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสนี้ จะเน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีความคิดด้านบวก รู้จักการมีความรักให้กับตนเองและรักทุกสิ่ง พัฒนาตนเองให้มีความสามารถ มองเห็นคุณค่าในตนเองและทุกสิ่ง มีความสุขในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2546: 16)

การจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสที่เน้นให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่สมบูรณ์ทุกด้านตามศักยภาพของแต่ละคน จะใช้วิธีการสอนสิ่งที่เป็นนามธรรมแก่เด็กการจูงใจเด็กไปอย่างมีระบบ จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมง่ายๆ ไปสู่สิ่งที่เป็นรูปธรรมยากๆ และไปสู่สิ่งที่เป็นนามธรรมในที่สุดโดยเด็กแทบจะไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย เช่น แทนที่เด็กจะต้องท่องตัวอักษรต่างๆ ที่เขียนไว้บนกระดานดำ หรือในหนังสือ เด็กจะรู้จักตัวอักษรต่างๆ จากเกมการเล่นที่สนุกสนาน โดยการวิ่งไปตามพื้นห้องให้เป็นรูปร่างของตัวหนังสือต่างๆ สัมผัสลูกบอลตัวหนังสือที่เป็นกระดาษทราย เอานิ้วมือเขียนตัวหนังสือบนหลังเพื่อน เป็นต้น (เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2546: 27) เมื่อนำวิธีการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสมาใช้ร่วมกับวิธีการสอนการสอนแบบสองภาษาซึ่งเหมาะสมต่อผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพราะการสอนแบบสองภาษาเกิดขึ้นบนพื้นฐานของการเข้าใจว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนรู้ได้ดีจากช่องทางที่ไม่ผิดปกติคือ ทางตามากกว่าช่องทางที่ผิดปกติ คือการได้ยินทางหู และภาษาที่ใช้ในการรับรู้ด้วยตาได้ดีที่สุดคือ ภาษามือของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การเรียนภาษามือของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะทำให้สมองมีการพัฒนาได้ดี และมีความเชื่อมโยงต่อเนื่องกับการเรียนภาษาที่สองคือภาษาไทยทำให้สามารถเรียนรู้ความแตกต่างของภาษามือและภาษาเขียนได้เป็นอย่างดี เป็นการสอนแบบผสมผสาน โดยแทรกซึมเข้าสู่ความรู้สึกทางวัฒนธรรมของคนหูหนวก โดยครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และยังทำให้เด็กเข้าใจสังคมของคนที่มีการได้ยินปกติและเข้าใจหลักภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาไทย ทำให้เด็กสามารถเขียนภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ จากเดิมที่เด็กเคยเขียนผิดหลัก เขียนคำตกหล่น เขียนสลับที่ไม่เข้าใจความหมายของคำที่เขียน ใช้คำฟุ่มเฟือย ปัญหาเหล่านี้จะลดลง เพราะการจัดการเรียนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส (ผดุง อาริยะวิญญู. 2542: 15; เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2540: 16)

จากสภาพปัญหาทางการสื่อสารและการใช้ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเฉพาะการพูดและการเขียนซึ่งจำเป็น และมีความสำคัญต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษาจึงเป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่ลึกซึ้ง เป็นการสอนที่เข้าใจวัฒนธรรมของคนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นอย่างดี โดยมีการสอนภาษามือที่ชัดเจนจากครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเรียนรู้วิชาภาษาไทยจากครูปกติที่เข้าใจหลักไวยากรณ์ของภาษาไทย เด็กจะเข้าใจวิธีการเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องมากขึ้น จะไม่สับสนระหว่างไวยากรณ์ของภาษามือและภาษาไทย เมื่อนำมา ร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสที่มีเป้าหมายของการพัฒนาเด็กให้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ ความมีน้ำใจและวิชาการ เป็นการจัดประสบการณ์ที่เอื้อต่อการส่งเสริมศักยภาพในตัวเด็ก ให้เด็กได้พัฒนาสมองทั้งสองซีกควบคู่ไปกับการเรียนรู้ ส่งผลให้เด็กเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างมีความสุข ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจทำการศึกษาความสามารถทางภาษา โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางแก่ครู และผู้เกี่ยวข้อง กับเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะได้ใช้กระบวนการนี้ เพื่อช่วยเพิ่มศักยภาพทางด้านการพูดและการเขียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาในด้านการพูด และการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาในด้านการพูด และการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้จะได้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสไปใช้ในการพัฒนาความสามารถทางภาษาทางด้านการพูด และการเขียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ และแนวทางให้แก่ครู บุคลากรทางการศึกษา หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ในการพัฒนาพื้นฐานทางด้านภาษา แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูหนวก ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีเอกสารรับรองความพิการหรือสมุดจดทะเบียนคนพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูหนวก ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีเอกสารรับรองความพิการหรือสมุดจดทะเบียนคนพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 6 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีหลักการคือการพัฒนาศักยภาพในตัวตนของเด็กให้เป็นคนที่สมบูรณ์ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ความมีน้ำใจ และวิชาการเพื่อให้ไปถึงเป้าหมายความเป็นคนที่สมบูรณ์ กิจกรรมที่ทำตามแนวนีโอฮิวแมนนิส จะต้องสอดคล้องกับเป้าหมายของการพัฒนามนุษย์ ทั้ง 4 ข้อ ดังที่เกียรตวิวรรณ อมาตยกุล (2546: 16-21) กล่าว คือ

1. คลื่นสมองต่ำ นักวิทยาศาสตร์ได้ประดิษฐ์เครื่องมือวัดคลื่นสมอง ซึ่งสามารถตรวจพบว่าประสิทธิภาพการทำงานคนเรา จะแปรเปลี่ยนไปตามคลื่นสมองที่เราส่ง ยิ่งต่ำลงมากเท่าไรจะยิ่งมีประสิทธิภาพดีขึ้นเท่านั้น เพราะเราจะมีประสาททางจิตใจ อารมณ์ดี ใจเย็น มีความคิดสร้างสรรค์ เกิดสมาธิ จิตใจเป็นหนึ่งเดียวไม่ฟุ้งซ่าน วอกแวก กิจกรรมจึงต้องสร้างให้เด็กเกิดภาวะคลื่นสมองต่ำมากที่สุด เช่น ก่อนเข้าห้องเรียน เด็กๆ ได้ฝึกทำโยคะ นั่งสมาธิ อันถือเป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็กเรียนหนังสือได้อย่างสบายใจ และมีความสุขในการเรียนรู้
2. การประสานของเซลล์สมอง ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเชื่อว่า ความฉลาดสามารถฝึกฝนกันได้ ไม่ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์ แต่ขึ้นกับสิ่งแวดล้อมมากกว่า ว่ามีส่วนช่วยทำให้เซลล์สมองประสานกันมากน้อยแค่ไหน การที่คนฉลาดหรือไม่อย่างไรเกิดจากเซลล์สมองประสานเข้าด้วยกัน

3. ภาพพจน์ต่อตัวเอง ความรู้สึกที่คนเรามีต่อตัวเอง ตามหลักจิตวิทยาสมัยใหม่พบว่า ความรู้สึกที่มีต่อตัวเองจะส่งผลไปถึงความรู้สึกที่มีต่อคนอื่นด้วย ถ้าตัวเองรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เรื่อง ก็จะไม่เชื่อมั่นคนอื่น ความรู้สึกที่มาจากตัวเองมันมาจากเรื่องจิตใต้สำนึก ซึ่งวัยเด็กเป็นวัยที่รับรู้สูงสุด ถ้าจิตใต้สำนึกบันทึกไว้แต่ด้านดี ได้ยินคนรอบข้างพูดเรื่อยๆ ว่าเราไม่เก่ง ชน เด็กโตขึ้นจะกลายเป็นคนไม่เก่ง ชุ่มช้ำม เมื่อภาพพจน์ที่มีต่อตัวเองลบ พฤติกรรมที่ออกมาจะเป็นลบด้วย

4. การให้ความรัก เปรียบเสมือนกับแก้วน้ำ ถ้าความรักของเด็กคนนั้นเต็ม มันค่อยไหลเผื่อแผ่ไปถึงผู้อื่น ตรงกันข้ามถ้าความรักของเด็กมีเพียงคอนแก้ว เด็กย่อมเรียกร้องความต้องการ แสดงออกซึ่งความรักแก่ผู้อื่นที่จะทำให้ได้รับความรัก วิธีที่จะทำให้เกิดความรักคือ รอยยิ้ม คำชม การนำเอาข้อดีมาพูด การสัมผัส เป็นต้น

แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีหลักสูตรที่เน้นการผสมผสานวัฒนธรรมที่หลากหลาย มีความยืดหยุ่นให้เสรีภาพ และตอบสนองความต้องการของผู้เรียน โดยมีบทบาทในด้านต่างๆ ดังนี้ คือ ด้านบทบาทผู้สอน คือ เน้นการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนด้วยความสนุกสนานและความรัก ความเมตตา ผู้สอนเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน แสดงความเคารพ เอาใจใส่ ให้กำลังใจและสร้างแรงบันดาลใจ แก่ผู้เรียนด้วยคำพูดด้านบวก ด้านบทบาทผู้เรียน มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก กล้าเสนอความคิดเห็น ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการมีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกัน กิจกรรมหลักได้แก่ การฝึกโยคะอาสนะ การทำสมาธิ การสร้างความรู้สึกที่ดีให้กับตนเองและสังคม และการรับประทานอาหารที่มีคุณค่า ด้านการประเมินผล สังเกตจากพฤติกรรมความคิดที่แสดงออกต่อสังคม การสอนจะสอนจากสิ่งที่มีรูปธรรมและไปสู่นามธรรมในที่สุด (สมศักดิ์ เจริญศรี.2543:42-45; อ้างอิงจาก เกียรติวรรณ อมาตยกุล.2540) หากมีกระบวนการเหล่านี้ร่วมกับการสอนแบบสองภาษาคือ มีครูสองคน ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสอนภาษามือไทย และครูที่มีการได้ยินปกติสอนโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาไทย ร่วมกันจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเข้าใจการเรียนรู้ของคนหูหนวกสามารถอธิบายความเข้าใจให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ มีการเปรียบเทียบ มีการสมมติ มีการแสดงออกท่าทาง และสอนคำศัพท์เป็นภาษามือ ส่วนครูปกติมีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาไทยก็จะสอนพูดและเขียน จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจภาษาทั้งสอง อย่างถูกต้องและไม่สับสนระหว่างภาษามือไทยและภาษาไทย ซึ่งมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อม (กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส)

เป็นขั้นตอนกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดสมาธิก่อน ให้เด็กสงบนิ่งก่อนที่จะเข้าสู่การเรียนรู้ โดยครูจะนำภาพโยคะมาให้เด็กดูแล้วอธิบายเรื่องราวของภาพก่อนจะทำโยคะอาสนะ ครูที่มีความ

บทพร้อมทางการได้ยินจะแสดงท่าทางประกอบการอธิบายภาพ ครูปกติแสดงท่าโยคะอาสนะ หลังจากเสร็จกิจกรรมนี้ครูจะยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็กและใช้คำพูดด้านบวกแก่เด็กเสมอ เช่น เก่งมาก เยี่ยมมาก เป็นต้น

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ครูจะสนทนากับเด็กเพื่อนเชื่อมโยงเรื่องราวที่จะสอน เพื่อให้เด็กทราบว่าเรียนเกี่ยวกับอะไร ก่อนที่จะเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้

2. ขั้นสอน

ครูจะใช้ภาพ และบัตรคำศัพท์เป็นสื่อให้ทราบว่าครูจะสอนคำศัพท์ แล้วอธิบายความหมายของภาพด้วยการแสดงท่าทาง เช่น ภาพนี้มีหมายถึงสิ่งใด มีประโยชน์อย่างไร มีการนำไปใช้ได้อย่างไร แล้วครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงสอนท่าทำภาษามือ ครูปกติสอนพูด และสอนเขียนคำศัพท์ตามลำดับ โดยเนื้อหาจะสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมตามหน่วยการเรียนรู้แต่ละสัปดาห์ เป็นกิจกรรมที่หลากหลายประกอบด้วยเกม และกิจกรรมศิลปะต่างๆ เช่น การระบายสี การวาดภาพ การต่อเติม การปะติดภาพ เป็นต้น เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ครูจะเน้นสร้างบรรยากาศให้มีความสุขสนุกสนาน เป็นกันเองกับเด็ก ให้เด็กแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ

3. ขั้นสรุป

ครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนในแต่ละวัน แล้วให้นักเรียนทบทวนเป็นลำดับ ได้แก่ การแสดงท่าทางสื่อความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เช่นการแสดงบทบาทสมมติการนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ การทำภาษามือ การพูด และการเขียนคำศัพท์ โดยครูจะให้แบบฝึกหัดการเขียน หลังทำแบบฝึกหัดเสร็จ ครูจะยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็ก ให้คำพูดด้านบวกแก่เด็กและให้รางวัลเป็นสติ๊กเกอร์สะสมความดีแก่เด็กทุกคน เพื่อให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความสามารถทางภาษา ประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านการพูด
2. ความสามารถด้านการเขียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถทางภาษา หมายถึง การแสดงออกของเด็กในการใช้ภาษาด้านการพูดและการเขียน ดังนี้

1. ความสามารถทางการพูด หมายถึง การที่เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจ คำศัพท์โดยการจำและเห็นภาพ และเด็กสามารถโต้ตอบได้เป็นคำโดยไม่คำนึงถึงความชัดเจนของเสียงที่เปล่งออกมา ซึ่งเป็นคำพื้นฐานตามหน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยโรงเรียนของเรา หน่วยตัวของฉัน หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ หน่วยเราพาสนุก หน่วยคมนาคม และหน่วยสัตว์เลี้ยง คำศัพท์พื้นฐานได้แก่ โรงเรียน ห้องเรียน ครู นักเรียน ตา หู จมูก ปาก ข้าว ไข่ นม ผัก ดาว วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน หมา หมู แมว นก ปลา โดยวัดได้จากแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่สร้างขึ้น

2. ความสามารถทางการเขียน หมายถึง การที่เด็กสามารถเขียนคำที่มีความหมายตรงกับภาพที่กำหนดให้ เขียนคำศัพท์พื้นฐานตามหน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยโรงเรียนของเรา หน่วยตัวของฉัน หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ หน่วยเราพาสนุก หน่วยคมนาคม และหน่วยสัตว์เลี้ยง คำศัพท์พื้นฐานได้แก่ โรงเรียน ห้องเรียน ครู นักเรียน ตา หู จมูก ปาก ข้าว ไข่ นม ผัก ดาว วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน หมา หมู แมว นก ปลา โดยวัดได้จากแบบประเมินความสามารถทางภาษาทางการเขียนที่สร้างขึ้น

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส	
ขั้นตอน	เนื้อหา
<p>1. ขั้นเตรียมความพร้อม (กิจกรรมตามแนวนีโอฮิวแมนนิส)</p> <p>เป็นขั้นตอนกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดสมาธิก่อน ให้เด็กสงบนิ่งก่อนที่จะเข้าสู่การเรียนรู้ โดยครูจะนำภาพโยคะมาให้เด็กดูแล้วอธิบายเรื่องราวของภาพก่อนจะทำโยคะอาสนะ ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะแสดงท่าทางประกอบการอธิบายภาพ ครูปกติแสดงท่าโยคะอาสนะ หลังจากเสร็จกิจกรรมนี้ครูจะยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็กและใช้คำพูดด้านบวกแก่เด็กเสมอ เช่น เก่งมาก เยี่ยมมาก เป็นต้น</p> <p>2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>ครูจะสนทนากับเด็กเพื่อเชื่อมโยงเรื่องราวที่จะสอน เพื่อให้เด็กทราบว่าเรียนเกี่ยวกับอะไร ก่อนที่จะเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้</p> <p>3. ขั้นสอน</p> <p>ครูจะใช้ภาพ และบัตรคำศัพท์เป็นสื่อให้ทราบว่าครูจะสอนคำศัพท์ แล้วอธิบายความหมายของภาพด้วยการแสดงท่าทาง เช่น ภาพนี้มีหมายถึงสิ่งใด มีประโยชน์อย่างไร มีการนำไปใช้ได้อย่างไร แล้วครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงสอนทำท่าภาษามือ ครูปกติสอนพูด และสอนเขียนคำศัพท์ตามลำดับ โดยเนื้อหาจะสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมตามหน่วยการเรียนรู้แต่ละสัปดาห์ เป็นกิจกรรมที่หลากหลายประกอบด้วยเกม และกิจกรรมศิลปะต่างๆ เช่น การระบายสี การวาดภาพ การต่อเติม การปะติดภาพ เป็นต้น เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ครูจะเน้นสร้างบรรยากาศให้มีความสนุกสนาน เป็นกันเองกับเด็ก ให้เด็กแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ</p> <p>4. ขั้นสรุป</p> <p>ครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนในแต่ละวัน แล้วให้นักเรียนทบทวนเป็นลำดับ ได้แก่ การแสดงท่าทางสื่อความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติการนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ การทำท่าภาษามือ การพูด และการเขียนคำศัพท์ โดยครูจะให้แบบฝึกหัดการเขียนหลังทำแบบฝึกหัดเสร็จ ครูจะยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็ก ให้คำพูดด้านบวกแก่เด็ก และให้รางวัลเป็นสติ๊กเกอร์สะสมความดีแก่เด็กทุกคน เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกภูมิใจในความสามารถของตนเอง</p> <p>(เกศราพรพรณ พันธุ์ศรีเกตุ. 2542: 77-78; วรรณวิมล ออกนิษฐ. 2546: 19)</p>	<p>1. หน่วยโรงเรียนของเรา คำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ โรงเรียน ห้องเรียน ครู นักเรียน</p> <p>2. หน่วยตัวของฉัน คำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ ตา หู จมูก ปาก</p> <p>3. หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ คำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ ข้าว นม ไข่ ผัก</p> <p>4. หน่วยเราพาสนุก คำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ ดาว วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม</p> <p>5. หน่วยการคมนาคม คำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ รถไฟ รถยนต์ รถเมล์ ถนน</p> <p>6. หน่วยสัตว์เลี้ยง คำศัพท์พื้นฐาน ได้แก่ นก หม่า หมู แมว ปลา</p> <p>(บำเพ็ญ การพานิชย์, 2539: 124-136; อนงค์ วรพันธ์, 2546: 97-103)</p>

ความสามารถ
ทางภาษา

1.ด้านการเขียน
2.ด้านการพูด

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น
4. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาศักยภาพทางภาษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับปฐมวัย โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.2 ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.4 ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.5 พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.6 วิธีสื่อความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
 - 1.7 การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. พัฒนาการทางภาษา
 - 2.1 ความหมายของภาษา
 - 2.2 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 2.3 องค์ประกอบความสามารถทางภาษา
 - 2.4 บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมด้านภาษา
 - 2.5 ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.5.1 ความหมายของการพูด
 - 2.5.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.5.3 การพัฒนาการความสามารถด้านการพูด
 - 2.6 ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย
 - 2.6.1 ความหมายของการเขียน
 - 2.6.2 ความสำคัญของการเขียน
 - 2.6.3 แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัย
 - 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา
3. การสอนแบบสองภาษา
 - 3.1 ประวัติและความเป็นมาของการสอนแบบสองภาษา

- 3.2 แนวการสอนแบบสองภาษา
- 3.3 รูปแบบการเรียนการสอนแบบสองภาษา
- 3.4 โครงสร้างของภาษามือ
- 3.5 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนแบบสองภาษา
- 4. การจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.1 แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.2 หลักการและกระบวนการแนวนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.2.1 การฝึกอาสนะตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.2.2 การฝึกสมาธิตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.3 การสอนและพฤติกรรมของครูตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.4 กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
 - 4.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1. ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ให้ความสำคัญหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ไว้ดังนี้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับหูตึงหรือหูหนวก ซึ่งอาจเป็นมาแต่กำเนิดหรือมาสูญเสียการได้ยินในภายหลังได้รับอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บ หรือความชรา เป็นผลทำให้การเรียนรู้และการพูดบกพร่องในลักษณะการเปล่งเสียงไม่เป็นภาษา ซึ่งแบ่งระดับการสูญเสียการได้ยิน ไว้ดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม. 2550: 129); (ญานี ปัญจานนท์. 2547: 9); (ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 21)

1. ระดับปกติ	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงดังไม่เกิน	25 เดซิเบล
2. ระดับตึงเล็กน้อย	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	26 – 40 เดซิเบล
3. ระดับตึงปานกลาง	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	41 – 55 เดซิเบล
4. ระดับตึงมาก	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	56 – 70 เดซิเบล
5. ระดับตึงรุนแรง	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงเมื่อเสียงดัง	71 – 90 เดซิเบล
6. ระดับหนวก	หมายความว่าเริ่มได้ยินเสียงดังมากกว่า	90 เดซิเบล
	หรือไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แม้จะมีเสียงดังมากกว่า	90 เดซิเบล

ความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง อาการผิดปกติของการได้ยินทันทีทันใด หรือเป็น การสูญเสียการได้ยินอย่างช้าๆ อาจเป็นการสูญเสียการได้ยินของหูข้างเดียวหรือทั้งสองข้างซึ่งอาจเป็นมาตั้งแต่กำเนิดหรือเกิดขึ้นภายหลัง เช่น จากอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บ หรือความชราก็ได้ ทำให้สมรรถภาพการได้ยินเสียงลดน้อยลงกว่าระดับที่คนปกติได้ยิน และอาการผิดปกตินี้ต้องขึ้นอยู่กับสาเหตุของการสูญเสียการได้ยิน ซึ่งมีตั้งแต่หูตึงเล็กน้อยจนถึงหูหนวก ได้แก่

หูหนวก หมายถึง การสูญเสียการได้ยิน 90 เดซิเบลขึ้นไป วัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1000 และ 2000 เฮอรัซท์ ในหูข้างดีกว่าจนไม่สามารถใช้การได้ยินให้เป็นประโยชน์เต็มประสิทธิภาพในการฟัง อาจเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด หรือเป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลังก็ตาม หรือมีการสูญเสียการได้ยินในช่วงที่กำลังมีพัฒนาการทางภาษาจนทำให้ไม่อาจเรียนรู้ ไม่เข้าใจ ไม่สามารถแสดงออกทางภาษาได้ตามปกติ ซึ่งเครื่องช่วยฟังไม่สามารถช่วยได้อย่างเต็มที่

หูตึง หมายถึง การสูญเสียการได้ยิน ระหว่าง 26 – 89 เดซิเบล ในหูข้างดีกว่า วัดโดยใช้เสียงบริสุทธิ์ความถี่ 500 , 1000 และ 2000 เฮอรัซท์ เป็นการสูญเสียการได้ยินเล็กน้อยไปจนถึงการได้ยินขั้นรุนแรง ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถแยกแยะเสียงที่เหมือนกันบางเสียงได้ (University of Rochester Medical Center. 2009: Online; Bess; & Humes. 2008: 322; ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 21; พวงแก้ว กิจธรรม. 2546: 65; เจียมจิต ถวิล. 2550: 5; ศรียา นิยมธรรม. 2550: 129)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 26-89 เดซิเบล เรียกว่า หูตึง และ 90 เดซิเบลขึ้นไป เรียกว่า หูหนวก อาจจะมีหูข้างเดียวหรือทั้งสองข้างก็ได้ และเป็นผู้ที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดหรือเป็นการสูญเสียการได้ยินในภายหลังก็ตาม โดยวัดด้วยเสียงบริสุทธิ์ ณ ความถี่ 500 , 1000 และ 2000 เฮอรัซท์ แบ่งระดับของความบกพร่องทางการได้ยินแบ่งออก เป็น 6 ระดับ ได้แก่ ระดับปกติ ระดับตึงเล็กน้อย ระดับตึงปานกลาง ระดับตึงมาก ระดับตึงรุนแรง และระดับหนวกซึ่งจะมีพัฒนาการทางภาษาช้า จนทำให้ไม่เข้าใจ ไม่สามารถแสดงออกทางภาษาได้ตามปกติ

2. ประเภทของความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แบ่งประเภทของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ 6 ประเภท ดังต่อไปนี้ (Wall; et al. 1995: 39-68; ศรียา นิยมธรรม. 2548: 22-23; พวงแก้ว กิจธรรม. 2546: 65-66; กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. 2550: 14-17)

1. การสูญเสียการได้ยินแบบนำเสียงเสีย (Conductive Hearing Loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินของหูชั้นนอก หูชั้นกลางหรือทั้งสองชั้นทำให้เสียงไม่สามารถผ่านไปยังหูชั้นในได้ การเกิดพยาธิสภาพจากหูชั้นนอก เช่น ไม่มีใบหู การตีบของรูหู ขี้หูอุดตันรูหู หูชั้นนอกอักเสบ เชื้อราในช่องหู แผลถลอกในช่องหู สิ่งแปลกปลอมเข้าหู โรคหูน้ำหนวก การมีโครงสร้างที่ผิดปกติของหูชั้นนอก เป็นต้น และการเกิดพยาธิสภาพในหูชั้นกลาง เช่น กระจก 3 ชั้นเคลื่อนไหวไม่ได้ กระจกมาสต์อยด์ ที่อยู่สุดเตหียน (Eustachian tube) แก้วหูทะลุ หูชั้นกลางอักเสบ หรือโครงสร้างอื่นๆ ของหูชั้นกลาง ความผิดปกติของท่อนำเสียงเสียนี้จะสูญเสียการได้ยินอยู่ในระดับ 60-70 เดซิเบล ซึ่งแพทย์สามารถรักษาได้

2. การสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย (Sensorineural Hearing Loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินของหูชั้นใน เส้นประสาทรับเสียงของหูชั้นในถูกทำลายในจุดใดจุดหนึ่งตั้งแต่ปลายประสาทรับเสียง ถึงออดิทอรี นิวเคลียส (auditory nuclei) ซึ่งแพทย์ไม่สามารถรักษาได้ สามารถตรวจได้จากการตรวจหาระดับเริ่มได้ยินเสียงทางอากาศ และการตรวจหาระดับเริ่มได้ยินเสียงทางกระดูก การเกิดพยาธิสภาพในหูชั้นใน ซึ่งจะไม่เหมือนกับท่อนำเสียงเสียตรงที่จะมีความผิดปกติอย่างถาวร เด็กหูหนวกก่อนคลอดจะเกิดจาก พันธุกรรม เช่น โรคซีฟิลิส โรคหัดเยอรมัน ติดเชื้อไวรัส การทานยาที่เข้าไปทำลายประสาทหู เป็นต้น และหูหนวกหลังคลอด เช่น ประสาทหูเสียจากการแพ้ยา หรือเสียงระเบิด เสียงอึกทัก ฆูสวัด เด็กคลอดมีน้ำหนักน้อยผิดปกติ มีสารเหล็กในกระแสเลือด หูชั้นในอักเสบ น้ำในหูไม่เท่ากัน เยื่อหุ้มสมองอักเสบ ภูมิคุ้มกันบกพร่อง กระจกขมับได้รับอุบัติเหตุ เป็นต้น

3. การสูญเสียการได้ยินแบบผสม (Mixed Hearing Loss) เป็นการสูญเสียการได้ยินของหูชั้นนอก หูชั้นกลางและหูชั้นในมีความผิดปกติร่วมกัน ส่วนมากจะเกิดจากพันธุกรรม โรคหูน้ำหนวกเรื้อรัง โพรงหลังเยื่อแก้วหูผิดปกติผสมกับปลายประสาทรับเสียงผิดปกติ จะทำให้หูหนวกอย่างถาวร

4. การสูญเสียการได้ยินหูข้างเดียว (Unilateral Hearing Loss) สามารถเกิดขึ้นในหูทุกชั้นซึ่งจะอยู่ในระดับหูตึงถึงหูตึงรุนแรง ซึ่งจะมีความผิดปกติที่หูข้างใดข้างหนึ่งเท่านั้น เช่น ความผิดปกติที่เกิดจากกรรมพันธุ์ ความผิดปกติของหูชั้นนอก หูชั้นกลาง หูชั้นใน ความผิดปกติของโคโมโซม การติดเชื้อ เป็นต้น

5. การสูญเสียการได้ยินแบบการแปลเสียงเสีย (Central Hearing Loss) เกิดจากสมองที่ทำหน้าที่รับและแปลความหมายของเสียงเสีย ที่จุดใดจุดหนึ่งของสมองส่วนกลาง ตั้งแต่ ออดิทอรีนิวเคลียส (Auditory Nuclei) ถึงออดิทอรีคอร์เท็กซ์ (Auditory Cortex) เช่น เนื้องอกในสมอง สมองอักเสบ เส้นเลือดในสมองแตก ทำให้ศูนย์รับฟังเสียงใช้การไม่ได้จึงทำให้ไม่เข้าใจความหมายของเสียง

6. การสูญเสียการได้ยินแบบจิตใจผิดปกติ (Functional or Psychological Hearing Loss) ความผิดปกติจากจิตใจหรืออารมณ์ การแกล้งทำว่าสูญเสียการได้ยิน โดยไม่มีพยาธิสภาพที่กลไกการได้ยิน ทำให้ไม่มีการตอบสนองต่อเสียง โดยแสดงอาการเหมือนคนหูหนวก หูตึง ทั้งที่กลไกการได้ยินปกติ ต้องให้แพทย์หรือนักจิตวิทยาปรึกษา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของการสูญเสียการได้ยิน ได้แก่ การสูญเสียการได้ยินแบบส่วนนำเสียงเสีย เกิดจากความผิดปกติที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหูชั้นนอกและหูชั้นกลาง การสูญเสียการได้ยินแบบประสาทหูเสีย เกิดจากความผิดปกติของหูชั้นในหรือประสาทหู การสูญเสียการได้ยินแบบผสม เกิดจากส่วนนำเสียงเสียร่วมกับประสาทหูเสีย การสูญเสียการได้ยินแบบสมองส่วนกลางเสีย เกิดจากระบบประสาทส่วนกลางถูกทำลาย เช่น ระบบประสาทเสีย การแปลเสียงเสีย และอาจเกิดจากความผิดปกติของจิตใจ ในแต่ละประเภทยังสามารถเกิดขึ้นได้ก่อนคลอดและหลังคลอด ซึ่งความผิดปกตินี้สามารถเกิดขึ้นในหูข้างเดียวหรือทั้งสองข้างร่วมกันได้

3. สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้กล่าวถึงสาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า เกิดจาก 2 สาเหตุหลัก คือ ก่อนคลอด และ หลังคลอด ดังนี้

1. หูหนวกก่อนคลอด (Congenital Deafness) หมายถึง ทารกที่จะเกิดมานั้น

มีความพิการของอวัยวะรับเสียงตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เมื่อคลอดออกมาแล้วปรากฏอาการหูหนวกตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 หูหนวกที่ถ่ายทอดตามกรรมพันธุ์ (Hereditary Deafness) เป็นอาการหูหนวกของทารกที่มีความพิการสืบพันธุ์จากบิดา หรือมารดา หรือบรรพบุรุษ เช่น พ่อแม่หูหนวก ลูกอาจหูหนวกหรือหลานหูหนวก

1.2 หูหนวกที่ไม่ใช่กรรมพันธุ์ (Sporadic Deafness) มีหลายสาเหตุ ดังนี้

1.2.1 หูหนวกที่ได้รับอันตรายตอนเป็นทารก เช่น ขณะมารดาตั้งครรภ์บังเอิญหกล้มถูกกระทบกระแทกอย่างแรง ทารกที่อยู่ในครรภ์และกำลังเจริญเติบโต อาจถูกบีบ ถูกกด หรือถูกกระแทกหรือเลือดไปหล่อเลี้ยงไม่สะดวก ทำให้อวัยวะการได้ยินพิการได้ เมื่อทารกคลอดออกมาก็มีอาการหูหนวกแต่กำเนิดติดมาด้วย

1.2.2 หูหนวกจากการคลอด คือ ศีรษะถูกบีบขณะคลอด เนื่องจากกระดูกเชิงกรานเล็กหรือคีมจับศีรษะทารกไม่ถูกที่ เป็นต้น

1.2.3 หูหนวกจากการเติบโตของอวัยวะหูผิดปกติ ทารกที่เกิดมาอาจไม่มีใบหู ไม่มีรูหูข้างเดียวหรือสองข้าง เมื่อมีความพิการเกิดขึ้นกับอวัยวะหูส่วนหนึ่งส่วนใด ทำให้หูหนวกได้เหมือนกัน

1.2.4 หูหนวกจากพิษยาขณะมารดาตั้งครรภ์ ระหว่างที่มารดาตั้งครรภ์ อาจเจ็บป่วย และจำเป็นต้องใช้ยาบางอย่างรักษา ยานั้นอาจเป็นพิษต่ออวัยวะหูของทารกในครรภ์ได้ เช่น ยาควินิน ยาแอสไพริน ยาสเตียรอยด์มัยซิน และยาเพนนิซิลิน เป็นต้น หญิงตั้งครรภ์ควรระมัดระวังในการใช้ยาให้มากที่สุด เพราะยาสามารถซึมผ่านรกไปยังทารกในครรภ์ได้ง่าย โดยเฉพาะระยะ 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ และใกล้คลอด ยาที่รับประทานเข้าไปอาจมีผลทำให้ทารกในครรภ์มีภาวะหูหนวกได้

1.2.5 หูหนวกจากโรคติดต่อขณะตั้งครรภ์ เช่น โรคหัดเยอรมัน ทารกที่ได้รับเชื้อไวรัสชนิดนี้จากมารดาขณะอยู่ในครรภ์ใน 3 เดือนแรกของการตั้งครรภ์ อาจมีผลทำให้เกิดผิดปกติของร่างกายในหลายระบบได้แก่ ความผิดปกติที่หัวใจ หลอดเลือดที่ตา คือ เกิดต่อกระดูกโดยกำเนิด ร่างกายและศีรษะของทารกเล็กกว่าปกติ สมองไม่เจริญเติบโตหรือหูหนวกได้

2. หูหนวกหลังคลอด (Acquired Deafness) หมายถึง ทารกที่เกิดมีอวัยวะและประสาทหูปกติ แต่ต่อมาภายหลังปรากฏว่าหูหนวกขึ้น เรียกว่าหูหนวกหลังคลอด โอกาสที่จะทำให้หูหนวกจึงมีมากมายหลายอย่าง สามารถแยกเป็นหัวข้อได้ ดังนี้

2.1 หูหนวกจากโรคระบบประสาท เช่น ป่วยเป็นเยื่อหุ้มสมองอักเสบ

2.2 หูหนวกจากโรคติดต่อหรือการติดเชื้อ เช่น หูชั้นกลางอักเสบ การสะสมของหินปูนในหูชั้นกลาง โรคภูมิแพ้ ต่อมทอนซิลอักเสบ ต่อมอดีนอยด์อักเสบ ท่อยูสเทเซียนอักเสบ และเกิดจากไวรัสอื่นๆ ในหูชั้นกลาง เช่น ภายหลังจากการป่วยด้วยโรคหัด ใช้ขวดใหญ่ คางทูม หัดเยอรมัน จะเป็นสาเหตุของการสูญเสียการได้ยินได้

2.3 หูหนวกร่วมกับโรคต่อมไร้ท่อ เช่น โรคต่อมพิทูอิทารี มีอาการหูหนวกร่วมด้วย

2.4 หูหนวกจากพิษยาและสารเคมี เมื่อผู้ป่วยได้รับยาที่เป็นพิษต่ออวัยวะของหูชั้นใน ถ้าเกิดจากยา เช่น ยาปฏิชีวนะ ยาขับปัสสาวะ ยาที่มีส่วนผสมแอสไพรินเป็นหลัก ประกอบด้วย ยาควินิน ยาสเตียรอยด์มัยซิน และยาคานามัยซิน รวมถึงการใช้เคมีบำบัด สิ่งเหล่านี้สามารถเข้าไปทำลายเซลล์ประสาทหูชั้นในได้

2.5 หูหนวกจากโรคหู คอ จมูก อวัยวะของหู คอ จมูก ติดต่อกันและอยู่ใกล้เคียงกันมาก เมื่ออวัยวะดังกล่าวเกิดโรคมักกระทบกระเทือนถึงกัน เช่น เยื่อหุ้มสมองอักเสบ โรคมีเนียร์ เนื่องกบนเส้นประสาทนำเสียงและเกิดจากติดเชื้อไวรัส เช่น โรคคางทูม โรคหัด ทั้งหมดนี้จะเป็นสาเหตุทำให้การได้ยินลดลง

2.6 หูหนวกจากอันตรายต่ออวัยวะหูและประสาทหู เช่น การตกเปิด ตกบันได ตกจากที่สูง นอกจากศีรษะได้รับความกระทบกระเทือนแล้วกระดูกขมับแตกร้าว หรือถูกตบที่หูอย่างรุนแรง ทำให้หูหนวกได้

2.7 การทะลุของแก้วหู เช่น การใช้ไม้แคะหูทำความสะอาด การเกิดแรงดันอากาศที่รุนแรง

2.8 การก่อดังของขี้หูในช่องหูจะทำให้เสียงไม่สามารถผ่านเข้าไปในหูได้ ซึ่งแพทย์สามารถเอาออกได้ ที่สำคัญไม่ควรใช้ไม้แคะหูทำความสะอาดหูด้วยตนเอง เพราะอาจจะทำให้ดันขี้หูเข้าไปในหู หรืออาจจะทำให้แก้วหูทะลุได้

นอกจากนี้เสียงดังต่างๆ เช่น เสียงฟ้าผ่า เสียงระเบิด เสียงปืน เสียงเครื่องบิน เครื่องยนต์ เครื่องจักรในโรงงาน ถ้าหากได้รับการรบกวนอยู่เสมอและเป็นเวลานานจะทำให้หูหนวกถาวรได้ (University of Rochester Medical Center. 2009: Online; วาริ ธิระจิตร. 2545: 45-47)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน ได้แก่ ความบกพร่องทางการได้ยินก่อนคลอดและหลังคลอด ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมหรือกรรมพันธุ์ เกิดจากความผิดปกติของยีนส์ ทำให้เกิดความผิดปกติของหูชั้นนอก หูชั้นกลาง และหูชั้นใน อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือร่วมกัน ซึ่งการสูญเสียการได้ยินนี้ จะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็ก เมื่อพบว่าเด็กมีความบกพร่องทางการได้ยินแล้ว ควรให้การรักษาและช่วยเหลืออย่างรวดเร็วที่สุด

4. ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักการศึกษาพิเศษ หรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้กล่าวถึงลักษณะและพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สอดคล้องกัน 4 ลักษณะ ดังนี้

1. การพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีปัญหาทางการพูด เด็กอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัด ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการสูญเสียการได้ยินของเด็ก ถ้าสูญเสียการได้ยินเล็กน้อย ถึงปานกลาง อาจพอพูดได้ แต่อาจไม่ชัด ส่วนเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก อาจพูดไม่ได้เลย หากไม่ได้รับการสอนพูดตั้งแต่วัยเด็ก และขึ้นอยู่กับอายุของเด็กเมื่อสูญเสียการได้ยิน หากเด็กสูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด เด็กจะมีปัญหาในการพูดอย่างมาก แต่ถ้าเด็กสูญเสียการได้ยินหลังจากที่เด็กพูดได้แล้ว ปัญหาในการพูดจะน้อยกว่าเด็กที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิด และเด็กพวกนี้จำเป็นต้องใส่เครื่องช่วยฟัง จึงจะทำให้การรับฟังเสียงคำพูดชัดเจนขึ้น

2. ภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีปัญหาเกี่ยวกับภาษาและการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เช่น มีความรู้และเข้าใจคำศัพท์ ในวงจำกัด เรียงคำเป็น

ประโยค ที่ผิดหลักภาษา เขียนคำผิด เป็นต้น ปัญหาทางภาษาของเด็กจะคล้ายคลึงกับปัญหาในการพูด นั่นคือ เด็กยิ่งสูญเสียการได้ยินมากเท่าใดยิ่งมีปัญหาในทางภาษามากขึ้นเท่านั้น

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจำนวนมาก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ไม่ใช่เป็นด้วยระดับสติปัญญาต่ำ แต่เป็นเพราะข้อจำกัดทางภาษาจึงทำให้อ่านเขียนข้อสอบได้ไม่ดี หรืออาจเป็นเพราะว่าวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลที่ไม่สอดคล้องกับสภาพความต้องการของเด็กมากกว่าระดับทางสติปัญญาของเด็ก ซึ่งวิธีที่ปฏิบัติกันในปัจจุบันเหมาะที่จะนำมาใช้กับเด็กปกติมากกว่า วิธีการบางอย่างจึงไม่เหมาะสมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยิ่งไปกว่านั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาทางภาษา และมีทักษะทางภาษาจำกัด จึงเป็นอุปสรรคในการทำข้อสอบ เพราะผู้ที่ทำข้อสอบได้ดีนั้นจะต้องมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ค่อนข้างต่ำกว่าเด็กปกติ

4. การปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอาจมีปัญหาในการปรับตัว สาเหตุส่วนใหญ่ มาจากความไม่สามารถในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ เด็กอาจเกิดความคับข้องใจ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก มีความคับข้องใจ มีปัญหาทางอารมณ์ และการปรับตัวตามมา ซึ่งถ้าเด็กสามารถที่จะสื่อสารกับผู้อื่นได้ ก็จะไม่มีปัญหาทำให้เด็กสามารถปรับตัวได้ จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องปรับตัวมากกว่าเด็กปกติ(ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 23-24; สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 3)

5. ลักษณะการเขียนของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เนื่องจากพัฒนาการทางภาษา ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินยังไม่ดีพอคำที่ใช้ไม่จำกัดจำนวน ทำให้เขียนมีข้อบกพร่องผิดพลาดมาก เพื่อให้การศึกษาด้านนี้กว้างขวางมากขึ้น โรมิง (Roming. 1985: 778) จึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อผิดพลาด ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับประถมศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียน คือ ลีลาตัวอักษรและประสบการณ์เดิมที่นักเรียนมี และยังพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้องใช้สายตาตามากกว่านักเรียนปกติ ในการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนและการสะกดคำ (พนัส นาคนบุญ. 2550: 28; อ้างอิงจาก Roming. 1985 : 778)

จาร์ส จินดาวงศ์ (2545: 11-12) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนหูหนวก พบว่านักเรียนหูหนวกมักเขียนผิดพลาดในเรื่อง เขียนคำตกหล่น การเขียนสลับที่ การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และการจัดตำแหน่งของคำในประโยคที่ผิดเหมือนกัน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีลักษณะและพฤติกรรมที่คล้ายกับเด็กปกติ เพียงแต่มีข้อจำกัดในเรื่องของภาษา เด็กอาจพูดไม่ได้หรือพูดไม่ชัด ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับการ

สูญเสียการได้ยินของเด็ก ถ้าสูญเสียการได้ยินเล็กน้อย ถึงปานกลางอาจพอพูดได้ แต่อาจไม่ชัด ส่วนเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากหรือหูหนวก อาจพูดไม่ได้เลย ในเรื่องการเขียนมักเขียนผิดพลาดในเรื่องเขียนคำตกหล่น การเขียนสลับที่ การเติมคำหรือเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น และเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะใช้ภาษามือในการสื่อสาร จึงเป็นข้อแตกต่างระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ดังนั้นจึงส่งผลต่อการสื่อสาร และการปรับตัวของเด็กเมื่ออยู่ในสังคมร่วมกับคนปกติ

5. พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการบางด้านเหมือนกับเด็กปกติและมีพัฒนาการบางด้านแตกต่างจากเด็กปกติ ซึ่งศรียา นิยมธรรม (2544: 39-92) ได้กล่าวไว้ ดังนี้

พัฒนาการทางด้านร่างกาย เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย และความสามารถในการเคลื่อนไหว เช่น นั่ง ยืน เดิน เช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป ยกเว้นในเรื่องการทรงตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะด้อยกว่าเด็กที่มีการได้ยินปกติ

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดล่าช้าและผิดปกติ เด็กเหล่านี้ส่วนใหญ่มีสติปัญญาที่เป็นปกติแต่ถูกเข้าใจว่าเป็นเด็กปัญญาอ่อนเพราะ เด็กเหล่านี้ไม่สามารถโต้ตอบกับบุคคลอื่นได้ หรืออาจตอบได้ในลักษณะที่ผู้อื่นไม่เข้าใจเนื่องจากไม่ได้ยิน จึงไม่ทราบว่าจะควรทำอย่างไร

พัฒนาการทางด้านอารมณ์และจิตใจ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาสำคัญคือการสื่อสาร เด็กจะฟังคนอื่นพูดไม่เข้าใจทั้งหมด บางครั้งก็ผิดความหมายและต้องอาศัยการสังเกตจากสีหน้าและท่าทางประกอบ ซึ่งแสดงว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความเข้าใจความหมายลำบาก เพราะมีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงเป็นเหตุให้มีความผิดปกติทางอารมณ์มากที่สุด มีปัญหาในเรื่องของความคงที่ทางอารมณ์มากกว่าเด็กปกติ มีพฤติกรรมที่มีปัญหาสูงกว่าเด็กปกติ ก้าวร้าว หวาดระแวง วิดกกังวล ฉุนเฉียว โกรธง่าย มีลักษณะแข่งขันมากกว่าปกติ ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ และมีลักษณะการเก็บตัว

ศรียา นิยมธรรม (2548: 124) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางด้านสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า ในวัยทารกบางคนขาดการกระตุ้นทางสังคม โดยมีได้มีสาเหตุจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดู การได้อยู่ในสังคมแวดล้อมที่ดีจึงมิได้เป็นเครื่องประกันว่า เด็กจะต้องมีพัฒนาการต่างๆ อย่างมีความสุข โดยเฉพาะในทารกที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างรุนแรง ทารกไม่อาจได้ยินเสียงกล่อม ซึ่งเสียงแสดงถึงความรักของแม่ ในขณะที่อาบน้ำ แต่งตัว ป้อนอาหารให้ และปฏิบัติในกิจวัตรประจำวัน ดังนั้นทารกจึงไม่ตอบสนองต่อแม่เหมือนที่ทารกปกติฟังจะกระทำ ลักษณะเช่นนี้อาจ

ทำให้แม่ลดความสนใจที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กและอาจเป็นสาเหตุให้แม่ตอบสนองในด้านลบต่อทารก เช่น ไม่อยากให้นม ซึ่งการทำโดยไม่ตั้งใจนี้ได้ทำลายสภาวะทางสังคม และพัฒนาการทางสังคมตั้งนั้น การปรับตัวของเด็กเหล่านี้จึงแตกต่างจากเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงควรได้รับการส่งเสริมมากเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยทั่วไป จะมีพัฒนาการเหมือนเด็กปกติ แต่พัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับการได้ยิน การสื่อความหมาย การใช้ภาษา จะมีข้อแตกต่างกับเด็กปกติมาก ก่อให้เกิดปัญหา เช่น เด็กจะฟังคนอื่นพูดไม่เข้าใจ ทั้งหมด บางครั้งก็ผิดความไปและต้องอาศัยการสังเกตจากสีหน้าและท่าทางประกอบ ซึ่งแสดงว่าการเข้าใจความหมายด้วยการได้ยินนั้นน้อยที่สุดจึงเป็นเหตุให้มีความผิดปกติทางอารมณ์มากที่สุด มีปัญหาในเรื่องของความคงที่ทางอารมณ์มากกว่าเด็กปกติ เป็นต้น ตลอดจนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษาพูดและภาษาเขียนอยู่ในวงจำกัดจึงเป็นผลกระทบต่อการพัฒนาการด้านอื่นๆ ตามมา

6. วิธีการสื่อสารกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะมีปัญหาในการสื่อความหมายระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องด้วยกันเองหรือกับคนปกติ ทำให้การสื่อความหมายนั้นไม่ได้ผลเท่าที่ควร จึงมีผู้คิดค้นวิธีการสื่อความหมายขึ้นมา เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินใช้ในการสื่อสาร และนักการศึกษาพิเศษหรือนักการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ได้กล่าวถึงวิธีการสื่อสารของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสอดคล้องกัน ดังนี้

1. การอ่านริมฝีปาก (Lip reading) หมายถึง การที่ผู้ฟังพยายามเดาคำพูดโดยการสังเกตจากลักษณะการเคลื่อนไหวริมฝีปากของผู้พูด เพื่อให้เข้าใจความหมายตรงกันในเรื่องที่ถูกกล่าวถึง ในบางครั้งอาจต้องสังเกตลักษณะสีหน้าท่าทาง ตลอดจนการเคลื่อนไหวมือ เท้า และลำตัวของผู้พูดด้วย เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำพูดได้ดียิ่งขึ้น การสังเกตการเคลื่อนไหวของผู้พูดในลักษณะนี้ประกอบกับการสังเกตการเคลื่อนไหวของริมฝีปาก เรียกว่าการอ่านคำพูด (Speech reading) ดังนั้นการอ่านริมฝีปากจึงเป็นวิธีการที่จะช่วยให้เด็กคุ้นเคยกับเสียงและฝึกทักษะการฟังเพื่อใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด จุดเด่นของวิธีอ่านปาก มีดังนี้

- 1.1 เป็นการตรวจสอบการได้ยินของเด็กเบื้องต้น
- 1.2 สร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับเด็ก
- 1.3 ใช้การได้ยินที่เหลืออยู่ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด
- 1.4 เน้นการพูดอย่างเดียวโดยไม่ใช้ภาษามือมาช่วยในการสื่อสาร

2. ภาษามือ (Sign language) เป็นวิธีการสื่อสารอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กที่สูญเสีย

การได้ยินมากหรือหูหนวก ซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยการพูด จึงควรใช้ภาษามือแทนในการสื่อสาร ผู้ที่จะเข้าใจภาษามือได้ต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษามือ ผู้พูดจะใช้มือทั้งสองข้างแสดงท่าทาง หรือแสดงการวางมือในตำแหน่งต่างๆ กัน ซึ่งในแต่ละท่า/ตำแหน่งของมือมีความหมาย ภาษามือจะใช้ประกอบกับการสะกดนิ้วมือเป็นคำหรือสำหรับการเขียน เด็กวัยรุ่นที่หูหนวกหรือหูตึงจึงนิยมใช้กันมาก

3. การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger spelling) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก ท่ามือแต่ละท่ามีความหมายเท่ากับตัวอักษร 1 ตัว ในภาษาไทยตั้งแต่ ก-ฮ เมื่อต้องการจะสะกดคำ หรือประสมอักษร ผู้พูดก็จะแสดงท่ามือของตัวอักษรเหล่านั้นติดต่อกันจนจบคำ การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือนิยมใช้มือข้างเดียว และมักสะกดคำที่ไม่มีในภาษามือเท่านั้น เช่น ชื่อคน ชื่อสถานที่ เป็นต้น

4. ท่าแนะคำพูด (Cued speech) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยผู้พูดจะแสดงท่ามือในลักษณะต่างๆ ประกอบคำพูด เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของการพูดได้ดียิ่งขึ้น ท่ามือที่ใช้ถูกกำหนดไว้อย่างเป็นระบบ แต่ละท่ามีความเฉพาะ และผู้พูดจะวางมือในระดับต่ำกว่าคางเล็กน้อย ไม่วางมือไว้ในตำแหน่งอื่นๆ และใช้มือเพียงข้างเดียว

5. การสื่อสารรวม (Total communication) เป็นระบบการสื่อสารอย่างหนึ่งของคนหูหนวก โดยนำการสื่อสารทั้งหมดของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมารวมกันกับการพูด หรือใช้วิธีพูดรวมกับภาษามือและภาษาท่าทางอื่นๆ เพื่อเอื้อให้เด็กเข้าใจการสื่อสารมากขึ้น เช่น การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger spelling) ภาษามือ (Sign Language) การอ่านริมฝีปาก (Lip Reading) เป็นต้น ซึ่งผู้พูดจะพูดและใช้ภาษามือไปพร้อมกับการพูด และในขณะเดียวกันก็อาจแสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้า และใช้ท่าทางอื่นๆ ประกอบ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น นอกจากการพูด การใช้ภาษามือ การแสดงท่าทางประกอบแล้ว การสื่อสารก็อาจใช้วิธีอ่านริมฝีปาก ท่าแนะคำพูด การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ การอ่าน การเขียน หรือวิธีอื่นๆ ก็ได้ การใช้วิธีสื่อสารรวมกันตั้งแต่สองวิธีขึ้นไปเรียกว่าการสื่อสารรวม (Hunt; & Marshall. 1999: 279-284; ผดุง อารยะวิญญู. 2542: 34-37)

กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ (2550: 57 - 62) ได้กล่าวถึงการสื่อความหมายของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้ 3 วิธี ดังนี้

1. การสื่อความหมายโดยการใช้ท่าทาง (Manual Communication) การใช้ท่าทางเพื่อแสดงถึงความหมายด้วยการเคลื่อนไหวมือ ใบหน้า นัยน์ตาและลำตัว เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าภาษามือ ซึ่งเป็นภาษาอิสระอีกภาษาหนึ่ง แตกต่างจากท่าธรรมชาติ (Natural Gestures) ภาษามือมิใช่เป็นการแปลภาษาพูด แต่เป็นท่าทางที่ถูกจัดเป็นระบบอย่างมาตรฐานเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย

2. การสื่อความหมายโดยใช้การฟังและการพูด (Oral Communication) เด็กหูพิการแต่กำเนิดส่วนใหญ่จะมีการได้ยินเหลืออยู่ ส่วนความบกพร่องทางการได้ยินชนิดที่ไม่ได้ยินอะไรเลยจะมีจำนวนน้อย ดังนั้นหากเด็กหูพิการที่มีการได้ยินเหลืออยู่ ได้รับการช่วยเหลือก่อนอายุ 6 เดือน ด้วยการใส่เครื่องช่วยฟังที่เหมาะสม รวมทั้งได้รับการกระตุ้นการได้ยินและฟื้นฟูสมรรถภาพการได้ยิน เด็กก็จะสามารถรับรู้เสียงและมีพัฒนาการทางภาษาและการพูดใกล้เคียงกับเด็กปกติ โดยการสอนให้เด็กพูดและอ่านริมฝีปากจะช่วยให้เด็กปรับตัวเข้ากับสังคมที่ใช้การสื่อสารด้วยการพูดเป็นหลักได้เร็วขึ้น

3. การสื่อความหมายโดยใช้ระบบรวม (Total Communication) เป็นการใช้วิธีสื่อความหมายหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน ทั้งภาษามือ ร่วมกับการฟังและการพูด เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีสื่อความหมายสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีหลายวิธี ได้แก่ การอ่านริมฝีปาก (Lip reading) ภาษามือ (Sign language) การสะกดตัวอักษรด้วยนิ้วมือ (Finger spelling) ท่าแนะคำพูด (Cued speech) และการสื่อสารรวม (Total communication) ซึ่งวิธีการสื่อความหมายที่กล่าวมานี้ คลอบคลุมวิธีการสื่อความหมายได้ทั้ง 3 ทางคือ ทางการใช้ท่าทาง ทางการใช้คำพูด ทางการใช้ระบบรวม ซึ่งเป็นวิธีสื่อความหมายหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน ทั้งภาษามือ ร่วมกับการฟังและการพูด เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

7. การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

การให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก เพื่อช่วยให้เด็กเหล่านั้นได้พัฒนาตนเองตามกำลังความสามารถของตน การศึกษายังเป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาตนเองให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข มีอาชีพที่จะช่วยให้มีรายได้เลี้ยงตัวเอง ดังนั้น นักการศึกษาพิเศษ จึงเห็นความสำคัญที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไว้หลายวิธี ดังนี้

1. วิธีการสอนแบบใช้ภาษามือแทนสัญลักษณ์และแทนความหมายของภาษา (Manual Method)

2. วิธีสอนพูดด้วยภาษาพูด (Oral Method)

ในการสอนทั้งสองวิธีนี้ต่างมีข้อเสียดังนี้

ข้อเสียของการสอนด้วยภาษามือ คือ

1. มีคนจำนวนน้อยที่เข้าใจภาษามือ ทำให้เด็กหูหนวกติดต่อกับเพื่อนหูปกติไม่ได้

ถ้าใช้ภาษามือ

2. ทำให้ไม่เข้าใจภาษาพูดของคนทั่วไป
3. ภาษามือเป็นภาษาโดด ไม่มีระเบียบของถ้อยคำ เวล่านำมาแต่งประโยคมักจะ

เขียนกลับหน้ากลับหลัง

ข้อเสียของการสอนด้วยภาษาพูด คือ

1. ใช้เวลามากและสอนยาก
2. เด็กหูหนวกพูดฟังยาก บางครั้งผู้พูด พูดไม่ชัดเจน พูดผิดๆ ถูกๆ
3. การสอนพูดต้องจัดผู้เรียนจำนวนน้อย 4 – 8 คน ทำให้เสียค่าใช้จ่ายมาก
4. การสื่อความหมายยังต้องใช้ภาษามือ

ไม่ว่าจะสอนโดยวิธีใดหรือจัดการศึกษาระบบใดก็ตาม ความสมบูรณ์ และความถูกต้อง ไม่ได้อยู่ที่ระบบ แต่หากอยู่ที่การเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับความบกพร่อง ว่ามีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับใด ควรใช้วิธีสอนแบบใด จึงจะให้ประโยชน์มากที่สุด ซึ่งนับเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ทฤษฎีการให้การศึกษาคือที่นั่นจะต้องยึดหลักว่า “จัดระบบให้เหมาะสมกับเด็ก ไม่ใช่บังคับเด็กให้เรียนตามระบบที่จัดให้เท่านั้น” (สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. 2550: 19-22; อรุณฯ ลิมตศิริ. 2551: 77-79; บังอร ต้นปาน. 2546: 11-13)

นิลบล ทูรานุกภาพ (2546: 114-115) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีหลายระดับ การจัดการศึกษาจึงต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นสำคัญ ในปัจจุบันการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจัดเป็น 2 รูปแบบ คือ

1. การจัดการศึกษาในโรงเรียนพิเศษ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงถึงรุนแรงมาก หรือกลุ่มหูหนวกจะใช้ภาษามือ และระบบรวมในการสื่อสาร
2. การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับเล็กน้อย ปานกลาง และระดับรุนแรงแต่ยังมีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถใช้เครื่องช่วยฟัง เพื่อเรียนรู้และสื่อสารด้วยวิธีการฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก

ในการจัดการเรียนร่วมในชั้นเรียนกับเด็กปกตินั้น จะต้องคำนึงถึงระดับการได้ยินเป็นหลัก เช่น ถ้าสูญเสียการได้ยินน้อยก็สามารถเรียนร่วมในชั้นปกติได้เต็มเวลา และปฏิบัติเหมือนเด็กปกติทุกประการ ถ้าสูญเสียการได้ยินมากก็อาจจัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และเรียนร่วมเป็นบางวิชา ดังนั้นครูผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

2.1 ชี้แจงให้เด็กปกติเข้าใจว่าควรปฏิบัติอย่างไรต่อเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมในชั้น

2.2 ควรให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั่งในตำแหน่งที่สามารถมองเห็น และได้ยินผู้สอน ได้ชัดเจน

2.3 ก่อนสอนควรตรวจสอบทุกครั้งว่าเครื่องช่วยฟังทำงานหรือไม่

2.4 เวลาพูดกับเด็กครูควรมองหน้าเด็ก ทั้งนี้เพื่อให้เด็กอ่านคำพูดตลอดจนสีหน้าท่าทางของครู

2.5 ใช้ท่าทางประกอบการพูด เพื่อให้เด็กเข้าใจคำพูดของครู แต่ไม่ควรแสดงท่าทางมากเกินไป

2.6 มีอุปกรณ์ประกอบการสอน หรืออธิบายให้เด็กเข้าใจสิ่งนั้นๆ มากที่สุด

2.7 ครูควรเขียนบนกระดานให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.8 อย่าพูดในขณะที่เขียนกระดาน เพราะเด็กจะไม่สามารถอ่านริมฝีปากของครูได้

2.9 พยายามป้องกันอย่าให้มีเสียงรบกวนอื่นๆ เกินความจำเป็น เพราะเครื่องช่วยฟังจะขยายเสียงเหล่านั้นด้วย ซึ่งจะทำให้เด็กไม่ได้ประโยชน์จากเครื่องช่วยฟังเต็มที่

2.10 เตือนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ให้ส่งเสียงดังรบกวนเด็กปกติ

2.11 ครูควรแจกหัวข้อเรื่อง และสาระสำคัญของการสอนในแต่ละครั้งก่อนการสอน เพราะเด็กจะต้องอ่านริมฝีปากของครูประกอบไปด้วย

2.12 สอนให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรับผิดชอบ และประพฤติปฏิบัติเช่นเดียวกับเด็กปกติ

2.13 ควรพูดกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้ประโยคที่สมบูรณ์ ไม่พูดทีละคำ กระทอนกระแท่น เพื่อเด็กจะได้จำโครงสร้างของประโยคและเดาความหมายได้

2.14 ไม่จำเป็นต้องตะโกน หรือพูดด้วยเสียงดังเกินปกติ

2.15 ครูควรยืนพูดในที่ที่แสงสว่างส่องที่ใบหน้าและมีฉากหลังทึบ เพื่อความชัดเจนในการอ่านริมฝีปาก

2.16 เมื่อต้องการพูดคุยกับเด็กควรใช้วิธีเรียกชื่อไม่ควรใช้วิธีสัมผัส เพื่อฝึกให้เด็กรู้จักฟัง

2.17 ให้โอกาสเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินออกมารายงานหน้าชั้นบ้าง เพื่อให้เด็กได้ฝึกพูดและเพื่อนๆ ซึ่งเป็นเด็กปกติจะได้ฟังภาษาพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.18 หากเด็กปกติออกมารายงานหน้าชั้น ครูควรสรุปสิ่งที่เด็กปกติพูด เพื่อทบทวนและป้องกันความเข้าใจผิดพลาด

2.19 ให้กำลังใจแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้

เด็กมีกำลังในการเรียน

2.20 ใช้วิธีการสอนเป็นกลุ่ม เพื่อให้เด็กปกติช่วยสอนบางเรื่องที่เด็กไม่เข้าใจ โดยจัดเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอยู่ในกลุ่มเด็กปกติที่เก่ง

2.21 หาเพื่อนช่วยสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2.22 ครูต้องจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การให้การศึกษแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น การจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีหลายวิธี สำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับรุนแรงถึงรุนแรงมาก หรือเด็กกลุ่มหูหนวกจะใช้ภาษามือ เหมาะกับการศึกษาในโรงเรียนพิเศษและระบบรวมในการสื่อสาร สำหรับเด็กที่สูญเสียการได้ยินระดับเล็กน้อย ปานกลาง และระดับรุนแรงแต่ยังมีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อเรียนรู้ และสื่อสารด้วยวิธีการฟัง การพูด การอ่านริมฝีปาก เหมาะกับการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ

2. พัฒนาการทางภาษา

1. ความหมายของภาษา

นักวิชาการ นักการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ได้ให้ความหมายของภาษาดังต่อไปนี้

กำชัย ทองหล่อ (2550: 1) คำว่า ภาษา เป็นคำสันสกฤต (บาลีเป็นภาษา) มาจากรากเดิมว่า ภาษ แปลว่า กล่าว, พูด หรือบอก เมื่อนำมาใช้เป็นคำนาม มีรูปเป็น ภาษา แปลตามรูปศัพท์ว่าคำพูด หรือถ้อยคำ แปลเอาความว่า เครื่องสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ ให้สามารถกำหนดรู้ความรู้สึกของกันและกันได้ โดยมีระบบคำหรือจังหวะเสียงเป็นเครื่องกำหนด

การุณันท์ รัตนแสงวงษ์ (2549: 1) กล่าวว่า ภาษา หมายถึงเครื่องมือในการสื่อความหมาย ซึ่งใช้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกความต้องการของตนให้ผู้อื่นทราบ ไม่ว่าจะเสียงพูด ถ้อยคำ กิริยาอาการ หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ภาษาคือหัวใจของการสื่อสาร ผู้ที่ใช้ภาษาควรตระหนักถึงบทบาทและความสำคัญของภาษาที่มีต่อการสื่อสารของมนุษย์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้คนในสังคมสามารถรับรู้เข้าใจและสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข

ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสร์ นิยมธรรม (2541: 1) กล่าวถึงความหมายของภาษาในด้านภาษาศาสตร์ไว้ว่า ภาษาและภาษาพูดมีความหมายอย่างเดียวกัน จึงมักเป็นคำพูดที่ใช้แทนกันได้ กล่าวคือ เมื่อพูดถึงภาษาก็หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดเพื่อสื่อความหมายในชุมชนหนึ่งๆ ในด้านจิตวิทยา ภาษาหมายถึง ความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น ภาษาจึงรวมเอาวิธีการต่างๆ อย่างที่ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมายหรือเพื่อแสดงความรู้สึก

แมคซิโดว์ (Machado. 2003: 54) กล่าวว่า ภาษาหมายถึงระบบของการสื่อสารโดยความตั้งใจและการแสดงออกของตนเองโดยใช้เสียง สัญลักษณ์ หรือสัญลักษณ์ซึ่งทำให้ผู้อื่นเข้าใจพัฒนาการทางภาษา เข้าใจถึงการส่งและรับข้อมูล

ไวเคนไลน์ คริสตี้ และอิง (Vokenline, Chritie; & Enz. 2002) กล่าวว่า ความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ ในภาษาได้แก่เสียง การเคลื่อนไหวนิ้วมือ การพิมพ์และอื่นๆ ภาษาหมายถึงภาษาพูด การสื่อสารโดยใช้การพูดและการฟัง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ภาษา หมายถึงเครื่องมือหรือตัวแทนสัญลักษณ์ในการสื่อความหมาย ที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ ทศนคติ ใช้ในการติดต่อกับบุคคลอื่นเพื่อนำมาซึ่งความเข้าใจอันดีระหว่างกัน ภาษาจึงถือเป็นส่วนสำคัญในการดำเนินชีวิตประจำวัน

2. พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

นักวิชาการ นักการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ได้ให้ความหมายของพัฒนาการภาษาของเด็กปฐมวัย ดังต่อไปนี้

นภเนตร ธรรมบวร (2549: 113 - 115) เสนอลักษณะพัฒนาการทางภาษาในเด็กนั้น มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการนำเด็กเข้าสู่โลกใหม่ต่อไป ภาษาถือเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งสำหรับพัฒนาการด้านต่างๆ ของเด็ก ความคิดต่างๆ จะถ่ายทอดสู่กันได้โดยผ่านภาษา การพูดถือเป็นการแสดงออกทางพัฒนาการทางภาษาด้านหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญพอๆ กับการเขียนเลยทีเดียว การพูดเป็นการรวมประสบการณ์ด้านต่างๆ ของเด็กเข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก ความคิดการรับรู้ การเรียนรู้ ความจำ และความรู้ความเข้าใจ

ศรียา นิยมธรรม และประภัส นิยมธรรม (2541: 137) กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาว่า เด็กอายุ 4 ถึง 5 ขวบจะมีพัฒนาทางภาษาถึงขั้นที่เกือบจะสมบูรณ์ นั่นคือ เด็กส่วนมากจะใช้ภาษาและไวยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ ทั้งนี้รวมถึงการใช้ประโยคซับซ้อนด้วย คำศัพท์ต่าง ๆ ก็จะมีรู้จักกว้างขวางขึ้นเด็กส่วนมากเมื่อเข้าโรงเรียนอนุบาล ก็คาดหวังได้ว่าเด็กจะสามารถพูดเป็นประโยคสมบูรณ์ถามคำถามได้ ใช้คำปฏิเสธ คำพหูพจน์และแสดงความเป็นเจ้าของได้ พูดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่างๆ ได้ เช่น ที่ไหน อย่างไร ก่อน ช่างใน เพราะว่า ดังนั้น ฯลฯ ครูก็สามารถคาดหวังได้ว่าเด็กจะเข้าใจภาษาพูดของครูเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้เป็นจริงเฉพาะเมื่อเด็กมีศัพท์มากพอ เช่น ถ้าครูต้องการให้เด็กจับคู่สี ครูต้องแน่ใจเสียก่อนว่า เด็กเข้าใจคำว่า “จับคู่” แล้ว ถ้ายังไม่รู้ครูก็ต้องสอนก่อน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็ก มีลำดับขั้นตอนต่อเนื่อง การเรียนรู้เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ภาษาของเด็ก

ให้เด็กได้มีโอกาสได้ฟัง ได้ใช้คำพูด เพื่อเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาของเด็ก การรับฟังในสิ่งที่เด็ก ต้องการสื่อสาร และพยายามกระตุ้นการใช้ภาษาโดยผ่านประสบการณ์ที่หลากหลาย จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. องค์ประกอบความสามารถทางภาษา

ทวี สุรเมธี (นฤมล กอกระโทก. 2550: 10; อ้างอิงจาก ทวี สุรเมธี. 2521: 7) กล่าวถึง องค์ประกอบความสามารถทางภาษา ดังนี้

1. ความสามารถในการแยกเสียงที่ได้ยิน ได้แก่ ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาพูดได้อย่างถูกต้อง สามารถแยกถ้อยคำและเสียงที่แตกต่างกันได้ถูกต้อง
2. ความสามารถทางสายตา ได้แก่ ความสามารถในการแยกคำที่คล้ายคลึงกัน และมองเห็นความแตกต่างของคำศัพท์ได้
3. ความสามารถทางความคิดและความจำ ได้แก่ ความสามารถในการใช้เหตุผล เข้าใจ และเชื่อมโยงความคิดต่างๆ ได้ เข้าใจความหมายของประโยคและเข้าใจรูปคำได้
4. ความสนใจ ได้แก่ ความสามารถในการฟังหรือจับสายตาไปตามสิ่งที่อ่าน อย่างมีสมาธิในการอ่าน การฟัง และทำตามคำสั่งได้

ดาวนิง และ เทคเคอรี (เนื่อน้อง สนับสนุน. 2541: 9; อ้างอิงจาก Downing & Thackery. 1971: 14-15) ได้แบ่งองค์ประกอบความสามารถทางภาษาของเด็ก ดังนี้

1. องค์ประกอบทางกาย (Physical Factors) ได้แก่ การบรรลุมิติภาวะด้านร่างกายทั่วไป เช่น การมองเห็น การได้ยิน อวัยวะที่ใช้พูดปกติ
2. องค์ประกอบทางสติปัญญา (Intellectual Factors) ได้แก่ ความพร้อมด้านสติปัญญาโดยทั่วไป ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล เกี่ยวกับการแก้ปัญหาด้านการเรียน การอ่าน
3. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Factors) ได้แก่ ภาษาที่ได้รับจากที่บ้านและประสบการณ์ทางสังคม
4. องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ (Emotional Factor, Motivation and Personality Factors) ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์และความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถทางภาษา ประกอบด้วย ความพร้อมทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและความสนใจของเด็กปฐมวัย

4. บทบาทของครูในการจัดกิจกรรมด้านภาษา

นภเนตร ธรรมบวร (2549 : 175) เสนอถึงบทบาทของครูในการจัดกิจกรรมทางภาษาของเด็กว่าการจัดกิจกรรมด้านภาษาครูมีบทบาทสำคัญที่พอสรุปได้ ดังนี้

1. ครูควรจัดสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านการพูด และการเขียน โดยการเปิดโอกาสให้เด็กได้พูด อภิปราย วาดรูป และเล่าเรื่องในสิ่งที่ตนสนใจ
2. ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้การเขียน และการอ่านในวิธีการที่มีความหมายต่อตัวเด็กขณะที่เด็กสำรวจ และเรียนรู้เกี่ยวกับโลกรอบตัว โดยการจัดหากระดาษ ดินสอ สมุดโทรศัพท์ นิตยสารต่างๆ รวมตลอดถึงวัสดุอุปกรณ์เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนไว้ที่มุมบทบาทสมมติ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้เล่นเลียนแบบสิ่งๆ ที่เด็กเห็นในชีวิตประจำวัน
3. ครูควรกำหนดช่วงเวลาของการอ่านที่แน่นอน เป็นประจำทุกวันโดยอาจเชิญพ่อแม่ผู้ปกครองมาอ่านหนังสือให้เด็กฟัง ขณะเดียวกันก็ควรจัดหาโอกาสในการพาเด็กไปห้องสมุดโดยพยายามส่งเสริมให้เด็กเลือก และยืมหนังสือด้วยตนเอง
4. ส่งเสริมให้เด็กใช้ “ภาษา” อื่นๆ นอกเหนือจากใช้ภาษาพูดอย่างเดียว เด็กสามารถใช้ “ภาษา” ต่างๆ มากมายนอกเหนือจากภาษาพูดในการแสดงออกซึ่งความต้องการ และบอกความรู้สึกของตนเอง เช่น ใช้การเคลื่อนไหว ดนตรี ศิลปะ และภาษาเขียน เป็นต้น ภาษาต่างๆ เหล่านี้จะพัฒนาอย่างรวดเร็วในระดับปฐมวัย ดังนั้น ครูจึงควรเปิดโอกาสให้เด็กได้สื่อสารโดยผ่านการใช้ภาษาที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารได้ทุกรูปแบบ
5. เปิดโอกาสให้เด็กได้ตีความหมาย และแก้ปัญหาต่างๆ โดยผ่านนิทาน นิทานถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความคิด ทักษะคิดและความรู้ของเด็ก สรุปได้ว่าบทบาทของครูในฐานะผู้ส่งเสริมกิจกรรมด้านภาษาให้กับเด็ก ครูควรจัดสภาพแวดล้อมที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และกิจกรรมต้องเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาความคิดและความรู้ของเด็ก

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนหรือการจัดประสบการณ์ให้แก่เด็ก ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายๆ ด้าน และองค์ประกอบหนึ่งที่เป็นสิ่งสำคัญ คือ บทบาทของครูผู้สอน ควรจะมีความเข้าใจและความรู้ที่ถูกต้อง เช่น การจัดสภาพแวดล้อม การเปิดโอกาสให้แก่เด็ก การกำหนดช่วงเวลาให้เหมาะสม เพื่อส่งเสริมภาษาให้แก่เด็ก

5. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย

ความหมายของการพูด

นักการศึกษาหรือนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2541: 49) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. ในด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic level) หมายถึง ขบวนการที่ผู้พูดสรรหาถ้อยคำเสียงที่ต้องการใช้มารวมกัน เปล่งออกมาเป็นประโยคที่ถูกต้อง ตามหลักไวยากรณ์
2. ในด้านสรีรวิทยา (Physiological level) เป็นระบบการทำงานของเซลล์ประสาท เช่น จัดสรรให้อวัยวะต่างๆ ของผู้พูดเคลื่อนไหว เพื่อการเปล่งเสียงกระตุ้นการทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง และอวัยวะที่ใช้ในการรับฟังเสียงของผู้พูด
3. ในด้านความรู้ในเรื่องเสียง (Acoustic level) ก็คือการศึกษาคลื่นเสียงเดินทางผ่านอากาศ ระหว่างผู้พูดมายังผู้ฟัง พร้อมทั้ง กับที่จะสะท้อนไปเข้าหูผู้พูดเองด้วย

4. ในด้านจิตวิทยา (Psychological level) หมายถึง ความรู้สึกจากการฟังที่ได้ยินได้ฟังจากผู้พูด ทำให้เกิดความสัมพันธ์กันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง โดยที่มีการคาดหวังด้วยกันทั้งสองฝ่าย

สุภาวดี ศรีวรรณณะ (2542: 86) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้อ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและตอบสนองได้

นงเยาว์ คลิ๊กคล้าย (2543: 14) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยใช้น้ำเสียง เพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิด หรือความต้องการของตน และสำหรับเด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด หรือความต้องการของตนให้ผู้อื่นได้ทราบ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อความหมายจากบุคคลหนึ่งสู่บุคคลหนึ่งหรือบุคคลหนึ่งสู่บุคคลหลายคน ซึ่งการพูดเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

ศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2541: 27-30) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาและการพูดไว้ดังนี้

1. ทฤษฎีเสริมกำลัง (Reinforcement Theory) ทฤษฎีนี้อาศัยจาก หลักทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข โรนัลด์ (Rheingold) และคณะ พบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้รางวัลหรือเสริมกำลัง วินิตซ์ (Winitz) ได้อธิบายถึงการที่เด็กเกิดการรับรู้ ในระยะการเล่นเสียงตอนต้นๆ ว่าเป็นการกระทำตามธรรมชาติของมนุษย์ ในการที่จะมีจุดหมายปลายทาง ตัวอย่างเช่น เมื่อเด็กหิวก็เคลื่อนไหวปาก ซึ่งมีจุดหมายปลายทางที่การดูด และการกิน ต่อมาเมื่อโตขึ้นก็อาจใช้วิธีทำเสียงอ้อแอ้ โดยหวังว่าแม่จะเข้ามาหาและเล่นเสียงคุยตามไปด้วย

2. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor Theory of Perception) ในบางครั้ง เด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนให้พูดมาก่อนเลย แม้แต่ในระยะเวลาเล่นเสียงก็ได้เปลี่ยนแปลงเสียงที่คล้ายกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่ที่ว่า ลิเบออร์แมนว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย ทำนองเดียวกับเด็กหูตึง การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังการพูดซ้ำด้วยตนเองหรือหัดแปลงเสียงโดยใช้อวัยวะริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ

3. ทฤษฎีสภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด (Innateness Theory) ซอมสกี (Chomsky) นักภาษาศาสตร์อเมริกันผู้คิดทฤษฎีนี้เขาอธิบายว่า เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งเรียกว่า แอล เอ ดี (L.A.D.) เครื่องมือนี้จะเป็นฝ่ายรับข้อมูลทางภาษา ซึ่งมาจากประโยคต่างๆ เด็กก็จะเกิดการเรียนรู้กฎต่างๆ ทางไวยากรณ์ที่มีใช้ในภาษากฎทางไวยากรณ์ต่างๆ นี้ก็คือความรู้ในภาษา (Competence)

4. ทฤษฎีความสัมพันธ์ (Interaction Theory) ได้มีนักสังคมวิทยาภาษาศาสตร์ และนักจิตวิทยากลุ่มหนึ่งเสนอขึ้นโดยกล่าวว่า คนเราเกิดมานั้นจะต้องมีบางสิ่งบางอย่างติดตัวมา ทำให้คนคิดไปจากสัตว์ แต่ไม่ใช่ แอล เอ ดี สิ่งนั้นคือ ความสามารถในการเรียนภาษา (Language Capacity) และความรู้เกี่ยวกับโลก (Cognitive Knowledges)

5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble Luck) ซึ่งธอร์นไค (Thondike) เป็นผู้คิด โดยอธิบายว่า เมื่อเด็กกำลังเล่นอยู่นั้น เผอิญมีบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้รางวัลในทันทีด้วยวิธีนี้เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาไปเรื่อย

6. ทฤษฎีชีววิทยา (Biological Theory) ของอีริค เลนเนเบอร์ก (Eric Lenneberg) เชื่อว่า พัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้ก็เกิดจากการที่คนสามารถถ่ายทอดภาษากันได้

7. ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (Mother Reward Theory) จอห์น ดอลลาร์ด (John Dollard) และนิล มิลเลอร์ (Neel Miller) เป็นผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้ โดยย้าเกี่ยวกับบทบาทของแม่ในการพัฒนาภาษาของเด็กว่าภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดู เพื่อสนองความต้องการของลูกจะเป็นเหตุให้เกิดภาษาพูดแก่ลูก

จากการศึกษาทฤษฎีและกระบวนการการเรียนรู้ภาษาดังกล่าวมาจะเห็นได้ว่า พัฒนาการทางภาษาหรือการพูดของเด็กปฐมวัยนั้น จะต้องผ่านกระบวนการพัฒนามาเป็นลำดับขั้น เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาได้หลายรูปแบบแตกต่างกันไป และการเรียนรู้เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ ทางสังคม เช่น สิ่งแวดล้อม ตัวเด็กเองตลอดจนปฏิกิริยาตอบสนองจากสิ่งเร้า โดยกระบวนการเรียนรู้เริ่มอย่างไม่เป็นกฎเกณฑ์ มีการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ และบุคคลใกล้เคียงในตัวในลักษณะการเลียนแบบหรือการปฏิบัติแบบลองผิดลองถูก และเมื่อเด็กได้รับการเสริมแรงก็จะเกิดการ

เรียนรู้ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการเรียนรู้นั้นเป็นการเชื่อมโยงความรู้ใหม่ เข้ากับความรู้อยู่เดิม ก็จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษา หรือพัฒนาการทางการพูดได้ดียิ่งขึ้น

การพัฒนาความสามารถด้านการพูด

ภาษาและการพูดเป็นสิ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยตามทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์ ในทฤษฎีพหุปัญญา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.2542: 138) ที่กล่าวถึงสติปัญญาทางด้านภาษา ว่าทักษะทางภาษานับเป็นส่วนหนึ่งของสติปัญญามาโดยตลอด ดังนั้นการพูดจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัยที่จะต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

นภเนตร ธรรมบวร (2544: 113-114) กล่าวว่า พัฒนาการทางการพูด การพูดถือเป็นการแสดงออก ทางพัฒนาการภาษาหนึ่งซึ่งมีความสำคัญพอๆ กับการเขียนเลขที่เดียว การพูดเป็นการรวบรวมประสบการณ์ต่างๆ ของเด็กเข้าด้วยกัน อันได้แก่ ความรู้สึก การรับรู้ การเรียนรู้ ความจำ และความรู้ความเข้าใจ

สมาพร สามเตี้ย (2545: 19) ได้กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญสำหรับมนุษย์เป็นอันมาก เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุดระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้รวดเร็วกว่าการสื่อความหมายด้วยวิธีอื่นๆ การพูดเป็นการได้เห็นได้ทราบถึงความต้องการของผู้พูดต่อผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

เบญจมาศ พระธานี (2540: 9-11) ได้สรุปขั้นตอนของพัฒนาการด้านการพูดไว้ดังนี้

1. เสียงแสดงปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex sounds) อายุ 0-2 เดือน เป็นขั้นแรกของการเรียนรู้ภาษาและการพูด ตั้งแต่เด็กร้องไห้ตอนแรกคลอด ซึ่งเป็นการแสดงถึง การพัฒนาการทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและหายใจที่จะเป็นพื้นฐานของการพูดต่อไป การร้องไห้ระยะต่อมาจะแสดงถึงความต้องการของเด็กได้หลายอย่าง เช่น หิว เปียก หรือตกใจ เป็นต้น

2. เสียงอ้อแอ้ (Babbling) อายุ ๑/๒ เดือน ถึง 2 ปี เป็นขั้นที่เด็กส่งเสริมด้วยความพอใจที่ได้เคลื่อนไหวอวัยวะที่ใช้ในการพูด โดยเลียนแบบเสียงของตัวเองซ้ำๆ เสียงอ้อแอ้เกิดขึ้นโดยสัญชาตญาณ ของความเป็นมนุษย์จึงพบได้ในเด็กทุกคน แม้กระทั่งหูหนวก หูตึง แต่การส่งเสียงอ้อแอ้ในเด็กเหล่านี้จะไม่พัฒนาต่อไปตามปกติ เพราะไม่ได้ยินเสียงของตัวเอง

3. การส่งเสียงเพื่อสื่อความหมาย (Socialized vocal play) อายุ 5-6 ปี เป็นขั้นที่เริ่มส่งเสียงเพื่อการสื่อสารกับผู้อื่น โดยเด็กจะฟังเสียงอื่นและส่งเสียงโต้ตอบเป็นครั้งคราว ขั้นที่คาบเกี่ยวกับการส่งเสียงอ้อแอ้นี้ บางครั้งเด็กส่งเสียงอ้อแอ้คนเดียว บางครั้งส่งเสียงเพื่อโต้ตอบคนรอบข้าง

4. คำแรกที่มีความหมาย (The first Meaning Word) อายุ 8-10 เดือน เป็นขั้นที่เด็กเข้าใจคำพูดที่เคยได้ยินจากการเชื่อมโยงพูดกับเหตุการณ์ต่างๆ แล้วสะสมเป็นความรู้ภายใน เมื่อเด็กมีความพร้อมจะเลียนแบบการออกเสียงผู้อื่น และออกเสียงคำๆ นั้นได้ถูกต้องในเวลาต่อมา

5. วลี ประโยค และภาษาเด็ก (Phrases, Sentences, and Jargon) อายุ 12-24 เดือน เป็นขั้นที่เด็กเริ่มเป็นคำที่ยาว 2 พยางค์ หรือคำ 2 คำมารวมกันเป็นวลีและประโยค ซึ่งมีความหมาย

ซับซ้อนมากขึ้นตามอายุโดยเฉลี่ย เด็กอายุ 1 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 1 คำ เด็กอายุ 2 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 2 คำ อายุ 3 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 3 คำ เด็กอายุ 4 ปี จะพูดวลีหรือประโยคที่ยาว 4 คำ แต่ในบางครั้งเด็กจะมีการทดลองใช้คำศัพท์ซึ่งอาจจะจะมีลักษณะของการหยุดคิด (Pause) พูดซ้ำๆ ใช้คำซ้ำๆ บ่อยๆ คล้ายคนติดอ่าง (Normal Disfluency) ลักษณะการพูดเช่นนี้เกิดขึ้นในช่วงที่เด็กอายุ 2-6 ปี ซึ่งจะค่อย ๆ หายไปเมื่อเด็กเรียนรู้การพูดคำศัพท์ต่างๆ มากขึ้น หรือในบางครั้งเด็กเองอยากพูดอยากอธิบายบางสิ่งบางอย่างแต่ไม่ทราบว่าจะใช้คำศัพท์อะไร เด็กจะใช้พยางค์ที่ไม่มีความหมายปนกับพยางค์ที่มีความหมาย (JARGON) การพูดลักษณะนี้ควรจะหายไปเมื่อเด็กมีอายุ 2½ ปี เพราะเด็กมีการขยายคำศัพท์มากขึ้น

6. พัฒนาการการเปล่งเสียง เสียง จังหวะ และภาษา (Articulation, Voice, Rhythm, and Language Development) อายุ 5-7 ปี เป็นขั้นที่เด็กมีการเรียนรู้การใช้เสียงพูดให้ถูกต้องและมีการขยายคำศัพท์โครงสร้างและความซับซ้อนของประโยคมากขึ้น เด็กจะพัฒนาสิ่งเหล่านี้ได้ค่อนข้างสมบูรณ์ใกล้เคียงผู้ใหญ่ราวอายุ 7-8 ปี

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย เริ่มจากการพูดออกเสียง พูดทีละคำ แทนประโยค 1 ประโยค เมื่อเด็กโตขึ้นความพร้อมทางภาษามากขึ้น เด็กก็สามารถที่จะนำคำที่ทำหน้าที่ต่างๆ กันมารวมประกอบกันเป็นประโยค ในที่สุดเด็กจะสามารถเรียนรู้การพูดประโยคต่างๆ เป็นการสื่อสารความหมาย ความคิด ความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจเป็นอย่างดี

6. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย

ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาหรือนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

ปรัชญา อากาศ และการ์นันท รัตนแสนวงษ์ (2542: 129) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึงการแสดงออกเพื่อติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยใช้สัญลักษณ์ ภาษา ตัวอักษร เป็นการสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ ความรู้สึก ประสบการณ์ ของงานให้ผู้อื่นรับทราบ

ปรีชา ทิชนพงษ์ (2542: 125) กล่าวว่า การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการของผู้เขียน ไปยังผู้อ่านโดยใช้ตัวอักษร เป็นสื่อซึ่งผู้เขียนควรเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม มีศิลปะ จึงจะสามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความต้องการของผู้เขียนได้

เพ็ญดี (นฤมล เขียบแหลม. 2545: 20-21; อ้างอิงจาก Petty. 1985: 182) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่มีความยุ่งยากเพราะต้องใช้ความคิด ความรู้สึกประสบการณ์และความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละคน

อะราพอฟ (นฤมล เขียบแหลม. 2545: 20-21; อ้างอิงจาก Arapoft. 1967: 119-120) กล่าวว่า

การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิดและ ได้ย่ำว่าในขณะที่เขียนหนังสือจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียน คือการถ่ายทอด ความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ ของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน โดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน เป็นความรู้สึกประสบการณ์และความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละคน การเขียนเป็น กระบวนการทางความคิด และได้ย่ำว่าในขณะที่เขียนหนังสือจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ และ พยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอน

ความสำคัญของการเขียน

นักการศึกษาหรือนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

นฤมล เฉียบแหลม (2545: 22) กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญคือ เป็นวิธีการสื่อสาร อย่างหนึ่งของผู้เขียนส่งถึงผู้รับ โดยที่การเขียนนั้นสามารถแสดงให้เห็นถึงความรู้สึก อารมณ์สุนทรีย์ ความต้องการ ภูมิปัญญา และประสบการณ์ของผู้เขียนการเขียนสามารถเก็บไว้ได้นาน และถือเป็น เครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง

ถวัลย์ มาศจรัส (2548: 1) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารระหว่าง ผู้เขียนกับผู้อ่าน ที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความคิดเห็น ทรรศนะ อารมณ์ จินตนาการ และ ที่ต้องการสื่อสารอื่นๆ ของตนเองผ่านงานเขียนโดยใช้สัญลักษณ์ที่กำหนดร่วมกันเป็นสื่อกลางของการ สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน

นภดล จันทร์เพ็ญ (เพิ่มศรี ชูวิเชียร. 2549: 10; อ้างอิงจาก นภดล จันทร์เพ็ญ. 2531: 19) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
2. การเขียนเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้
3. การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษยชาติ
4. การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญ คือ เป็นเครื่องมือของการสื่อสารที่ผู้เขียน ส่งถึงผู้รับโดยที่การเขียนนั้นสามารถแสดงให้เห็นถึงความรู้สึก ความต้องการและประสบการณ์ ภูมิปัญญา การเขียนจึงถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญใช้การถ่ายทอดความรู้

แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัย

มอร์โรว์ (Morrow. 1993 : 245) กล่าวว่า แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการเขียนให้เด็กปฐมวัย

สามารถทำได้ดังนี้

1. ควรจัดสิ่งแวดล้อมให้มีอุปกรณ์ที่หลากหลายสำหรับเด็กได้ฝึกเขียน
 2. ควรจัดกิจกรรมที่สนุกสนานให้เด็กได้เข้าร่วม เพราะเด็กจะทำผลงานจากประสบการณ์ที่ตนเองพอใจ
 3. เด็กจะสังเกตการเขียนของผู้ใหญ่เสมอ ทั้งขณะทำงาน และในเวลาว่างเพราะฉะนั้นผู้ใหญ่ควรทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็ก
 4. เด็กต้องการโอกาส และวัสดุอุปกรณ์ที่จะเขียนด้วยตนเอง
 5. บางครั้งเด็กต้องการความช่วยเหลือในการตัดสินใจที่เขียน อย่าปล่อยให้เด็กเขียนคนเดียว
 6. เด็กจะให้ความหมายสิ่งที่เขาเขียนขึ้น เช่น ตัวหนังสือ คำ เป็นต้น
 7. ในการเขียนของเด็กโดยมากมักจะมีความหมายในการสื่อสาร ดังนั้นผู้ใหญ่ต้องให้ความสนใจ
 8. เด็กควรได้รับการสนับสนุนในระยะยาวทั้งเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่มอาจจะโดยการให้เขียนบันทึก เขียนการ์ด เขียนบัตรอวยพร ในโอกาสต่างๆ เขียนคำ เป็นสัญลักษณ์ เขียนประกาศ เขียนเรื่องราว และเขียนหนังสือ เป็นต้น
 9. ควรอ่านเรื่องราวที่หลากหลายให้เด็กฟัง เพราะอาจเป็นการจุดประกายความคิดของเด็ก
 10. ควรหาโอกาสที่เหมาะสมในการสอนให้เด็กเขียน
 11. ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เขียนคำจากต้นแบบ
- จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการเขียนให้แก่เด็กปฐมวัยสามารถทำได้โดยอาศัยองค์ประกอบ เช่น สิ่งแวดล้อม โอกาสในการเขียนและการเรียนรู้การเขียนของเด็ก การช่วยเหลือให้เด็กได้รับประสบการณ์ในการเขียน การสนับสนุนเด็กให้เกิดประสบการณ์ และการเปิดโอกาสให้เด็กได้เขียน สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมให้เด็กได้พัฒนาการเขียน และจะทำให้เด็กมีพัฒนาการการเขียนดีขึ้น

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางภาษา

งานวิจัยในต่างประเทศ

เดนิส เวย์ และคาโรล ฟลีเซอร์ และเวนเนสสาแวกคาโร (วชิราภรณ์ ศรีคำ. 2548: 21; อ้างอิงจาก Denise Wray, Carol Flexer, and Vanessa Vaccaro.1997: 107-119) ได้ทำการศึกษาความสามารถทางภาษาในห้องเรียนของเด็กซึ่งหูตึง ซึ่งเรียนการพูดสื่อสารผ่านวิธีการฟังเสียงพูด จากการศึกษาเด็ก 19 คน อายุระหว่าง 5 ถึง 15 ปี จำนวน 14 คน มีการสูญเสียการได้ยินระดับหูตึงรุนแรงถึงหูหนวกซึ่งเข้าโปรแกรมการช่วยเหลือฝึกฟังฝึกพูดโดยวิธีการฟังเสียงพูด เป้าหมายขั้นต้นของ

โปรแกรม คือการเตรียมเด็กเพื่อการเรียนร่วม สรุปผลจากการสำรวจของครูและจากการคัดแยกหาผู้อยู่ในภาวะเสี่ยงทางการศึกษา (Screening Instrument for Targeting Education Rick) ปรากฏว่าเด็ก 16 คน จาก 19 คน มีความพร้อมและมีความเหมาะสมทุกอย่างและสามารถเข้าเรียนร่วมเต็มเวลาในโรงเรียนท้องถิ่น ซึ่งความเห็นของครูเห็นพ้องว่าเด็กทั้ง 16 คน มีระดับการอ่านเหนือระดับชั้นที่เรียน เฉพาะ ฉะนั้นจากการติดตามข้อมูลที่ปรากฏสามารถยืนยันและสนับสนุนประโยชน์ของโปรแกรมการช่วยเหลือของวิธีการฟังเสียงพูด

บลัด (Blood, 1996: Abstract) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย 3-5 ปี จำนวน 67 โรงเรียน โดยการทดสอบพัฒนาการทางภาษา การรับรู้ การเขียน และมีการศึกษาระยะยาว มีผู้ปกครองของเด็กเข้าร่วม 56 คน จากการศึกษาพบว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับความสนใจของเด็กและเจตนาของผู้ปกครองในกระบวนการเรียนรู้เพื่อการอ่านออกเขียนได้ และการส่งเสริมให้เด็กเขียนชื่อตนเองทำให้มีความสามารถในการเรียนรู้การอ่านการเขียนได้อย่างมีความหมาย เนื่องจากชื่อของเด็กจะถูกเขียนเป็นประจำทุกวัน และเป็นคำที่นึกภาพได้ หากเด็กสามารถเขียนชื่อของตนเองได้ จะเป็นแนวทางในการขยายความสามารถในการรับรู้คำอื่น ๆ ต่อไป

หลุยส์ (พรพรรณ ราไพโรจพิงศ์, 2550: 22; อ้างอิงจาก Louise S, 1993: Abstract) ได้ศึกษานิยามการวาดและการเขียนของเด็กวัยก่อนเรียนที่แสดงบนกระดาษ วัย 3 และ 4 ปี จำนวน 40 คน สิ่ง que เด็กแต่ละคนเขียนหรือวาดบนกระดาษ ทำการทดลองการแสดงการวาดภาพและการเขียน 80 ครั้ง และสังเกตวัสดุที่เด็กนำมาใช้และท่าทางที่แสดงออกมาในการศึกษาครั้งนี้ เด็ก 40 คน มีความสามารถในการกำหนดการวาด และเขียนแต่ไม่สามารถแยกทั้งสองประเภทออกจากกันได้ หลักของการศึกษาครั้งนี้ คือการพัฒนาและใช้ระบบรหัส สำหรับการวิเคราะห์การวาดและการเขียนของเด็กเล็กๆ ระบบรหัสมีความสามารถเป็นเครื่องมือสำหรับการใช้ความรู้ของการวาดและการเขียนของเด็กเล็กๆ ระบบรหัส มีความสามารถเป็นเครื่องมือสำหรับการใช้และความรู้ของการวาดและการเขียนของเด็กเล็ก

งานวิจัยในประเทศ

เนื่อน้อง สันบุญ (2541: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นิทานที่เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก เด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากเพื่อน และเด็กเล่าเรื่องตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือกต่อจากครู โดยศึกษากับนักเรียนชายหญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี จำนวน 45 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 15 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 15 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นิทานตามรูปหนังสือที่เด็ก

เลือกต่อจากเพื่อน และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นิทานตามรูปจากหนังสือที่เด็กเลือก ต่อจากครู มีคะแนนความสามารถทางภาษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง มีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

วรรณวิมล เณรทรัพย์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัย จากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการ ทดลองประกอบอาหาร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชายและหญิงที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีระดับการสูญเสียการได้ยินหลังใส่เครื่องช่วยฟังไม่เกิน 90 เดซิเบล กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษกสมโภชในพระราชูปถัมภ์ของ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี จำนวน 6 คน ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถทางด้านการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัยสูงขึ้น หลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความสามารถทางภาษาด้านการเรียงลำดับเหตุการณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัย สูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเรียงลำดับเหตุการณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัยเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลองประกอบอาหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุชานันท์ สันติจิตรุ่งเรือง (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชายและหญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนสุเหร่าบางชัน สำนักงานเขตมีนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยก่อนและระหว่างการใช้กิจกรรมในแต่ละช่วงสัปดาห์มีการพัฒนาการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยเกิดจากการมีประสบการณ์ตรงทางภาษา การใช้สื่อที่น่าสนใจ การจัดสิ่งแวดล้อม การจัดกิจกรรมให้เด็กได้ฝึกฝนได้ปฏิบัติจริง ทำให้เด็กมีโอกาสได้ใช้ภาษามาก ย่อมทำให้ภาษาของเด็กนั้นพัฒนามากขึ้น ดังนั้น ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ควรมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางในการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม

การสอนแบบสองภาษา

1. ประวัติความเป็นมาของการสอนแบบสองภาษา

การสอนแบบสองภาษาเป็นปรัชญาที่เริ่มปรากฏขึ้นในปี ค.ศ. 1980 เนื่องจากการสอนแบบระบบรวมไม่เป็นผลสำเร็จตามที่ได้คาดหวังไว้ ปรัชญานี้จึงเกิดขึ้นบนพื้นฐานของการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องพัฒนาการทางภาษาศาสตร์การเรียนรู้ และภาษาศาสตร์ภาษามือ การศึกษาเหล่านั้นรายงานว่าเด็กหูหนวกที่มีพ่อแม่เป็นคนหูหนวกและได้ใช้ภาษามืออเมริกันตั้งแต่เริ่มต้นจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอ่านออกเขียนได้ ในการใช้ภาษาอังกฤษการพัฒนาทางอารมณ์และสังคม ดีกว่าเด็กหูหนวกจากครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีการได้ยิน การสอนแบบสองภาษาจึงมีความแตกต่างด้านการสื่อสาร วิธีสอน การฝึกปฏิบัติและเทคนิคต่างๆ ไม่เหมือนวิธีการสอนในอดีต สิ่งที่สำคัญคือการอบรมครูผู้สอนให้มีความคิดใหม่ ลดความอคติลง แล้วมาเรียนรู้วิธีสอนภาษาแบบใหม่ เช่น ครูจะต้องได้รับการฝึกอบรมให้ใช้ภาษามืออเมริกันให้คล่องแคล่วและเรียนรู้กลยุทธ์ในการใช้การรับรู้ด้วยตาในการสอนภาษา (Vernon; & Koh 1970; อ้างอิงจาก Daniels.1997; Pardo V.1994.

เอสเตอร์บรูค และบาคเกอร์ (Esterbrooks; & Baker. 2002: 15) กล่าวว่า ปรัชญาการสอนแบบสองภาษา เกิดขึ้นบนพื้นฐานของการเข้าใจว่าเด็กหูหนวกเรียนรู้ได้ดีจากช่องทางที่ไม่ผิดปกติ คือ ทางตามากกว่าช่องทางที่ผิดปกติ คือการได้ยิน และภาษาที่ใช้การรับรู้ด้วยตาได้ดีที่สุด คือ ภาษามืออเมริกัน การเรียนภาษามืออเมริกัน จะทำให้สมองมีการพัฒนาได้ดี และมีความต่อเนื่องกับการเรียนภาษาที่สอง (ภาษาอังกฤษ)

อุณาวรรณ มั่นใจ (2542: บทคัดย่อ) ปรัชญาการสอนแบบสองภาษาเกิดขึ้นบนพื้นฐานของความเข้าใจว่า เด็กหูหนวกเรียนรู้ได้ดีจากช่องทางที่ไม่ผิดปกติ คือ ทางตามากกว่าช่องทางที่ผิดปกติ คือ การได้ยินทางหู และภาษาที่ใช้ในการรับรู้ด้วยตาได้ดีที่สุด คือ ภาษามือของคนหูหนวก การเรียนภาษามือของคนหูหนวก จะทำให้สมองมีการพัฒนาได้ดี และมีความเชื่อมโยงต่อเนื่องกับการเรียนภาษาที่สอง ทำให้สามารถเรียนรู้ความแตกต่างของภาษามือ และภาษาเขียนได้เป็นอย่างดี

ฟรังซัว โกรสเจียน (Francois Grosjean. 1996) กล่าวว่า เด็กหูหนวกทุกคน ไม่ว่าจะได้ยินมากน้อยแค่ไหน ควรจะมีสิทธิที่จะเติบโตขึ้น เป็นเด็กที่ใช้ได้ทั้งสองภาษา จากการที่รู้และสามารถใช้ได้ทั้ง ภาษามือและภาษาไทย ในรูปของภาษาเขียน และถ้าเป็นไปได้ในรูปแบบ ของภาษาพูด เด็กจะสามารถมีพัฒนาการทางสมอง ภาษา และฐานะทางสังคมได้อย่างเต็มที่

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนแบบสองภาษาเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมกับการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งปรัชญาแนวคิดของการสอนแบบสองภาษายึดอยู่บนพื้นฐาน คือเด็กหูหนวกเรียนรู้ได้ดีจากช่องทางที่ไม่ผิดปกติ คือ ทางตามากกว่าช่องทางที่ผิดปกติ คือ การได้ยินทางหู และภาษาที่ใช้ในการรับรู้ด้วยตาได้ดีที่สุด คือ ภาษามือของคนหูหนวก การเรียนภาษามือของคนหูหนวก จะทำให้สมองมีการพัฒนาได้ดี เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอ่านออกเขียนได้ การพัฒนาทางอารมณ์และสังคมดีกว่าเด็กหูหนวกจากครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีการได้ยิน

2. แนวการสอนแบบสองภาษา

จิตประภา ศรีอ่อน (2553: ออนไลน์) กล่าวถึงแนวการสอนแบบสองภาษาว่า การจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษานี้ มีหลักการที่ว่า ใช้ครูสอนสองคน ได้แก่ครูที่มีการไต่ยนปกติ สอนภาษาไทย และครูที่มีความบกพร่องทางการไต่ยน สอนไวยากรณ์ภาษามือไทย โดยให้ครูทั้งสองจัดกิจกรรมร่วมกัน ดังนี้

ภาษาทั้งสองของเด็กหูหนวก คือภาษามือที่ใช้โดยคนหูหนวก และ ภาษาไทยที่ใช้ในกลุ่มของคนหูปกติ ภาษาอย่างหลังนี้จะใช้ ในรูปของภาษา เขียน และถ้าเป็นไปได้ในรูปของภาษาพูด บทบาทของทั้งสองภาษาจะ แตกต่างกันอย่างไรรั้น ต้องขึ้นอยู่กับตัวเด็ก เด็กบางคนจะถนัดในการใช้ ภาษามือ ในขณะที่เด็กบางคนจะถนัดในการใช้ภาษาไทย และเด็กบางคนจะถนัดในการใช้ทั้งสองภาษาเท่าๆกัน นอกจากนี้ การใช้ได้ทั้งสองภาษานี้ก็ยังจำแนกออกได้ หลายชนิด เนื่องจากเด็กหูหนวกมีระดับของการไต่ยนที่แตกต่างกัน และสถานการณ์ที่จะใช้ภาษาก็ยังค่อนข้างจะสับสน (เช่น มีรูปแบบของภาษา 4 ชนิด, รูปแบบ ในการใช้ 2 ชนิด และรูปแบบของการรับรู้ 2 ชนิด เป็นต้น) แสดงให้เห็นว่า เด็กหูหนวกส่วนมาก จะเป็นเด็กที่ใช้สองภาษาและเป็นเด็กที่มีวัฒนธรรมสองแบบ ในระดับที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงไม่มีความแตกต่างในเรื่องนี้มากไปกว่าการที่ประชากร มากกว่าครึ่งโลก อยู่ในสังคมที่ใช้สองภาษา (มีการประเมินว่าในโลกปัจจุบันนี้ มีผู้ที่รู้สองภาษาเท่ากับหรืออาจจะมากกว่า ผู้ที่รู้ภาษาเดียว) และก็เหมือนกับเด็กที่รู้สองภาษาทั่วไป เด็กจะใช้ทั้งสองภาษา ในชีวิตประจำวัน และเด็กจะเป็นส่วนหนึ่งของโลกทั้งสอง ซึ่งหมายถึง โลกของคนหูปกติและโลกของคนหูหนวก

การสอนภาษามือไทย เป็นภาษาแรก เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษามือในการคิด การแสดงความรู้สึก การพูดคุย และการเรียนรู้โลก ทำให้เด็กมีความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย ไม่ถูกทอดทิ้ง และเป็นอิสระ ซึ่งภาษามือไทย เป็นภาษาธรรมชาติของคนหูหนวก มีฐานะเป็นภาษาภาษาหนึ่งตามหลักของภาษาศาสตร์ เช่นเดียวกับภาษาทั่วไปในโลก มีโครงสร้างและไวยากรณ์เป็นของตัวเอง ไม่เหมือนกับโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษาไทย อีกทั้งยังเป็นภาษาแรกของคนหูหนวกไทย และเป็นภาษาที่คนหูหนวกไทยใช้ในการคิด การแสดงความรู้สึก การพูดคุย และการรับรู้เรื่องราวต่างๆ ผ่านล่ามภาษามือ

การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อให้เด็กอ่านออกเขียนได้และ/หรือพูดได้ เพื่อใช้ในการติดต่อกับคนทั่วไป และการรับรู้เรื่องราวต่างๆ จากการอ่าน การเรียนการสอนแบบสองภาษา จะทำให้คนหูหนวกมีการปรับตัวได้ดีมีความสามารถในการใช้ภาษามือไทย และภาษาไทยได้ดีทั้งการอ่าน การเขียนและการพูด ซึ่งจะเป็นผลให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แนวการสอนแบบสองภาษาคือ การจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษานี้ มีหลักการที่ว่า ใช้ครูสอนสองคน ได้แก่ครูผู้ สอนภาษาไทย และครูหนูนวก สอนไวยากรณ์ ภาษามือไทย โดยให้ครูทั้งสองจัดกิจกรรมร่วมกัน สอนภาษามือไทยเป็นภาษาแรก และสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จะมีโอกาสเข้าสู่วัฒนธรรมทั้งสองวัฒนธรรม คือวัฒนธรรมของคนหูหนวกและวัฒนธรรมของคนหูดี และจะส่งผลให้การสื่อสารเป็นไปอย่างถูกต้องมากขึ้น

3. รูปแบบการเรียนการสอนแบบสองภาษา

การเรียนการสอนแบบสองภาษาในคนหูหนวก ได้นำมาใช้ในหลายประเทศ โดยเฉพาะใน ยุโรป ออสเตรเลีย และประเทศอเมริกา แต่ละประเทศมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับความเชื่อพื้นฐานของนักการศึกษาของแต่ละประเทศ ปาร์โด (Pardo, V.1994: 23) ได้สรุป รูปแบบการเรียนการสอนแบบสองภาษาในคนหูหนวกที่ใช้กันในประเทศต่างๆ ไว้ 3 รูปแบบดังนี้

1. Maintenance Programs รูปแบบนี้ให้ความสำคัญกับภาษาแม่ (ภาษาแรก) ตลอดระยะเวลาในการเรียนที่โรงเรียน โดยใช้นโยบายการเรียนการสอนแบบสองภาษาเพื่อชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของสองกลุ่ม โดยจะเรียนภาษาแม่ไปตลอด และเรียนภาษาที่คนส่วนใหญ่ในสังคมใช้เป็นวิธีการเรียนแบบภาษาที่สอง

2. Transitional Programs รูปแบบนี้เด็กจะเรียนโดยใช้ภาษาแม่จนกระทั่งสามารถใช้ภาษาที่คนส่วนใหญ่ในสังคมใช้ จึงจะใช้ภาษาที่คนส่วนใหญ่ในสังคมใช้เป็นภาษาในการเรียนการสอน รูปแบบนี้ต้องการให้กลุ่มคนหูหนวกซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยค่อยๆ กลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของชนกลุ่มใหญ่ในประเทศ

3. Immersion Programs รูปแบบนี้เป็นลักษณะพิเศษที่เกิดขึ้นในประเทศแคนาดา ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาราชการทั้งสองภาษา รูปแบบนี้ให้ความสำคัญกับภาษาทั้งสองภาษา การสอนวิธีนี้ได้ก็จะเรียนรู้ภาษาที่สองตั้งแต่เริ่มต้น โดยครูจะใช้ภาษาที่สองในการสอนแต่เด็กอาจตอบโต้โดยใช้ภาษาแม่ (ภาษาแรก) และถ้าหากเด็กมีความสามารถในภาษาที่สองเท่าเทียมกับภาษาแรก ครูก็จะเลือกใช้ภาษาหนึ่งในการเรียนการสอน หรืออาจใช้ภาษาทั้งสองภาษาในการเรียนการสอน เช่น ใช้ภาษาแรกในการสอนวิชาที่ใช้ทักษะ และใช้ภาษาอีกภาษาหนึ่งสอนวิชาอื่นคู่ขนานไปด้วยกัน

สำหรับโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม ได้ใช้รูปแบบการสอนแบบวิธีที่ 1 คือ Maintenance Programs ซึ่งสอนโดยใช้ครูสองคน คือ ครูหูหนวกและครูที่มีการได้ยินปกติ โดยครูหูหนวกเป็นต้นแบบของการใช้ภาษามือและวัฒนธรรมของคนหูหนวก ครูที่มีการได้ยินเป็นต้นแบบของ

การใช้ภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย วิธีสอนใช้ภาษามือเป็นภาษาแรกในการเรียนการสอนและเรียนภาษาไทยในรูปแบบการเขียนควบคู่กันไป (จิตประภา ศรีอ่อน; และคณะ. 2547: 11)

จิตประภา ศรีอ่อน (สุภาวดี โพธิ์ศรี. 2553: online; อ้างอิงจาก จิตประภา ศรีอ่อน. 2547) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบสองภาษาไว้ดังนี้

สิ่งสำคัญของการสอนแบบนี้ คือ สอนภาษามือไทยเป็นภาษาแรก จนเด็กสามารถใช้ภาษามือไทยได้เป็นอย่างดี สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในรูปของภาษาเขียน สอนโดยครูสองคน คือครูหูหนวกและครูที่มีการได้ยินปกติ (ครูทั้งสองคนต้องรู้ภาษามือไทย) ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาในการเรียนการสอนสอนภาษามือไทย แยกการจัดการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการ และสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนหูหนวก จะทำให้คนหูหนวกสามารถเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป เช่นการใช้ภาษามือไทยเป็นภาษาในการเรียนการสอน การใช้เทคนิควิธีสอนและสื่อที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ของเด็กหูหนวกการให้เด็กหูหนวกได้พบปะพูดคุยกับเพื่อนเด็กหูหนวก และ คนหูหนวกผู้ใหญ่เพื่อเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของคนหูหนวก การสอนภาษามือไทยโดยครูหูหนวก ที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีสอนภาษามือ การสอนโดยครูหูหนวก และครูที่มีการได้ยินที่ใช้ภาษามือไทยได้จัดการจัดชั้นเรียนที่แตกต่างกับชั้นเรียนทั่วไป เพื่อให้เด็กได้มองเห็นการใช้ภาษามือของเพื่อนได้ชัดเจน จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สิ่งสำคัญของการสอนแบบนี้ คือสอนภาษามือไทยเป็นภาษาแรก จนเด็กสามารถใช้ภาษามือไทยได้เป็นอย่างดี สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในรูปของภาษาเขียน สอนโดยครูสองคน คือครูหูหนวกและครูที่มีการได้ยิน ครูทั้งสองคนต้องรู้ภาษามือไทยใช้ภาษาไทยเป็นภาษาในการเรียนการสอนสอนภาษามือไทย การจัดการศึกษาที่ตอบสนองความต้องการ และสอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนหูหนวก อีกทั้งต้องคำนึงถึงการจัดชั้นเรียน โต๊ะที่นั่งให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

4. โครงสร้างภาษามือ

สมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย (สุภาวดี โพธิ์ศรี. 2553: online; อ้างอิงจากสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย) ได้ให้ความหมายและอธิบายถึงรายละเอียดของภาษามือ ไว้ดังนี้

ภาษามือ คือภาษาสำหรับคนหูหนวกใช้มือ สีหน้า และกิริยาท่าทาง ประกอบในการสื่อความหมายและถ่ายทอดอารมณ์แทนการพูด ด้วยเหตุที่คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงพูดเหมือนคนปกติจึงไม่สามารถพูดได้ แต่สายตาของเขาปกติมองเห็นกิริยาอาการ ท่าทางต่างๆ ที่เคลื่อนไหวไปมาได้ ภาพต่างๆ ที่แลเห็นนั้นเป็นสื่อทำให้คนหูหนวกเรียนรู้ความหมายแม้จะเข้าใจได้ไม่มากหรืออาจจะเข้าใจได้ไม่ลึกซึ้งนัก แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลผลักดันให้คนหูหนวกพยายามใช้ท่าทางร่างกาย และสีหน้า เพื่อแสดงความรู้สึกภายในของเขาที่มีอยู่ให้คนอื่นเข้าใจความต้องการของเขาได้บ้าง ท่าทางที่แสดงนั้นเราจะสังเกตได้ว่าเป็นท่าทางที่เลียนแบบธรรมชาติมากที่สุด และจากท่าทางธรรมชาตินั้นเองได้มี

การพัฒนาขึ้นโดยใช้มือทำท่าทางต่างๆ เป็นส่วนใหญ่ ทำให้เกิดเป็นท่าทางใช้แทนความหมายใน คำพูดของคนปกติได้ เราเรียกภาษาท่าทางที่ได้รับการพัฒนานั้นว่า ภาษามือ ”

ภาษามือของแต่ละชาติมีความแตกต่างกันเช่นเดียวกับภาษาพูด ซึ่งแตกต่างกันตาม ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และลักษณะภูมิศาสตร์ เช่น ภาษามือจีน ภาษามืออเมริกันและ ภาษามือไทย เป็นต้น ภาษามือเป็นภาษาที่นักการศึกษาทางด้านการศึกษาของคนหูหนวก ตกตงและยอมรับกันแล้วว่าเป็นภาษาหนึ่งสำหรับติดต่อสื่อความหมายระหว่างคนหูหนวกกับคนหู หนวกด้วยกัน ในภาษาอังกฤษเรียกว่า “Sign language” หรือ “Manual Communication” ภาษา มือที่ใช้อยู่ในคนหูหนวกชาติหนึ่งๆ มักจะมี 2 อย่าง คือ

1. ภาษามือธรรมชาติ (Sign language) คนหูหนวกเป็นผู้สร้างขึ้นและใช้ร่วมกันใน แต่ละ ชุมชนหรือในแต่ละชาติ เช่น American Sign language, British Sign language , Swedish Sign language ซึ่งส่วนมากเป็นท่าเลียนแบบธรรมชาติที่จะช่วยคนหูหนวกให้มีพัฒนาการในภาษา ประจำชาติเท่าเทียมกับคนปกติ

2. ภาษามือประดิษฐ์ (Singed) คือ ภาษามือที่ครู ผู้ปกครอง หรือ ญาติมิตรของคนหูหนวก คิดขึ้นแทนคำภาษาพูด และภาษาเขียนประจำชาติ เพื่อให้มีคำใช้ให้เพียงพอในการศึกษาและสื่อ ความหมาย โดยเฉพาะเรื่องนามธรรม ภาษามือที่ประดิษฐ์ขึ้นนี้ บางทีเรียกว่า ภาษามือ ในห้องเรียน หรือภาษามือที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งเป็นภาษาที่ทำท่าคำแต่ละคำตามไวยากรณ์ภาษาพูดหรือภาษา เขียนของคนปกติ ภาษามือประดิษฐ์มักจะนำแบบสะกดนิ้วมือ (Finger Spelling) มาผสมด้วย ลักษณะของภาษามือ

ภาษามือเป็นภาษาท่าทางซึ่งมีการเคลื่อนไหวของมือเป็นหลัก และใช้กิริยาอาการของ หน้าตา และร่างกายส่วนหนึ่งเป็นส่วนประกอบช่วยให้เกิดความเข้าใจ ท่าภาษามือที่คนหูหนวก ยอมรับจะต้องเป็นท่าที่ทำงาน สะดวก รวดเร็ว มีความหมายใกล้เคียงธรรมชาติ และเหมาะกับหลัก สรีระศาสตร์ ท่าภาษามือควรทำอย่างมีจังหวะ คือ มีการเว้นระยะไม่ทำท่าทางจนเร็วเกินไป และให้อยู่ในรัศมีที่สายตาสามารถมองเห็นได้ชัดเจนในท่าภาษามือการแสดงสีหน้า และการเคลื่อนไหวของ ใบหน้า เช่น คิ้ว ปาก เป็นสิ่งสำคัญช่วยให้เข้าใจความหมายในภาษามือชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น การส่าย ศีรษะ หมายถึงการปฏิเสธ, การขมวดคิ้ว หมายถึงการแสดงความสงสัย, เลิกคิ้ว หมายถึงการแสดง คำถามที่ต้องการคำตอบ, หรือการแสดงสีหน้า และการเคลื่อนไหวบนใบหน้าประกอบท่ามือควรทำแต่ พองาม ให้ดูสุภาพไม่แสดงมากเกินไปจนดูน่าเกลียด

โครงสร้างของภาษามือ ภาษามือประกอบด้วยโครงสร้าง ดังนี้

1. ท่ามือ (The handshape) คือการทำมือเป็นท่าต่างๆ เช่น กำมือ แบนมือ กางนิ้ว รวมนิ้ว จีบนิ้ว ฯลฯ

2. ตำแหน่งของมือ (The position of the hand) ตำแหน่งของมือจะให้ความหมายแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าท่ามือจะเป็นท่าเดียวกัน เช่น ใช้นิ้วชี้ชี้ที่หน้าอก หมายถึง “ฉัน” ถ้ายกนิ้วชี้ขึ้น หมายถึง “รู้” ชี้ออกไปที่คู่สนทนา หมายถึง “เธอ” หรือ “คุณ” เป็นต้น ตำแหน่งที่ทำท่ามือควรจะอยู่ในรัศมีที่สายตาสามารถมองเห็นได้ง่ายและชัดเจน คือ บริเวณศีรษะ และไหล่ไปหน้าไม่ควรต่ำกว่าระดับเอว คำภาษามือที่แสดงความรู้สึกต่างๆ มักจะแสดงท่ามือในตำแหน่งใกล้เคียงกับความหมายของคำนั้นๆ เช่น ท่ามือบริเวณศีรษะ จะเกี่ยวกับความคิด เช่น รู้ ผัน ฉลาด ท่ามือบริเวณอก จะเกี่ยวกับความรู้สึก เช่น รัก เสียใจ ขอขอบคุณ ท่ามือบริเวณลำตัว จะเป็นคำทั่วไป เช่น ลูก ชักผ้า รองเท้า การเคลื่อนไหวของมือ ท่ามืออย่างเดียวกัน แต่เคลื่อนไหวไปในทิศทางที่ต่างกันความหมายจะแตกต่างกัน เช่น มือทั้งสองข้างตั้งขึ้น หัวแม่มือชิดกัน แล้วเลื่อนออกห่างคือ “เปิด” แต่ถ้าตั้งมือห่างกัน พอสมควรแล้วเลื่อนให้หัวแม่มือชิดกัน หมายถึง “ปิด”

3. การเคลื่อนไหวของมือ (The movement of the hand) การเคลื่อนไหวมือ มักจะใช้มือที่ถนัดเป็นมือที่เคลื่อนไหว ไม่บังคับว่าจะต้องเป็นมือซ้ายหรือมือขวาเสมอไป มือเข้ามาหาตัว หมายถึง ของฉัน การทำท่ามือ ถ้าอยู่ในระดับสายตาสามารถมองเห็นได้ง่าย เช่น บริเวณใบหน้ามักจะท่ามือเดียว เช่น สวย อิม แต่ถ้าระดับต่ำกว่าอกจะทำสองมือ เพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น กระโปรง ถ้าทำท่าสองมือจะต้องเคลื่อนไหวใดมือหนึ่ง มือที่ถนัดจะเป็นมือที่เคลื่อนไหว มือที่ไม่ถนัดจะทำงานง่ายกว่า หรืออยู่นิ่งๆ เป็นฐาน เพราะมนุษย์ไม่สามารถทำงานได้พร้อมกันทั้งมือซ้ายและมือขวาด้วยท่าทางที่แตกต่างกันในเวลาเดียวกันได้โดยง่าย

4. ทิศทางของฝ่ามือ (The orientation of the palms in relationship to the body or to each other) ทิศทางของฝ่ามือเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้ท่ามือมีความหมายต่างกัน ท่ามือท่าเดียวกัน ตำแหน่งที่เดียวกัน แต่ทิศทางของฝ่ามือต่างกัน ความหมายจะต่างกัน ตัวอย่างเช่น ตั้งมือขึ้นนิ้วชิดกัน หันฝ่ามือออก ยื่นไปข้างหน้า หมายถึง ของเขา เป็นต้น

การสะกดนิ้วมือไทย คือการใช้นิ้วมือทำท่าภาษามือแทนตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ในภาษาไทย รวมทั้งตัวเลขเพื่อสะกดเป็นคำที่มีความหมายต่างๆ

การสะกดนิ้วมือไทยสำหรับคนหูหนวกนี้ ผู้คิดค้นดัดแปลงจากตัวสะกดนิ้วมืออเมริกันมาเป็นตัวสะกดนิ้วมือไทยสำเร็จคนแรกเมื่อปี พ.ศ. 2499 คือ คุณหญิงกมลมา ไกรฤกษ์ อ.บ. , ป.ม., M.A., อดีตอาจารย์ใหญ่โรงเรียนสอนคนหูหนวก (โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระบรมราชูปถัมภ์ ในขณะนั้น) ซึ่งสำเร็จวิชาการสอนคนหูหนวก จากมหาวิทยาลัยกาลาเด็ท กรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา

การสะกดนิ้วมือชุดนี้ เกิดขึ้นจากคณะศิษย์เก่าโรงเรียนสอนคนหูหนวกกลุ่มหนึ่ง ได้พยายามปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเพื่อครูและนักเรียนหูหนวก และบุคคลที่มีการได้ยินปกติ สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง โดยมีมูลนิธิอนุเคราะห์คนหูหนวกในพระบรมราชูปถัมภ์ สนับสนุนด้าน

วิชาการและทุนในการจัดพิมพ์ การสะกดนิ้วมือช่วยคนหูหนวกซึ่งเป็นผู้เรียนรู้ทางตาในการศึกษาหาความรู้ และช่วยให้สื่อสารกันได้อย่างชัดเจนและสะดวก ดังนั้นการใช้ท่าทางต่างๆ พร้อมด้วย การสะกดด้วยนิ้วมือ จึงจำเป็นต่อการสื่อสารของคนหูหนวกเป็นอย่างยิ่ง การสะกดนิ้วมือของไทย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสะกดตัวอักษร การเรียงลำดับของอักษรไทย สระ วรรณยุกต์ ในภาษามือ แตกต่างจากการเรียงลำดับตัวอักษรปกติ โดยอักษรภาษามือหรือแบบสะกดนิ้วมือไทยได้เรียงลำดับตัวอักษรตามลักษณะของท่ามือที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น ก. จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับ ข. ค. และ ฅ. ส่วนตัวอักษรตัวต่อไปเป็นตัว ต. ซึ่งมีตัวอักษรที่มีลักษณะท่ามือคล้ายคลึงในกลุ่มนี้ถึง 5 ตัว คือ ฅ ฐ ฒ ๗ ฎ ส่วนตัว ฮ ซึ่งเป็นอักษรตัวสุดท้ายสำหรับคนปกติแต่สำหรับคนหูหนวก ตัว ฮ. จะอยู่ในกลุ่มของตัว ห. เป็นต้น ดังนั้นอักษรตัวสุดท้ายของแบบสะกดนิ้วมือของคนหูหนวกไทย จึงเป็นตัว อ. แทน อย่างไรก็ตามแบบสะกดนิ้วมือไทยไม่มีตัว ข ค เนื่องจากคนหูหนวกพบเห็นตัวอักษร 2 ตัวนี้ในการอ่าน การเขียนน้อยมากจึงไม่มีท่ามือนี้อย่างกล่าว

ส่วนที่ 2 แบบสะกดนิ้วมือ สระ วรรณยุกต์ และสัญลักษณ์อื่นๆ ซึ่งได้จัดเรียงตามลักษณะที่คนหูหนวกเห็นและใช้อยู่ตามปกติ ซึ่งไม่เหมือนกับการเรียงลำดับของสระในภาษาไทย

ส่วนที่ 3 แบบสะกดตัวเลข ซึ่งมีตั้งแต่ 1 ถึง 10 และตัวเลขหลักสิบถึงล้านตามลำดับ ลักษณะสำคัญของการสะกดนิ้วมือไทยอีกอย่างหนึ่งที่ปรากฏในเอกสารฉบับนี้คือการเคลื่อนไหวต่างๆ สัญลักษณ์ที่ใช้แสดงการเคลื่อนไหว เพื่อแสดงลำดับของการทำท่าอักษรสะกดนิ้วมือโดยใช้ลูกศร โดยกำหนดให้โคนศรเป็นท่าที่ 1 และปลายศรจะเป็นท่าถัดไป ส่วนภาพที่เป็นเส้นประ หมายถึงการทำท่าเป็นลำดับแรก

การสะกดนิ้วมือนี้นี้ ผู้ใช้ควรแสดงอาการให้ชัดเจนโดยไม่ยกแขนเกะกะให้มองดูก็ดูขวางน่ารำคาญให้มีจังหวะคล้ายการพูดที่มีวรรคตอนที่มีการเว้นระยะหายใจไม่ทำท่าทางให้เร็วจนเกินไป เพราะคู่สนทนาหรือผู้ติดตามเรื่องจะมองตามไม่ทัน หากในประโยคที่แสดงอาการนั้นจะต้องใช้คำที่สะกดด้วยนิ้วมือร่วมด้วย ผู้ใช้ภาษามือควรใช้นิ้วสะกดคำให้ช้าและถูกต้องเพื่อความชัดเจน และคาดคะเนให้คู่สนทนาได้มีเวลาอ่านได้ทันด้วย การเคลื่อนไหวนิ้วมือในการสะกดตัวอักษรถ้าไม่ชัดเจนจะทำให้เข้าใจผิดได้ง่าย เพราะการสะกดด้วยนิ้วมือในภาษาไทยเรามีถึง 49 ท่า รวมทั้งท่าขึ้นฝ่ามืออีก 17 ท่า รวม 66 ท่า ถ้าผู้สะกดนิ้วมือไม่ระวังในการใช้นิ้วให้ถูกต้องแบบเนียน อาจเป็นเหตุให้การท่าท่ามือและการอ่านสับสนได้ คนหูหนวกส่วนใหญ่ใช้การสะกดนิ้วมือ เมื่อกล่าวถึงบุคคล ชื่อเฉพาะ ชื่อย่อ และสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า โครงสร้างภาษามือประกอบด้วย ท่ามือ ตำแหน่งของมือ การเคลื่อนไหวของมือ และทิศทางของฝ่ามือ นอกจากโครงสร้างของภาษามือนี้อย่างกล่าวแล้ว ภาษามือนี้อย่าง

รวมไปถึงการสะกดนิ้วมือ สำหรับคำที่ไม่มีภาษามือจำเป็นต้องอาศัยการสะกดเป็นตัวอักษรแทน เช่น ชื่อบุคคล ชื่อเฉพาะ ชื่อย่อ และสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องชัดเจน ดังนั้นภาษามือจึงเป็นภาษาสำหรับคนหูหนวกที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน แต่ก็ต้องคำนึงถึงสถานการณ์ที่กำลังสนทนกัน ถ้าภาษามือเหมือนกันแต่คนละสถานการณ์ ความหมายก็อาจต่างกันได้ ดังนั้นควรที่จะรู้ความหมายของท่าภาษามือนั้นว่าความหมายคืออะไร เพื่อจะได้เข้าใจตรงกันทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบสองภาษา

อุณวารวรรณ มั่นใจ (2544: บทคัดย่อ) คณะผู้วิจัยจึงได้สนใจทำการวิจัย เรื่อง “การใช้วิธีสอนแบบสองภาษาในชั้นอนุบาลโรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองการจัดการเรียนการสอนโดยวิธีสอนแบบสองภาษาในชั้นอนุบาลของเด็กหูหนวกในโรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม คำถามการวิจัยมี 3 ข้อ (1) กระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษาเป็นอย่างไร (2) ปัจจัยที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษา มีอะไรบ้าง และ (3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กหูหนวกที่เรียนโดยวิธีสอนแบบสองภาษาเป็นอย่างไร โดยศึกษาจากเด็กชั้นอนุบาลปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2543 ของโรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม และโรงเรียนสอนคนหูหนวกในกรุงเทพมหานคร และปริณทณอีก 3 แห่ง จากผลการวิจัยพบดังนี้

1. กระบวนการเรียนการสอนแบบสองภาษามือองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง คือ มีครูที่มีการได้ยินและครูหูหนวกสอนร่วมกันในชั้นเดียวกัน ครูสองคนต้องมีความสามารถในด้านภาษาไทยและภาษามือไทยในระดับค่อนข้างดี ใช้ภาษามือไทยสื่อสารในชั้นเรียน วิธีการสอนครูจะทำงานร่วมกันทุกขั้นตอนและแบ่งบทบาทหน้าที่ในชั้นเรียนอย่างชัดเจน เช่น บทบาทด้านการสอนเนื้อหา และการสอนภาษามือ เป็นของครูหูหนวก และการสอนภาษาไทยในด้านการอ่าน การพูดและเขียนเป็นของครูที่มีการได้ยิน โดยครูทั้งสองคนจะทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนร่วมกัน

2. ปัจจัยที่เอื้อต่อการสอนแบบสองภาษา พบว่าโรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม มีนโยบายด้านการจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษาอย่างชัดเจน และมีโครงการห้องเรียนสาธิตเพื่อเป็นโครงการนำร่องทดลองสอนแบบสองภาษา มีบุคลากรที่มีคุณวุฒิสูงและปริมาณมากพอ มีการจ้างครูหูหนวกเพื่อสอนในโรงเรียนและชั้นเรียนการสอนแบบสองภาษา มีโครงการและกิจกรรมพัฒนาบุคลากรครู ตลอดจนการเตรียมความพร้อมครูและบุคลากรเพื่อการจัดการเรียนแบบสองภาษามีการปรับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและการจัดเรียนให้เหมาะสมกับคนหูหนวก ตลอดจนมีนโยบายให้ใช้ภาษามือสื่อสารในโรงเรียนและชั้นเรียนด้วย

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ของโรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม จากการประเมินของโรงเรียนอยู่ในระดับที่น่าพอใจและน่าพอใจมาก

และจากการวัดความสามารถด้านคำศัพท์ของนักเรียน ผลปรากฏว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง คือร้อยละ 87.4 รวมทั้งจากการประเมินพัฒนาการของเด็ก ของครู ผู้ปกครอง และบุคลากรที่เกี่ยวข้องพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการเป็นที่น่าพอใจเช่นกัน สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์น่าพอใจ

การจัดประสบการณ์ตามแนวনীโอฮิวแมนนิส

1. แนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

ผู้ให้กำเนิดแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสต์ หรือมนุษยธรรม คือ พี.อาร์ ซาการ์ ชาวอินเดีย มีแนวคิดแบบขยายจิตใจ ให้มีความรัก และเอาใจใส่ ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาล รวมทั้งใช้ชีวิตอยู่อย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ เป็นแนวคิดหนึ่งที่มีการนำมาประยุกต์ใช้อย่างสอดคล้อง กับพื้นฐานความเป็นไทย ระบบการศึกษาแบบนี้เป็นปรัชญาการศึกษาแบบตะวันออกที่เน้นความ เกี่ยวข้องเชื่อมโยงระหว่างมนุษย์กับสรรพสิ่ง เน้นให้เห็นถึงความรักเพื่อสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เป้าหมายที่สำคัญประการหนึ่งคือการถ่ายทอดความรู้สึกที่สวยงาม เต็มไปด้วยความรัก ความเมตตาสู่การดำเนินชีวิตโดยทั่วไป การศึกษาตามแนวคิดนี้เป็นการศึกษาที่มุ่งจะพัฒนา อัจฉริยภาพในตัวเด็กทุกคนให้ปรากฏออกมา มากที่สุด โดยจะพัฒนาเด็กให้เป็นคนสมบูรณ์ ทั้งร่างกายและจิตใจ โดยนำศาสตร์ทางตะวันออกกับความทันสมัยแบบตะวันตกมาผสมผสานเข้าด้วยกัน เช่น มีการให้เด็กๆ ฝึกสมาธิ ทำโยคะ ขณะเดียวกันก็ใช้เสียงเพลงและวิธีการสอนใหม่ๆ รวมเข้าไปด้วย โดยให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนในเด็กเล็กกว่า "กึ่งไม่อ่อนสามารถจะถูกตัดหรือปรับให้อยู่ในรูปแบบใดก็ได้ ส่วนกึ่งไม่แก่จะต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวด ในการตัดหรือปรับให้อยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม ซึ่งก็อาจหักหรือเสียหายโดยง่าย นี่คือเหตุผลสำคัญที่ควรให้ความสนใจการศึกษาระดับอนุบาลยิ่งกว่าการศึกษาระดับใดๆ ทั้งสิ้น" (ภรณ์ คุรุรัตน์; และคณะ. 2542: 15-16; อ้างอิงจาก เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2540)

2. หลักการและกระบวนการตามแนวনীโอฮิวแมนนิส

หลักการ

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (ภรณ์ คุรุรัตน์; และคณะ. 2542: 16; อ้างอิงจาก เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2540) กล่าวว่าสิ่งแวดล้อมและการศึกษาในวัยต้นๆ ของชีวิต มีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งต่อความเฉลียวฉลาด คุณธรรมและความสุขของคนเรา โดยเชื่อว่าความเก่ง ความฉลาด ซึ่งเป็นศักยภาพที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ แต่มนุษย์ดึงศักยภาพดังกล่าวออกมาใช้แค่ 5-10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น และเชื่อว่าความเป็นคนที่สมบูรณ์นั้นเกิดจากศักยภาพที่สำคัญ 4 ด้านคือ

1. ร่างกาย (PHYSICAL) จะต้องแข็งแรง

2. จิตใจ (MENTAL) ถ้ารูปร่างดีแข็งแรงแต่จิตใจไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง ตัดสินใจด้วยตัวเองไม่ได้ ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ ก็ไม่มีประโยชน์

3. ความมีน้ำใจ (SPIRITUAL) มีความรักให้กับคนอื่นในวงกว้าง ช่วยเหลือคนอื่นโดยที่ไม่หวังผลตอบแทน มีความเมตตา มีใจที่เปิดกว้าง

4. วิชาการ (ACADEMIC) ถ้าเราไม่มีวิชาการ ไม่มีความรู้ ก็ไม่มีทางที่หาอะไรมาบำรุงตัวเอง ทั้ง 4 ด้านคือหลักการสู่ความเป็นคนที่สมบูรณ์ การศึกษาที่ดีจะต้องจัดให้ครบทั้งหมด

กระบวนการ

เพื่อไปถึงเป้าหมายความเป็นคนที่สมบูรณ์ กิจกรรมที่ทำในโรงเรียนนีโอฮิวแมนนิสจะต้องสอดคล้องกับหลัก 4 ข้อ คือ คลื่นสมองต่ำ การประสานของเซลล์สมอง ภาพพจน์ต่อตัวเอง และการให้ความรัก ซึ่งต้องไปด้วยกัน เด็กจึงจะไปในทิศทางที่ดี

1. คลื่นสมองต่ำ นักวิทยาศาสตร์ได้ประดิษฐ์เครื่องมือวัดคลื่นสมอง ซึ่งสามารถตรวจพบว่าคุณสมบัติภาพการทำงานของคนเราจะแปรเปลี่ยนไปตามคลื่นสมองที่เราส่ง ยิ่งต่ำลงมากเท่าไรจะยิ่งมีประสิทธิภาพดีมากขึ้นเท่านั้น เพราะเด็กจะมีความสงบทางจิตใจ อารมณ์ดี ใจเย็น มีความคิดสร้างสรรค์สูง เกิดสมาธิ จิตใจเป็นหนึ่งเดียว ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่วอกแวก กิจกรรมจึงต้องสร้างให้เด็กเกิดภาวะคลื่นสมองต่ำมากที่สุด เช่น ก่อนเข้าห้องเรียน เด็กๆ ได้ฝึกทำโยคะ นั่งสมาธิ อันถือเป็นการเตรียมความพร้อมให้เด็กเรียนหนังสือได้อย่างสบายใจและมีความสุขในการรับรู้ โยคะและสมาธิจะช่วยให้กล้ามเนื้อและประสาทผ่อนคลาย ขณะเด็กทำโยคะ จิตใจเด็กจะเป็นหนึ่งเดียว เรื่องอะไรที่วุ่นวายจะค่อยสงบลงๆ การเล่นนิทาน การกอด เสียงเพลง และทำที่ คำพูดจากคนรอบข้าง ก็มีผลทำให้คลื่นสมองต่ำได้เช่นเดียวกัน ถ้าเด็กอยู่ใกล้คลื่นสมองต่ำ คลื่นสมองเด็กก็จะต่ำด้วย แต่ถ้าใกล้คนที่คลื่นสมองสูง อารมณ์เขาก็พลอยรุนแรงสูงตามไปด้วย ดังนั้น บทบาทของครูจึงเป็นเรื่องสำคัญ ครูต้องอารมณ์เย็น ยิ้มแย้มแจ่มใส พูดจาไพเราะ พูดให้กำลังใจ และไม่พูดในแง่ลบ อาหารการกินก็มีผลต่อคลื่นสมองของคนเราด้วยเช่นกัน ยิ่งถ้าเป็นอาหารธรรมชาติมากเท่าไร จะยิ่งส่งผลดีมากขึ้น อาหารที่โรงเรียนจึงเป็นแบบกึ่งมังสวิรัติ ไม่กินเนื้อสัตว์ใหญ่ เช่น หมู เนื้อ แต่กินเนื้อสัตว์เล็กตั้งแต่ไก่ลงมา เน้นผัก ผลไม้ นม และดื่มน้ำมากๆ

2. การประสานของเซลล์สมอง คนส่วนใหญ่เคยเชื่อว่าความฉลาดมาจากพันธุกรรม พ่อแม่เก่ง แม่เก่ง ลูกจะออกมาเก่ง แต่แนวคิดนีโอฮิวแมนนิสมีความเห็นต่างออกไปจากนั้น โดยเชื่อว่าความฉลาดสามารถฝึกฝนกันได้ไม่ขึ้นอยู่กับกรรมพันธุ์ แต่ขึ้นกับสิ่งแวดล้อมว่าได้มีส่วนช่วยทำให้เซลล์สมองประสานกันมากน้อยแค่ไหน การที่คนไหนจะฉลาดหรือไม่ฉลาดเกิดจากเซลล์สมองประสานเข้าด้วยกันหรือที่เรียกว่าเซลล์ประสานประสาท ถ้าใครมีมากๆ คนนั้นจะฉลาด เรียนรู้เรื่องต่างๆ ได้เร็ว อย่างเรามี

เพื่อน ทำไมบางคนอ่านหนังสือสิบนาที่จำได้หมด แล้วเรากลับจำไม่ได้ มีการค้นพบว่าเซลล์ประสาทประสาทจะขยายตัวได้ดี เมื่อมือกับเท้าของคนเราทำงานมาก เพราะปลายประสาทจะอยู่ตรงส่วนนี้มาก ฉะนั้นในแนวคิดนี้จึงให้เด็กเรียนๆ เล่นๆ เรียนก็จริงแต่ต้องได้เคลื่อนไหวด้วย ดังนั้นกิจกรรมจึงมุ่งให้เด็กได้ออกนอกห้อง ได้ปีนป่าย ได้วิ่งเล่น เพื่อให้มือกับเท้าทำงานมากที่สุด แนวคิด นี้ไอฮิวแมนนิสจะไม่เชื่อเรื่องให้เด็กเรียนอย่างเดียว หรือเล่นอย่างเดียว เพราะในช่วง 3-6 ปี จะเป็นช่วงที่สมองของคนเราเจริญเติบโตมากที่สุด ถ้าไม่ให้เรียนแล้วมาเรียนตอน 7-8 ขวบจะยิ่งเข้าไป ดังนั้นจึงต้องเรียนบ้างโดยกระจายให้เหมาะสม และใช้วิธีการที่สนใจให้เด็กเรียนรู้ด้วยคลื่นอัลฟาหรือคลื่นสมองต่ำมากที่สุด ส่วนวิธีการสอนแม้เป็นนามธรรม แต่ก็มีวิธีที่สนใจอย่างมีระบบจากรูปธรรมง่าย ๆ ไปสู่สิ่งที่เป็นรูปธรรมยากๆ แล้วจึงค่อยไปสู่นามธรรมโดยที่เด็กแทบจะไม่ต้องรู้ตัวเลย เช่น แทนที่เด็กจะต้องท่องตัวอักษรต่างๆ เขาก็จะรู้จักเจ้าตัวพวกนี้ผ่านเกม โดยวิ่งไปตามพื้นห้องให้เป็นรูปตัวอักษร ทำตัวเองให้เป็นรูปนั้น หรือเล่นเกมบัตรคำสนุกๆ และแทนที่จะต้องหลับหูหลับตาท่องตัวเลขมากมายอย่างไร้ความหมาย พวกเขาจะได้เรียนรู้การใช้จากของจริงเช่น นับตัวเลขจากลูกบดหอยหรือผลไม้ ถ้าหากจะเรียนสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ครูก็จะพาพวกเขาไปสัมผัสกับประสบการณ์จริงนอกห้องเรียน อาจพาไปดูปลาในบ่อ พาไปรู้จักสัญญาณไฟจราจรริมถนน เป็นต้น

3. ภาพพจน์ของตัวเอง (SELF CONCEPT) ความรู้สึกที่คนเรามีต่อตัวเอง ตามหลักจิตวิทยาสมัยใหม่พบว่าความรู้สึกที่มีต่อตัวเองจะส่งผลไปถึงความรู้สึกที่เรามีต่อคนอื่นด้วย ถ้าเรารู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เรื่อง เราก็จะไม่เชื่อมั่นคนอื่น ความรู้สึกที่มาจากตัวเรามันมาจากประสาทสัมผัสทั้งห้าที่เป็นตัวบันทึก โดยเฉพาะทางตากับทางหูเป็นเรื่องของจิตใต้สำนึก ซึ่งวัยเด็กเป็นวัยที่รับรู้สูงที่สุด ถ้าจิตใต้สำนึกบันทึกไว้แต่เรื่องด้านลบ ได้ยินคนรอบข้างพูดเรื่อยๆ ว่าไม่เก่ง ชน เด็กเติบโตขึ้นก็จะกลายเป็นคนที่ไม่เก่ง ชน ชุ่มช้ำม เมื่อภาพพจน์ที่มีต่อตัวเองเป็นลบ พฤติกรรมที่ออกมาก็คจะเป็นลบด้วย ดังนั้นบทบาทของครูจึงเป็นเรื่องสำคัญ (กรณีเดียวกับเรื่องคลื่นสมองต่ำ) เชื่อว่าพฤติกรรมของครูคือบทเรียนที่ดีที่สุดของเด็ก เช่น ถ้าครูไม่กินผัก เด็กก็จะไม่กินผัก ถ้าครูพูดจาไพเราะ เด็กก็จะพูดจาไพเราะ แนวคิดนี้ไม่เชื่อว่าทำอย่างที่ครูสอน แต่อย่าทำอย่างที่ครูทำ ดังนั้นคนที่เป็นครูที่ดีจึงต้องสมบูรณ์พร้อมทั้งพฤติกรรมส่วนตัวและเทคนิคการสอนด้วย เด็กจึงจะเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ

4. การให้ความรัก เปรียบเสมือนกับแก้วน้ำ ถ้าความรักของเด็กคนนั้นเต็ม มันย่อมไหลเผื่อแผ่ไปถึงผู้อื่น ตรงกันข้าม ถ้าความรักของเขามีเพียงค่อนแก้ว เขาย่อมเรียกร้องต้องการการแสดงออกซึ่งความรักแก่เด็ก ที่จะทำให้เขาได้รับความรักกลับเต็ม

วิธีที่จะได้ความรัก

1. รอยยิ้ม ตามหลักจิตวิทยา การยิ้มคือการยอมรับในความเป็นมนุษย์
2. คำชม การนำเอาข้อดีมาพูด

3. การสัมผัสในเด็กวัย 3-6 ขวบต้องการสิ่งนี้มาก

4. สวัสดิ์ เป็นหลักของโยคะทางตะวันออก ท่านมัสการจะมีความหมายคือ ยกขึ้นข้างบน แปลว่า สวัสดิ์คือความดีงามในตัวท่าน ยกระดับออกแปลว่า สวัสดิ์คือความดีงามในตัวเรา โรงเรียน นีโอฮิวแมนนิส จึงปลูกฝังในเรื่องเหล่านี้ การยกมือไหว้สวัสดิ์ การขอบคุณ การขอโทษ เด็กสวัสดิ์ครู ครูสวัสดิ์ตอบ ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่า

5. การสบตา เป็นการแสดงความรู้สึกดีๆ ซึ่งกันและกัน เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตัวเองจะสบตามกับคนอื่นได้อย่างมั่นใจ (ภรณี คุรุรัตน์; และคณะ. 2542: 16-17; อ้างอิงจาก เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2540)

2.1 การฝึกอาสนะตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

ชาการ์ Sarkar (สมศักดิ์ เจริญศรี.2543: 7 ; อ้างอิงจาก Sarkar. 1991) การฝึกอาสนะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นการบริหารร่างกายแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโยคะ (Yoga) นักปราชญ์อินเดีย (โยคี) ในสมัยโบราณคิดค้นขึ้นต้องกระทำอย่าง ซ้ำๆ ให้สัมพันธ์กับการหายใจและ ต้องมีสมาธิ จึงเป็นการฝึกหายใจ (Abdominal Breath Exercise) ฝึกสมาธิและออกกำลังกายไปพร้อมๆ กัน การฝึกอาสนะจะมีการเคลื่อนไหว อย่างอ่อนโยนผสมกับการสูดลมหายใจลึกๆ และสลับด้วยการหยุดนิ่งของร่างกายเป็นเวลานาน ทำให้ระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาทผ่อนคลายยิ่งขึ้น ทำให้คลื่นสมองของคนเราที่เป็นคลื่นเบต้าค่อยๆ ปรับความถี่ช้าลง ราบเรียบมากขึ้นเป็นคลื่นอัลฟา ประโยชน์ของอาสนะประการแรกคือ สามารถทำให้จิตใจสงบเป็นสมาธิได้ การทำสมาธิตามแนวคิดของนีโอฮิวแมนนิสฝึกทำสมาธิควรนั่งในท่าที่ทำให้ร่างกายผ่อนคลายมากที่สุด (ท่าดอกบัว) หลับตาแล้วเอามือประสานกันไว้ที่ตัก และภาวนามันตราเป็นภาษาสันสกฤตอยู่ในใจว่า Baba Nam Kevalam (บาบา นัม เควาลัม) ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า love is every where หรือความรักมีอยู่ในทุกหนแห่ง การทำสมาธิตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสนี้ เพื่อขจัดอารมณ์ด้านลบต่างๆ เช่นความกลัว ความเกลียด ความอิจฉาริษยา ออกไปจากจิตใจสำนึกประกอบด้วยการฝึกปรับคลื่นสมองของตัวเอง เราสามารถเพิ่มพลังแห่งความรักในจิตใจได้สำนึกของเรา

2.2. การฝึกสมาธิตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (สมศักดิ์ เจริญศรี.2543: 7 ; อ้างอิงจาก เกียรติวรรณ อมาตยกุล. 2531: 170) กล่าวว่า การมีสมาธิ (Concentration) เปรียบเสมือนพื้นฐานสำคัญของการแสวงหาความรู้ เพราะคนที่สามารถควบคุมจิตใจตนเองให้มีสมาธิอย่างดี ย่อมสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายดาย ดังนั้นในระบบการศึกษาของเรา ควรฝึกให้นักศึกษารู้จักการมีสมาธิควบคู่ไปกับการให้ความรู้ด้านวิชาการต่างๆ เพราะการมีสมาธิจะช่วยให้เรียนรู้สิ่งต่างๆ เพื่อการพัฒนาชีวิตในทุกๆ ด้านดียิ่งขึ้น แนวคิดหลักในการทำสมาธิเพื่อให้นักศึกษามีจิตใจเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก

ความเมตตาที่ยิ่งใหญ่คือ "เราคิดอย่างไรเราก็จะรู้สึกเช่นนั้นหรือเป็นเช่นนั้น" ซึ่งเป็นแนวคิดที่นักจิตวิทยาในปัจจุบัน ได้ยอมรับแล้ว การทำสมาธิตามแนวคิดของนีโอฮิวแมนนิส ผู้ทำสมาธิควรนั่งในท่าที่ทำให้ร่างกายผ่อนคลายมากที่สุด (ท่าดอกบัว) หลังตาแล้วเอามือประสานกันไว้ที่ตักและภาวนามันตราเป็นภาษาสันสกฤตอยู่ในใจว่า Baba Nam Kevalam (บาบา นัม เควาลัม) ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า love is every where หรือความรักมีอยู่ในทุกหนแห่ง การทำสมาธิตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสนี้ เพื่อขจัดอารมณ์ด้านลบต่างๆ เช่นความกลัว ความเกลียด ความอิจฉาริษยา ออกไปจากจิตได้สำนึก ประกอบด้วยการฝึกปรับคลื่นสมองของตัวเอง เราสามารถเพิ่มพลังแห่งความรักในจิตได้สำนึกของเราดังนี้ เปิดเทปเพลง Celestial Kiirtan โดยร้องเพลงคลอไปในใจ 5 - 10 นาที ขณะที่ร้องคิดถึงความหมายของคำว่า Baba Nam Kevalam สมาธิตามแนว นีโอฮิวแมนนิส จะทำให้คลื่นเบต้า (Baba Wave) มีจังหวะเร็วและไม่แน่นอนนั้นค่อยๆ สงบลง จนกลายเป็นคลื่นอัลฟา (Alpha Wave) ที่มีจังหวะช้าและแน่นอนในไม่ช้าผู้ทำสมาธิก็ จะเข้าสู่ภาวะที่สงบเยือกเย็น ผู้ทำสมาธิแต่ละคนได้พลังแห่งความสงบและความรักจากคนรอบข้าง และการทำสมาธิร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยเฉพาะร่วมกันกับผู้ที่มีประสบการณ์มาก่อน จะช่วยทำให้เราทำสมาธิได้ง่ายขึ้น เพื่อให้เราสามารถทำสมาธิตามลำพังได้เป็นอย่างดี

3. การสอนและพฤติกรรมของครูตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

เกียรติวรณ อมาตยกุล(2546: 79) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวนีโอฮิวแมนนิส จะต้องฝึกให้เด็กรู้จักมีระเบียบวินัย โดยอาศัยวิธีการต่างๆ คือ การให้รางวัล การคิดและพูดในสิ่งที่ดีเสมอ (Be positive) และเปลี่ยนแปลงการใช้พลังงานของเด็กจากการใช้พลังงานไปในทางที่ไม่ถูกต้องให้ไปใช้ในทางที่ดี ครูในการศึกษาแบบนีโอฮิวแมนนิสจะมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากครูจะต้องเป็นแรงบันดาลใจและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก โดยจะต้องปลูกฝังศีลธรรมจรรยาที่ดีให้กับเด็กผ่านการประพฤติตนที่ดีของตนเอง จะต้องเป็นครูแบบที่ "ปลูกความกระหายในการเรียนรู้ให้กับจิตใจของเด็กๆ ครูแบบนีโอฮิวแมนนิสจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเด็กได้เลียนแบบและเลือกทำเฉพาะในสิ่งที่ต้องการให้เด็กทำเท่านั้น ครูต้องประณีตมีคุณสมบัติต่างๆ ที่ละเอียดอ่อนต่อมนุษยชาติ ครูต้องเป็นคนเข้มแข็ง ยืนหยัดในความถูกต้องการให้บริการสังคมอย่างไม่เห็นแก่ตัว มีบุคลิกภาพของการจูงใจและเป็นผู้นำ ครูต้องยกย่องให้กำลังใจเด็ก ให้แรงเสริมทางบวกกับเด็กที่มีความประพฤติดี ไม่ยกย่องชมเชยเด็กคนเดียวกันตลอดเวลา ไม่นำเด็กคนหนึ่งไปเปรียบเทียบกับเด็กอีกคนหนึ่ง ไม่สัญญากับเด็กในสิ่งที่ครูไม่สามารถทำได้ ซึ่งครูจะต้องสอนโดยการให้ความรักและตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก ไม่ใช้การดูตำหนิกล่าวหรือตีโดยใช้อารมณ์

การสอนตามแนวนีโอฮิวแมนนิสนี้ ซึ่งประกอบไปด้วยการทำสมาธิ การฝึกโยคะ การเดินเกาซิกิ การให้ความรัก การให้พลังในรูปแบบคำชมเชย ของขวัญ กำลังใจ สอดคล้องกับ

B.F. Skinner ได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเรียกว่า "การสอน" ตามทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มกระตุ้นการการตอบสนอง (stimulus - response) หรือกลุ่มทฤษฎีการวางเงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) ว่า การสอน หมายถึงเพียงการจัดการเกี่ยวกับกำลังเสริมต่างๆ ตามที่โอกาสจะอำนวย "Teaching is simply the arrangement of contingencies of reinforcement" ตามทัศนะบางกลุ่ม การวางเงื่อนไขการกระทำนั้น พฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตในการเรียนรู้สามารถควบคุมพฤติกรรมได้ โดยอาศัยการปรับสภาวะการณและวางเงื่อนไข การกระทำวิธีการวางเงื่อนไขหรือปรับสภาวะการณอาศัยสิ่งที่เรียกว่ากำลังเสริม (reinforcement) ในการตกแต่งพฤติกรรม เพราะการเรียนรู้เป็น กระบวนการซึ่งพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงโดยการตกแต่งหรือการควบคุม สิ่งที่เรียกว่าเป็นตัวกำลังเสริมสำหรับมนุษย์นั้น ได้แก่ คำชมเชย ของขวัญ ฯลฯ ในด้านการสอนตามกลุ่มทฤษฎีการกระตุ้น ตอบสนองนั้น หน้าที่ของผู้สอนจะมีดังนี้

1. สร้างแรงจูงใจในตัวผู้เรียนและทำหน้าที่ควบคุมแรงจูงใจนั้น
2. จัดสิ่งเร้าเพื่อป้อนให้แก่ผู้เรียน
3. ควบคุมระยะเวลาในการให้ตัวเสริมกำลังที่เหมาะสม และคาดคะเนว่าสิ่งเร้า หรือตัวเสริมกำลังอันใดจะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดในสภาวะการณใดบ้าง (สมศักดิ์ เจริญศรี.2546: 48; อ้างอิงจาก อุ๋นตา นพคุณ. 2527: 77 - 78)

เกียรติวรรณ อมาตยกุล(2542: 78-79) กล่าวว่า ครูตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จะต้องมีความที่แข็งแรง จิตใจแจ่มใส มีความคิดที่ดี พุดดี และการกระทำแต่สิ่งที่ดีที่จะเกิดคุณประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น มีความรักความเมตตาให้กับเด็กทุกคน และครูจะต้องมีความประพฤติเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับเด็ก ดังนั้นบทบาทของครูตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่ควรปฏิบัติมีดังนี้

1. ครูต้องกระทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องที่สอนไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรม วาจา ความคิด เพราะพฤติกรรมและการสอนที่สอดคล้องกันจะทำให้เด็กไม่สับสนในการที่มีครูเป็นอย่างไร
2. ครูต้องใช้คำพูดที่มีความหมายในทางที่ดีกับเด็กเสมอและขณะที่พูดกับเด็กต้องมองตาเด็ก นักจิตวิทยาแนวใหม่ (นีโอฮิวแมนนิส) ให้ความสำคัญอย่างมากกับการพูดด้านบวก ความคิดความฝ่ฝืนด้านบวก เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะถูกบันทึกไว้จิตใต้สำนึกและส่งผลให้ชีวิตของคนเราเป็นไปในทิศทางที่จิตใต้สำนึกบันทึกไว้
3. ครูต้องยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เสมอเพราะการมีจิตใจที่ดีมีความสุข สร้างความรัก ความอบอุ่นให้กับเด็ก ช่วยให้เกิดมีจิตใจที่เร่รุ่มแจ่มใสอารมณ์ดีและมีความสุขตามครู
4. ครูต้องสัมผัสเนื้อตัวเด็กเนื่องจากแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสได้ยอมรับว่าการกอด เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของมนุษย์เพราะการกอดสัมผัสนั้นมีความสำคัญคือฮิโมโกบินในเลือดจะสูงขึ้น และช่วยให้หายจากความรู้สึกหดหู่ เพิ่มภูมิคุ้มกันทานในร่างกาย ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าอ่อนเยาว์และแข็งแรงขึ้น

5. ครูต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารร่างกายในท่าอาสนะ การบริหารร่างกายในท่าอาสนะ เป็นท่ากายบริหารที่ง่าย ๆ และมีรูปแบบแน่นอน ถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยรักษาสุขภาพกายด้วยการกระตุ้นการหมุนเวียนของกระแสโลหิต เพิ่มความคล่องตัวของข้อต่อต่างๆ เพิ่มความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ เป็นการนวดอวัยวะภายในให้แข็งแรงและบริหารต่อมไร้ท่อต่างๆ เท่านั้น การทำท่าอาสนะยังช่วยให้จิตใจของคนเรา สงบ เบิกบาน และสดชื่นอีกด้วยเมื่อเรามีร่างกายที่แข็งแรง สมบูรณ์ ไม่เป็นโรคภัยไข้เจ็บ การพัฒนาร่างกายและจิตใจก็เป็นได้ง่ายขึ้นเนื่องจากการฝึกโยคะอาสนะอย่างสม่ำเสมอเปรียบเสมือนการสะสมพลังงานภายใน สำหรับนำไปใช้ในการพัฒนาตนเอง ไปสู่ความมีจิตใจในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นเป้าหมายในการพัฒนาชีวิต และการทำท่าอาสนะ มีผลต่อต่อมไร้ท่อหลายต่อมที่ทำให้เกิดการหลั่งฮอร์โมน ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลของอารมณ์และความสงบทางใจ เช่น อาสนะท่ากระต่าย กระหม่อมศีรษะของผู้ฝึกจะถูกกดอยู่กับพื้นซึ่งเป็นการบริหารต่อมไพเนียลอยู่ตลอดเวลา การทำท่าอาสนะท่านี้อย่างสม่ำเสมอ จะทำให้มีความอดทนอดกลั้นสูง และมีความสงบทางจิตใจมากขึ้น การทำท่าอาสนะไม่ได้เป็นเพียงการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพความงามและความยืดหยุ่นของชีวิตเท่านั้น แต่เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการฝึกร่างกายและจิตใจเพื่อการเตรียมตัวก่อนที่เราจะพัฒนาเข้าสู่จิตส่วนลึกของเราอีกด้วย ดังนั้นการสอนให้เด็กๆ ฝึกท่าอาสนะ จึงเป็นการทำสมาธิเบื้องต้นแบบง่ายๆ ที่สำคัญมาก ในการช่วยพัฒนาจิตใจ และความคิดของเด็ก เมื่อเติบโตขึ้นจะทำให้มีจิตใจเกิดพลัง มีสมาธิในการเรียน มีความตั้งใจในการทำงานทุกๆ ด้านเพิ่มขึ้น

อมรวิรัช นาคทรพรพ (2542: 47) เพื่อพัฒนาเด็กตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส Neo - Humanist ของทางโรงเรียน นับตั้งแต่การเต้น "เกาซิกิ" เพื่อฝึกทั้งการประสานมือ - เท้า ควบคู่ไปกับการฝึกสมาธิ ไปจนถึงการฝึกฝนทางโยคะต่างๆ เช่น ท่าภูเขา ท่ากระต่ายป่า ท่าผีเสื้อ เป็นต้น ที่เป็นการแทรกการ "ฝึกจิต" ของเด็กๆ ไปอย่างกลมกลืนกับกิจกรรมที่น่าสนุกเหล่านี้ สิ่งที่น่ารักของกิจกรรมที่ให้เด็ก "แสดงออก" ของโรงเรียนอมรวิรัชคือการมีครูที่น่ารักอยู่เคียงข้างตลอด คอยให้กำลังใจ คำชมเชย คำพูดที่แสดงการยอมรับ รอยยิ้ม และการโอบกอด ทำให้เด็กๆ ที่รู้สึกอบอุ่น มั่นใจในตนเอง และมีสายตาดูดีงามกับเพื่อนมนุษย์ทุกคน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การสอนของครูและพฤติกรรมของครูตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ครูเป็นบุคคลสำคัญที่เป็นดั่งต้นแบบให้แก่เด็กจะต้องสอนสนุก ให้เกียรติเด็กๆ ทำให้เด็กเป็นคนมีระเบียบวินัย เชื่อมั่นในตนเอง มีน้ำใจพร้อมๆ กับเก่งในวิชาที่เรียนนั้นๆ ครูแบบนี้โอฮิวแมนนิส จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับเด็กได้เลียนแบบและเลือกทำเฉพาะในสิ่งที่ต้องการให้เด็กทำ ครูต้องประเมินดีคุณสมบัติต่างๆ ที่ละเอียดอ่อนต่อมนุษยชาติ

4. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

เกียรตินิยม อมาตกุล (2546: 26) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมและประสบการณ์ในการศึกษา แบบนีโอฮิวแมนนิส เริ่มจากทุกเช้าจะมีการพูดคุยเรื่องข่าวสารเหตุการณ์ต่างๆ และร้องเพลงร่วมกัน การฝึกโยคะ และการทำสมาธิ เรียนรู้เรื่องของคุณค่าชีวิตในด้านต่างๆ เช่น ความสงบ ความกล้าหาญ และความสนุกสนาน ผ่านการเล่นเกมนการออกสำรวจธรรมชาติจะเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนรู้ เด็ก จะต้องสามารถอธิบาย แสดงความคิดเห็น ประเมินผลการกระทำของตนเอง มีกิจกรรมการฝึกฝนการทำสมาธิโดยการชี้หน้า การสร้างกระบวนการคิดทางบวก และการสร้างภาพจินตนาการ

วิธีการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัยตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีดังนี้

1. อบอุ่นร่างกายด้วยการบริหารร่างกายในท่าอาสนะ เช่น ท่างู ท่ากระต่าย ท่านกนางแอ่น ท่าดอกบัว ฯลฯ เพื่อบริหารอวัยวะภายนอกและภายใน ควบคุมอารมณ์และจิตใจควบคู่กับการหายใจลึกๆ มีการสงบนิ่ง เป็นการช่วยผ่อนคลายกล้ามเนื้อและประสาทมีผลทำให้จิตใจผ่อนคลาย และมีความสุข อารมณ์เยือกเย็น มีความสงบทางจิตใจ

2. การจัดสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายเป็นธรรมชาติเพื่อให้เด็กได้มีโอกาสใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้ความรู้สึกจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว เพราะการที่เด็กได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมที่แปลกใหม่ ก็จะทำให้เด็กมีสติปัญญาสูงขึ้น

3. มีเสียงดนตรีจากเพลงบรรเลงหรือเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงน้ำตก ฟังร้อง นกร้อง ลมพัด เสียงคลื่น และมีเสียงเพลงแห่งความรัก ที่จะบอกให้เด็กรู้จักคุณค่า มีความรักให้กับตนเอง และรักทุกสรรพสิ่งในโลกมนุษย์ อาจเป็นการร้องเพลงประกอบท่าทางตามเนื้อเพลง หรือการเล่นเกมนประกอบเพลง

4. นำการเล่นิทานมาให้เด็กได้ใช้ความคิดคะเนจินตนาการไปกับเรื่องราวต่างๆ ที่จะช่วยให้เด็กๆ มีอิสระในการใช้ความคิด เลียนแบบท่าทางเคลื่อนไหวตามนิทานเรื่องราว หรือการเคลื่อนไหวในลีลาต่างๆ ด้วยความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก และมีความสุขสนุกสนานกับการเคลื่อนไหว ในรูปแบบของการละเล่นต่างๆ

5. ผ่อนคลายกล้ามเนื้อและจิตใจด้วยการสงบนิ่ง โดยการนอนในท่าที่สบายอย่างอิสระ ร่างกายไม่เคลื่อนไหว มีความคิดด้านบวก มีความรักให้กับตนเองและรักทุกสรรพสิ่ง มีความสุขกับการใช้ชีวิตอยู่ในสังคม

วิชัย วงใหญ่ (2542: 12, 29 - 30) กล่าวว่ากระบวนการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้สมอง ทั้งสองซีกอย่างสมดุลย์ ภายในสมองจะมีสารสุขหรือสารเอนโดรฟิน (endorphine) จะหลั่งออกมาจากต่อมไร้ท่อใต้สมอง ซึมเข้าสู่กระแสโลหิตไหลเวียนไปทั่วร่างกายทำให้ผิวพรรณผ่องใส ใบหน้าสดชื่น ภูมิคุ้มกันถูกเสริมแรง ร่างกายแข็งแรง เป็นผลทำให้ผู้เรียนมีความสุข มีอารมณ์ ร่าเริง เบิกบาน ผู้เรียนอยู่ในสภาวะผ่อนคลายมีจินตนาการ มีความคิดสร้างสรรค์ ความจำดีมีภูมิคุ้มกันร่างกาย

ทำให้ไม่เจ็บป่วยหรือเป็นหวัดง่าย สภาพจิตใจเป็นสมาธิ มีพลังคิดทางบวกสูง มีทัศนคติในการมองโลกแบบ องค์กรวมเป็นผลทำให้เกิดความมุ่งมั่นและจริยธรรมจะเกิดขึ้นตามมา

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมและประสบการณ์ในการศึกษาแบบนี้โออิวิแมนนิสเริ่มจากทุกเช้าจะมีการพูดคุยเรื่องข่าวสารเหตุการณ์ต่าง ๆ และร้องเพลงร่วมกัน การฝึกโยคะ และการทำสมาธิ เป็นต้น และได้เรียนรู้เรื่องของคุณค่าชีวิตในด้านต่าง ๆ เช่น ความสงบ ความกล้าหาญ และความสนุกสนานผ่านการเล่นเกม การออกกำลังกาย สำรวจธรรมชาติเพราะเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้สมอง ทั้งสองซีกอย่างสมดุล

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวนี้โออิวิแมนนิส

สมศักดิ์ เจริญศรี (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลการสอนตามแนวคิดนี้โออิวิแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนทางไกล จากผลการศึกษการสอนตามแนวคิดนี้โออิวิแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล และเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างกลุ่มที่สอนโดยครู ตามแนวคิดนี้โออิวิแมนนิสกับกลุ่มที่สอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล อำเภอภินทรบุรี จังหวัดปราจีนบุรี กลุ่มหุงแปก จำนวน 40 คน โดยคัดเลือกจากกลุ่มที่คะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองใกล้เคียงกัน และคัดเลือกผู้สมัครเข้าสู่กลุ่มทดลอง จำนวน 20 คน ที่อาสาสมัครเข้ามาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยกลุ่มทดลองเรียนตามครูที่สอนตามแนวคิดนี้โออิวิแมนนิส เป็นเวลา 15 วัน วันละ 5 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง ผลการวิจัยพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง ระยะเวลาหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณวิมล อภินิษฐ์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนี้โออิวิแมนนิส กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยชายหญิงอายุระหว่าง 3-5 ปี จำนวน 15 คน ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลคละอายุ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนอนุบาลอภินิษฐ์ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษานครศรีธรรมราช เขต 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ เป็นเวลา 9 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย (1) แผนการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ และ (2) แบบสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า เด็ก

ปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นันทกา ทวีปกุล (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอรุณทิพย์ จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 25 คน โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทดสอบสองครั้ง มีกลุ่มทดลอง จำนวน 25 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 25 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส จำนวน 16 ครั้ง ๆ ละ 20-30 นาที ติดต่อกันเป็นเวลา 4 สัปดาห์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ความคิดคล่องตัว ความคิดริเริ่ม ความคิด ความละเอียดลออและสร้างสรรค์ และจินตนาการ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้ฝึกสมาธิและจินตนาการ ตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส มีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในด้านความคิดคล่องตัว และความคิดริเริ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคิดละเอียดลออสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การสอนตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ช่วยพัฒนาและส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยใช้สมองอย่างสมดุล มีสมาธิ มีความคิดสร้างสรรค์ และที่สำคัญนักเรียนจะได้รับความสุขระหว่างเรียน เป็นการเรียนอย่างผ่อนคลาย ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้นักเรียนใช้ชีวิตประจำวันอย่างมีความสุข

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ได้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูหนวก ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีเอกสารรับรองความพิการหรือสมุดจดทะเบียนคนพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับหูหนวก ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีเอกสารรับรองความพิการหรือสมุดจดทะเบียนคนพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระราชูปถัมภ์ จำนวน 6 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีเกณฑ์ในการคัดเลือก ดังนี้

1. ครูประจำชั้นคัดเลือกเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวกก่อนใส่เครื่องช่วยฟัง ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนในระดับชั้นอนุบาล 2
2. ศึกษาจากใบตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยาหรือจากสมุดจดทะเบียนคนพิการ
3. คัดเลือกเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป ก่อนการใส่เครื่องช่วยฟัง สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อน จำนวน 6 คน มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

เด็กคนที่	เพศ	ระดับการได้ยิน (เดซิเบล)		หมายเหตุ
		หูซ้าย	หูขวา	
1	ชาย	90	93	มีการตรวจวัดหลังใส่เครื่องฯ
2	หญิง	110	110	เครื่องช่วยฟังเสีย
3	หญิง	108	108	มีการตรวจวัดหลังใส่เครื่องฯ
4	หญิง	108	108	พิมพ์หูแล้วรอทำเครื่องฯ
5	หญิง	103	103	เครื่องช่วยฟังเสีย
6	หญิง	93	95	ไม่มาในวันตรวจ

เด็กคนที่ 1 เป็นเพศชาย มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 90 เดซิเบล หูขวา 93 เดซิเบล
ความสามารถทางภาษาด้านการพูด เด็กสามารถพูดคำพยางค์เดียวตามครู ได้ บอกชื่อเล่นของตนเอง
ได้ ความสามารถด้านการเขียน เด็กสามารถเขียนตามรอยประได้เป็นคำ

เด็กคนที่ 2 เป็นเพศหญิง มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 110 เดซิเบล หูขวา 110 เดซิเบล
ความสามารถทางภาษาด้านการพูด เด็กสามารถพูดคำสองพยางค์ได้แต่ไม่เป็นจังหวะ และมักจะพูด
เร็ว สามารถพูดตามครูได้โดยดูรูปปาก การออกเสียงค่อนข้างดังแต่มักจะพูดก่อนที่ครูบอก และไม่ค่อย
มอง รูปปากครู ความสามารถด้านการเขียนเด็กสามารถเขียนตามรอยประได้เป็นตัวอักษร

เด็กคนที่ 3 เป็นเพศหญิง มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 110 เดซิเบล หูขวา 110 เดซิเบล
ความสามารถทางภาษาด้านการพูด เด็กสามารถพูดตามครูได้โดยดูรูปปากครู บอกชื่อเล่นของตนเอง
ได้ ความสามารถด้านการเขียน เด็กสามารถเขียนคัดลอกคำศัพท์ตามครูได้

เด็กคนที่ 4 เป็นเพศหญิง มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 97 เดซิเบล หูขวา 90 เดซิเบล
ความสามารถทางภาษาด้านการพูด เด็กไม่ค่อยกล้าแสดงออกสามารถพูดตามครูได้ช้าๆ ทีละคำโดยดู
รูปปาก มักไม่ค่อยอ้าปากเวลาออกเสียง ออกเสียงค่อนข้างเบา ความสามารถด้านการเขียน เด็ก
สามารถเขียนตามรอยประได้บ้างเป็นตัวอักษร

เด็กคนที่ 5 เป็นเพศหญิง มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 103 เดซิเบล หูขวา 103 เดซิเบล
ความสามารถทางภาษาด้านการพูด ไม่ค่อยกล้าแสดงออก เมื่อครูให้เด็กออกเสียงโดยดูรูปปากครู เด็ก
มักจะออกเสียงเบา ขาดความมั่นใจในการออกเสียง ความสามารถด้านการเขียนเด็กสามารถเขียน
ตามรอยประได้เป็นตัวอักษร

เด็กคนที่ 6 เป็นเพศหญิง มีระดับการได้ยิน หูซ้าย 93 เดซิเบล หูขวา 95 เดซิเบล
 ความสามารถทางภาษาด้านการพูด เด็กสามารถพูดคำสองพยางค์ได้ สามารถพูดตามครูได้โดยดูรูป
 ปาก ออกเสียงค่อนข้างดัง ความสามารถด้านการเขียน เด็กสามารถเขียนคัดลอกคำศัพท์ตามครูได้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์
 ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส จำนวน 12 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาการสอน แผนการจัดการเรียนรู้ละ
 60 นาที ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	หน่วย	โรงเรียนของเรา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	หน่วย	โรงเรียนของเรา
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	หน่วย	ตัวของฉัน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	หน่วย	ตัวของฉัน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	หน่วย	อาหารดีมีประโยชน์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	หน่วย	อาหารดีมีประโยชน์
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	หน่วย	เราพาสนุก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8	หน่วย	เราพาสนุก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9	หน่วย	การคมนาคม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10	หน่วย	การคมนาคม
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11	หน่วย	สัตว์เลี้ยง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12	หน่วย	สัตว์เลี้ยง

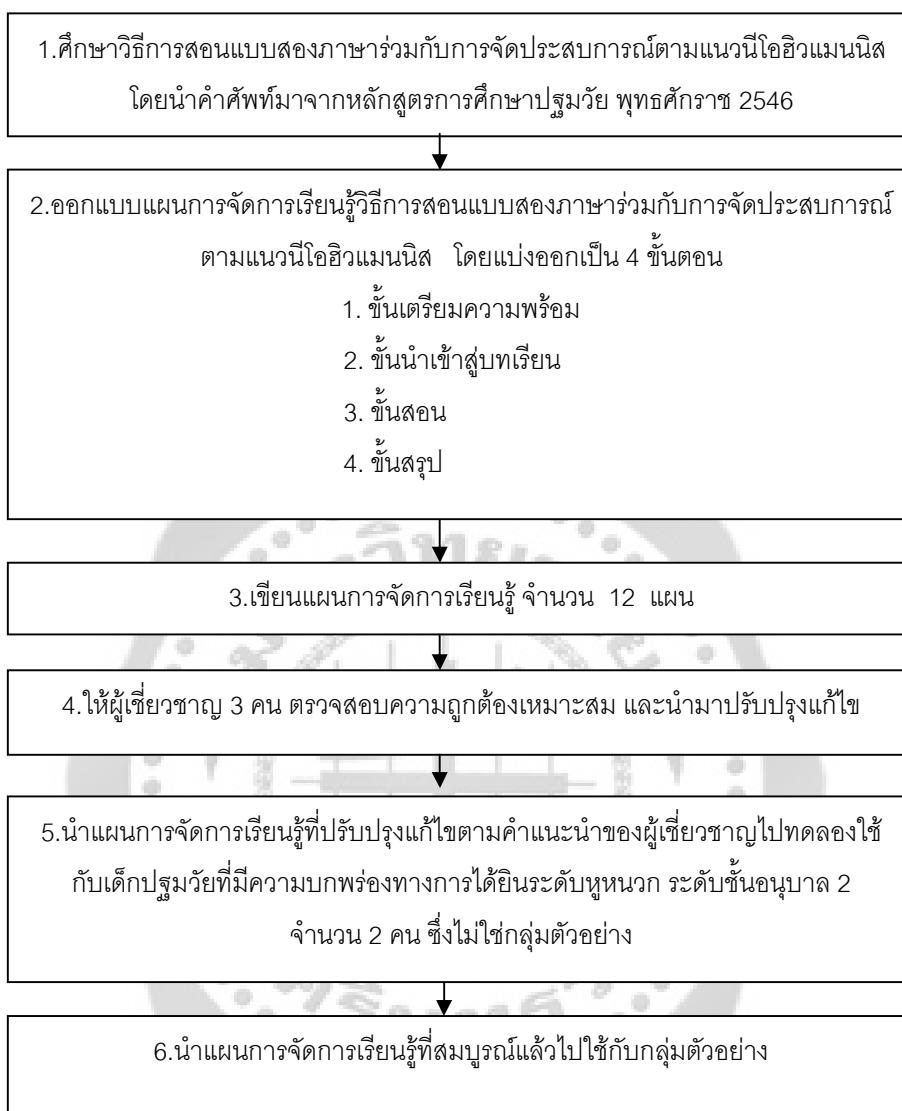
2. แบบประเมินความสามารถทางด้านการพูด จำนวน 1 ชุด

3. แบบประเมินความสามารถทางด้านการเขียน จำนวน 1 ชุด

ขั้นตอนในการดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์
 ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนแสดงไว้ในภาพประกอบดังนี้

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โอฮิวแมนนิส

จากภาพประกอบการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

- 1.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับ การจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โอฮิวแมนนิส ศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน โดยผู้วิจัย

นำคำศัพท์ที่ใช้ในการสอนแต่ละหน่วยมาเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

1.2 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส โดยแบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. ^{ขั้น}เตรียมความพร้อม (กิจกรรมตามแนวนีโอฮิวแมนนิส)

เป็นขั้นตอนกิจกรรมที่ทำให้เด็กเกิดสมาธิก่อน ให้เด็กสงบนิ่งก่อนที่จะเข้าสู่การเรียนรู้ โดยครูจะนำภาพโยคะมาให้เด็กดูแล้วอธิบายเรื่องราวของภาพก่อนจะทำโยคะอาสนะ ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะแสดงท่าทางประกอบการอธิบายภาพ ครูปกติแสดงท่าโยคะอาสนะ หลังจากเสร็จกิจกรรมนี้ ครูจะยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็กและใช้คำพูดด้านบวกแก่เด็กเสมอ เช่น เก่งมาก เยี่ยมมาก เป็นต้น

2. ^{ขั้น}นำเข้าสู่บทเรียน

ครูจะสนทนากับเด็กเพื่อเชื่อมโยงเรื่องราวที่จะสอน เพื่อให้เด็กทราบว่าเรียนเกี่ยวกับอะไร ก่อนที่จะเข้าสู่กิจกรรมการเรียนรู้

3. ^{ขั้น}สอน

ครูจะใช้ภาพ และบัตรคำศัพท์เป็นสื่อให้ทราบว่าครูจะสอนคำศัพท์ แล้วอธิบายความหมายของภาพด้วยการแสดงท่าทาง เช่น ภาพนี้มีหมายถึงสิ่งใด มีประโยชน์อย่างไร มีการนำไปใช้ได้อย่างไร แล้วครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงสอนทำท่าภาษามือ ครูปกติสอนพูด และสอนเขียนคำศัพท์ตามลำดับ โดยเนื้อหาจะสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมตามหน่วยการเรียนรู้แต่ละสัปดาห์ เป็นกิจกรรมที่หลากหลายประกอบด้วยเกม และกิจกรรมศิลปะต่างๆ เช่น การระบายสี การวาดภาพ การต่อเติม การปะติดภาพ เป็นต้น เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ครูจะเน้นสร้างบรรยากาศให้มีความสุข สนุกสนาน เป็นกันเองกับเด็ก ให้เด็กแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ

4. ^{ขั้น}สรุป

ครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนในแต่ละวัน แล้วให้นักเรียนทบทวนเป็นลำดับ ได้แก่ การแสดงท่าทางสื่อความหมายของคำศัพท์นั้นๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติการนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ การทำท่าภาษามือ การพูด และการเขียนคำศัพท์ โดยครูจะให้แบบฝึกหัดการเขียนหลังทำแบบฝึกหัดเสร็จ ครูจะยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็ก ให้คำพูดด้านบวกแก่เด็กและให้รางวัลเป็นสติ๊กเกอร์ สะสมความดีแก่เด็กทุกคน เพื่อให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง

1.3 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 12 แผนการจัดการเรียนรู้

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กปฐมวัย
ด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน ตรวจสอบ
พิจารณาความเหมาะสมแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข โดยผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำในการปรับปรุง ดังนี้

1.4.1 ควรแบ่งจำนวนชั่วโมงการสอนออกเป็นสองส่วน คือ 1 แผนใช้เวลา 2
ชั่วโมง ให้เปลี่ยนเป็นวันละ 1 ชั่วโมง โดยเป็นการสอน 1 ชั่วโมงและทำแบบฝึกหัด 1 ชั่วโมง เพื่อให้เด็ก
ไม่เหนื่อยและเกิดเบื่อการเรียน

1.4.2 ควรใส่ภาพทำโยคะอาสนะและภาพคำศัพท์ที่ใช้สอนลงในแผนทุกแผนการ
จัดการเรียนรู้เพื่อความชัดเจน

1.4.3 ภาพทำโยคะอาสนะควรมีแผนการจัดการเรียนรู้ละ 1 ท่า เดิมมีทำโยคะอาสนะ
10 ท่า จึงปรับเพิ่มท่าโยคะเป็น 12 ท่า เท่ากับจำนวนแผนการจัดการเรียนรู้

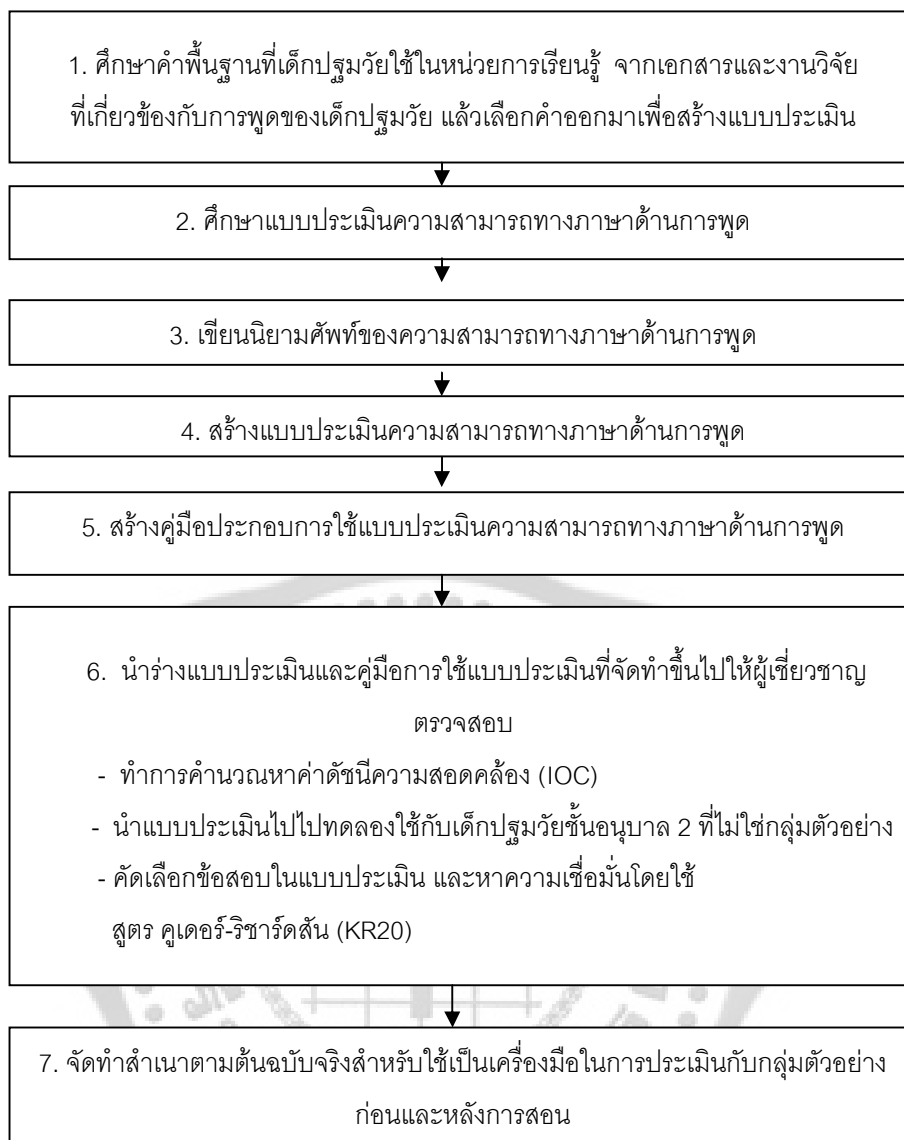
1.4.4 เดิมทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะมีการบ้านให้นักเรียน ไม่ควรมีการบ้าน ควรให้
เด็กทำในเวลา เด็กทำไม่เสร็จหรือเด็กคนใดไม่มาเรียน ให้ครูจัดเวลาสอนชดเชย

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับ
เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ระดับชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัด
นนทบุรี จำนวน 2 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คัดเลือกโดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 1 แผน การ
จัดการเรียนรู้ ในวันที่ 25 มิถุนายน 2553 ไม่มีข้อปรับปรุง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้จากการทดลองสอนไปใช้ในการสอนกับกลุ่มตัวอย่างใน
วันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2553 – 6 สิงหาคม พ.ศ. 2553

2. แบบประเมินความสามารถทางการพูด

การสร้างแบบประเมินความสามารถทางการพูด โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษา
ร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนในการสร้าง แสดงไว้ในภาพประกอบ
ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาคำพื้นฐานที่เด็กปฐมวัยใช้ในหน่วยการเรียนรู้ จากเอกสารและงานวิจัยของ อนงค์วรรณพันธ์ (2546: 97-103); บำเพ็ญ การพานิชย์ (2539: 124-136) ที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็กปฐมวัย แล้วเลือกคำออกมาเพื่อสร้างแบบประเมิน ดังนี้

- 2.1.1 หน่วยโรงเรียนของเรา คำพื้นฐานได้แก่ ครู นักเรียน ห้องเรียน โรงเรียน
- 2.1.2 หน่วยตัวของฉัน คำพื้นฐานได้แก่ ตา หู จมูก ปาก
- 2.1.3 หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ คำพื้นฐานได้แก่ ข้าว นม ไข่ ผัก
- 2.1.4 หน่วยเราพาสนุก คำพื้นฐานได้แก่ ดาว วงกลม สามเหลี่ยม

สี่เหลี่ยม

2.1.5 หน่วยคมนาคม คำพื้นฐานได้แก่ รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน

2.1.6 หน่วยสัตว์เลี้ยง คำพื้นฐานได้แก่ นก หมา หมู แมว ปลา

2.2 ศึกษาแบบประเมินวัดความสามารถทางภาษาด้านการพูดของ นางลักษณ งามช้า (2551 : 93-104); ฌภัทร จจรัญญ (2551:101-122); รัติรัตน์ คล่องแคล่ว (2551: 149-175) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

2.3 เขียนนิยามศัพท์ของความสามารถทางด้านการพูด หมายถึง การที่เด็กสามารถรับรู้และเข้าใจ คำศัพท์โดยการจำและเห็นภาพ และเด็กสามารถโต้ตอบได้เป็นคำโดยไม่คำนึงถึงความชัดเจนของเสียงที่เปล่งออกมา ซึ่งเป็นคำพื้นฐานตามหน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยโรงเรียนของเรา หน่วยตัวของฉัน หน่วยอาหารที่มีประโยชน์ หน่วยเราพาสนุก หน่วยคมนาคม และหน่วยสัตว์เลี้ยง คำศัพท์พื้นฐานได้แก่ โรงเรียน ห้องเรียน ครู นักเรียน ตา หู จมูก ปาก ข้าว ไข่ นม ผัก ดาว วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน หมา หมู แมว นก ปลา

2.4 สร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด คือการจำและเปล่งเสียงของคำที่สอดคล้องกับรูปภาพ จำนวน 25 ข้อ

2.5 สร้างคู่มือประกอบการใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด ประกอบด้วย ขั้นตอนในการใช้แบบประเมิน คำสั่ง เวลาที่ใช้ในการทำแบบประเมิน เกณฑ์การให้คะแนน และจำนวนแบบประเมิน

2.6 นำร่างแบบประเมิน และคู่มือการใช้แบบประเมินที่จัดทำขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กปฐมวัย ด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่โดยใช้เกณฑ์พิจารณาถึงความเห็น ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2543: 48)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2. 6.1 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในแต่ละข้อแล้ว มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการประเมิน จากผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67-1.00 จึงนำมาใช้ในการทดสอบ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2543: 248-249)

2.6.2 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนคลองกุ่ม ที่เลือกมาแบบเจาะจง จำนวน 2 คน ในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2553 พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุง และนำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่ได้ไปทดลอง (Tryout) กับเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนพญาไท ที่เลือกมาแบบเจาะจง จำนวน 30 คน ในวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ.2553 เพื่อทำการวิเคราะห์รายข้อหาคุณภาพของแบบประเมิน ดังนี้ ค่าความยากง่าย (p) ได้ค่าความยากง่าย ตั้งแต่ 0 - 0.96 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0 - 0.6 จากการคำนวณหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ได้คัดเลือกแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่มีความยากง่ายระหว่างข้อสอบตั้งแต่ 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป คัดเลือกแบบประเมินได้ทั้งสิ้น จำนวน 13 ข้อ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

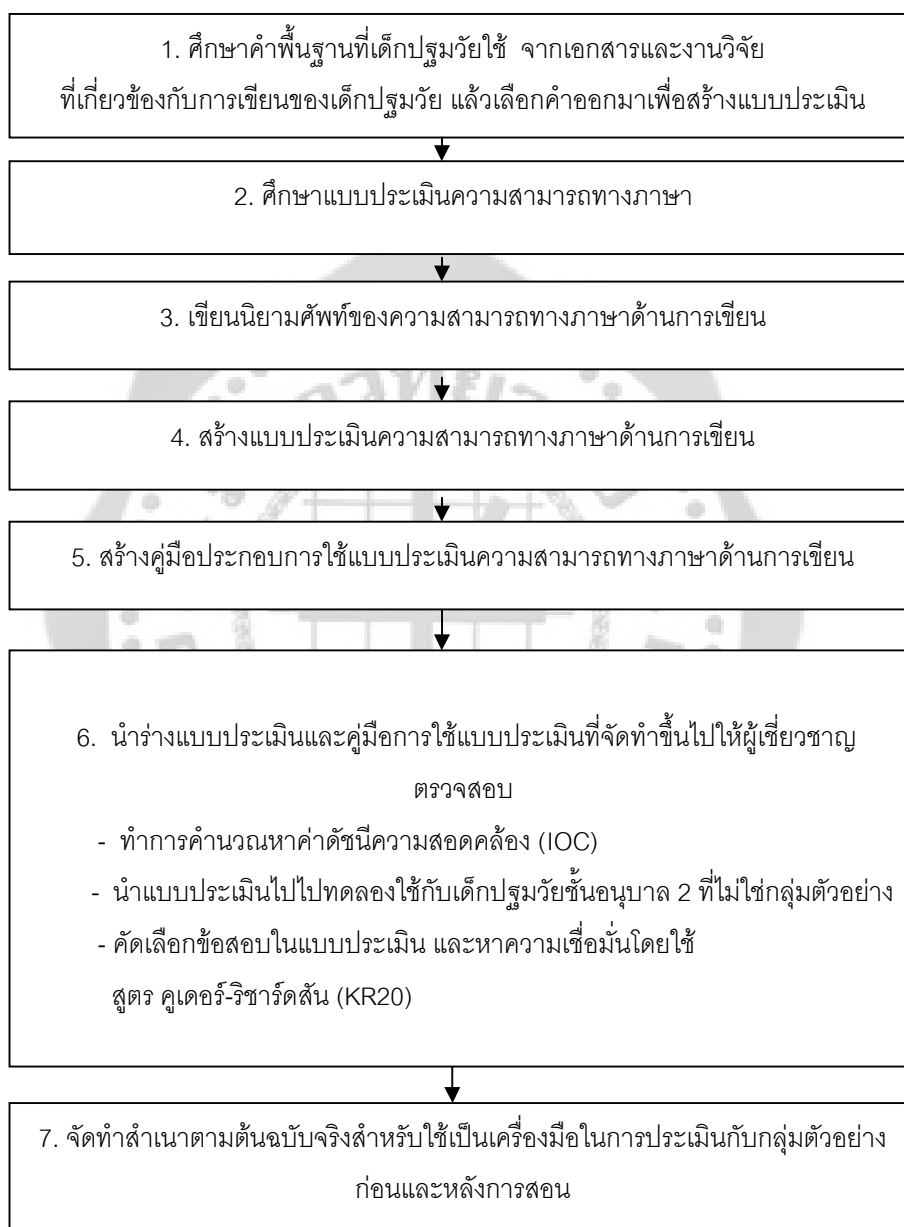
2.6.3 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่ได้คัดเลือกแล้ว จำนวน 13 ข้อไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรคูเดอว์-ริชาร์ดสัน (KR-20) (ลิ้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2543: 217) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78 กำหนดเกณฑ์ความสามารถทางภาษาด้านการพูด ดังนี้

คะแนน 11-13	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการพูดระดับดีมาก
คะแนน 9-10	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการพูดระดับดี
คะแนน 6-8	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการพูดระดับพอใช้
คะแนน 0-5	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการพูดระดับปรับปรุง

2.7 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่มีค่าความเชื่อมั่นตามที่ต้องการมาจัดทำสำเนาตามต้นฉบับจริงสำหรับใช้เป็นเครื่องมือ ในการประเมินกับกลุ่มตัวอย่างก่อน และหลังการสอน จำนวน 6 ชุด

3. แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

การสร้างแบบประเมินความสามารถทางด้านการเขียน โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีขั้นตอนในการสร้าง แสดงไว้ในภาพประกอบดังนี้

ภาพประกอบ 3 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาคำพื้นฐานที่เด็กปฐมวัยใช้ในหน่วยการเรียนรู้ จากเอกสารและงานวิจัยของ อนงค์ วรพันธ์ (2546: 97-103); บำเพ็ญ การพานิชย์ (2539: 124-136) ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนของเด็กปฐมวัย แล้วเลือกคำออกมาเพื่อสร้างแบบประเมิน ดังนี้

3.1.1 หน่วยโรงเรียนของเรา คำพื้นฐานได้แก่ ครู นักเรียน ห้องเรียน โรงเรียน

3.1.2 หน่วยตัวของฉัน คำพื้นฐานได้แก่ ตา หู จมูก ปาก

3.1.3 หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ คำพื้นฐานได้แก่ ข้าว นม ไข่ ผัก

3.1.4 หน่วยเราพาสนุก คำพื้นฐานได้แก่ ดาว วงกลม สามเหลี่ยม

สี่เหลี่ยม

3.1.5 หน่วยคมนาคม คำพื้นฐานได้แก่ รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน

3.1.6 หน่วยสัตว์น่ารัก คำพื้นฐานได้แก่ นก หมา หมู แมว ปลา

3.2 ศึกษาแบบประเมินวัดความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของ เพิ่มศรี ชูวิเชียร (2549 : 95-100); สุชานันท์ สันติจิตรุ่งเรือง (2548 : 77-80) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

3.3 เขียนนิยามศัพท์เฉพาะของความสามารถทางด้านการเขียน หมายถึง การที่เด็กสามารถเขียนคำที่มีความหมายตรงกับภาพที่กำหนดให้ เขียนคำศัพท์พื้นฐานตามหน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยโรงเรียนของเรา หน่วยตัวของฉัน หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ หน่วยเราพาสนุก หน่วยคมนาคม และหน่วยสัตว์เลี้ยง คำศัพท์พื้นฐานได้แก่ โรงเรียน ห้องเรียน ครู นักเรียน ตา หู จมูก ปาก ข้าว ไข่ นม ผัก ดาว วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน หมา หมู แมว นก ปลา

3.4 สร้างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน คือการเขียนคำที่มีความหมายที่ตรงกับภาพที่กำหนดให้ จำนวน 25 ข้อ

3.5 สร้างคู่มือประกอบการใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน ประกอบด้วย ขั้นตอนในการใช้แบบประเมิน คำสั่ง เวลาที่ใช้ในการทำแบบประเมิน เกณฑ์การให้คะแนน และจำนวนแบบประเมิน

3.6 นำร่างแบบประเมิน และคู่มือการใช้แบบประเมินที่จัดทำขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเด็กปฐมวัย ด้านการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่โดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากความเห็น ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และ อังคนา สายยศ. 2543: 48)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่มั่นใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่าวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.7 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียนที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในแต่ละข้อแล้วมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง ข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการประเมิน จากผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของ ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.67-1.00 จึงนำมาใช้ในการทดสอบ (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 48)

3.7.1 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียนที่ปรับปรุงตาม คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนคลองกุ่ม ที่เลือกมาแบบ เเจาะจง จำนวน 2 คน ในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ.2553 พบว่าไม่มีข้อควรปรับปรุง และนำแบบประเมิน ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนที่ได้ไปทดลอง (Tryout) กับเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนพญาไท ที่เลือกมาแบบเจาะจง จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ในวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2553 เพื่อทำการวิเคราะห์รายข้อหาคุณภาพของแบบประเมิน ดังนี้ ค่าความยากง่าย (p) ได้ค่าความ ยากง่าย ตั้งแต่ 0.03 – 0.61 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.70 – 0.53 จากการ คำนวณหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ได้คัดเลือกแบบประเมินความสามารถทาง ภาษาด้านการเขียนที่มีความยากง่ายระหว่างข้อสอบตั้งแต่ 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป คัดเลือกแบบประเมินได้ทั้งสิ้นจำนวน 13 ข้อ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.7.2 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียนที่ได้คัดเลือกแล้ว จำนวน 13 ข้อ ไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร คูเดอว์-ริชาร์ดสัน (KR-20) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 217) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 กำหนดเกณฑ์ความสามารถทาง ภาษาด้านการเขียน ดังนี้

คะแนน 11-13	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการเขียนระดับดีมาก
คะแนน 9-10	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการเขียนระดับดี
คะแนน 6-8	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการเขียนระดับพอใช้
คะแนน 0-5	คะแนน	หมายถึง	มีความสามารถทางภาษา ด้านการเขียนระดับปรับปรุง

3.8 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียนที่มีค่าความเชื่อมั่นที่ ต้องการมาจัดทำสำเนาตามต้นฉบับจริงสำหรับใช้เป็นเครื่องมือ ในการประเมินกับกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการสอน จำนวน 6 ชุด

วิธีดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบแผนการทดลองเป็นแบบ One-Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 248-249) ดังรูปแบบต่อไปนี้

กลุ่มทดลอง	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂
E	แทน	เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับชั้นอนุบาล 2	
X	แทน	การสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัด ประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส	
T ₁	แทน	การทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน ก่อนการสอน	
T ₂	แทน	การทดสอบความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน หลังการสอน	

2. ขั้นตอนการทดลอง

2.1 ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ออกหนังสือขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนเศรษฐเสถียร ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ระดับชั้นอนุบาล 2

2.2 นำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนไปทดสอบเด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก่อนสอน (Pretest) เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2553 โดยครูเป็นผู้อ่านคำสั่งอธิบายคำสั่ง ให้เด็กเป็นผู้ฟังและอ่านริมฝีปากครู ครูทำการทดสอบนักเรียนทีละคน โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูด และใช้แบบประเมินทดสอบความสามารถด้านการเขียน ตามลำดับ

2.3 ดำเนินการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์
ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ใช้ระยะเวลาในการสอน สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 60 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์
รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ระหว่างวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ.2553 - 6
สิงหาคม พ.ศ.2553

ครั้งที่	ว.ด.ป.	หน่วย	แผนที่	เรื่อง	คำศัพท์
1-4	28 - 31 มิ.ย.2553	โรงเรียนของเรา	1	บุคคลในโรงเรียน	โรงเรียน ห้องเรียน ครู นักเรียน
			2	สถานที่ในโรงเรียน	
5-8	5-8 ก.ค. 2553	ตัวของฉัน	3	ใบหน้าของฉัน	ตา หู จมูก ปาก
			4	ใบหน้าของฉัน	
9-12	12-13 ก.ค. 2553	อาหารดีมี ประโยชน์	5	อาหารดีมีประโยชน์	ข้าว ไข่ นม ผัก
			6	อาหารดีมีประโยชน์ 2	
13-16	19-22 ก.ค. 2553	เรखाพาสนุก	7	รูปทรงเรขาคณิต 1	ดาว วงกลม สามเหลี่ยม สี่เหลี่ยม
			8	รูปทรงเรขาคณิต 2	
17-20	26-29 ก.ค. 2553	คมนาคม	9	การคมนาคม	รถไฟ รถ รถเมล์ ถนน
			10	ยานพาหนะ	
21-24	2-6 ส.ค. 2553	สัตว์น่ารัก	11	สัตว์เลี้ยงน่ารัก 1	หมา หมู แมว นก ปลา
			12	สัตว์เลี้ยงน่ารัก 2	

2.4 เมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วนำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและ

การเขียนไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างหลังสอน (Posttest) ในวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ.2553 ซึ่งแบบประเมินเป็นชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนสอน โดยครูเป็นผู้อ่านคำสั่ง อธิบายคำสั่ง ให้เด็กเป็นผู้ฟังและอ่านริมฝีปากครู ครูทำการทดสอบเด็กทีละคน โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูด และใช้แบบประเมินทดสอบความสามารถด้านการเขียน ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัด
 $\frac{\sum R}{N}$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 การวิเคราะห์ค่าความยากง่ายของแบบประเมินเป็นรายชื่อของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน ใช้ค่าความยากง่ายของแบบประเมินเป็นรายชื่อ (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 96) โดยมีสูตร ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P แทน ดัชนีค่าความยากง่าย
 R แทน จำนวนเด็กที่ทำข้อสอบถูก
 N แทน จำนวนเด็กที่ทำข้อสอบทั้งหมด

1.3 การวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบเป็นรายชื่อของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน ใช้ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบเป็นรายชื่อ (บุญชม ศรีสะอาด. 2543: 50) โดยมีสูตร ดังนี้

$$r = \frac{H - L}{N/2}$$

เมื่อ	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	H	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
	L	แทน	จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูกในข้อสอบข้อนั้น
	N	แทน	จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

1.4 การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบประเมินความสามารถทางภาษา

ด้านการพูดและการเขียน ใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20 (ถ้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2543: 183) โดยมีสูตร ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบประเมิน
	n	แทน	จำนวนข้อสอบของแบบประเมิน
	p	แทน	คะแนนที่ตอบถูก
	q	แทน	คะแนนที่ตอบผิด
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนการสอบครั้งนั้น

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

N	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนสอบทั้งหมด

X^2 แทน คะแนนสอบของนักเรียนยกกำลังสอง

2. หาค่าสถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ค่ามัธยฐาน (Median) ของคะแนนความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน ใช้ค่ามัธยฐาน (พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2545 :174) โดยมีสูตร ดังนี้

$$Mdn = \frac{X_N + 1}{2}$$

เมื่อ Mdn แทน มัธยฐาน หรือ ค่ากลาง

X แทน จำนวนคะแนนหรือข้อมูลที่เป็นเลขคู่

$$\frac{X_N}{2} \text{ แทน คะแนนตัวที่ } \frac{N}{2}$$

$$\frac{X_{N+1}}{2} \text{ แทน คะแนนตัวที่ } \frac{N}{2} + 1$$

2.2 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range) ของคะแนนความสามารถทางภาษา ด้านการพูดและการเขียน ใช้ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. 2543: 152) โดยมีสูตร ดังนี้

$$IQR = Q_3 - Q_1$$

เมื่อ Q_1 แทน ค่าที่ตำแหน่ง 1/4 หรือ 25% หาได้จาก $Q_1 = \frac{N}{4}$

Q_3 แทน ค่าที่ตำแหน่ง 3/4 หรือ 75% หาได้จาก

$$Q_3 = \left(\frac{N}{4}\right) \times 3$$

N แทน จำนวนข้อมูล

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดีของความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน โดยใช้ The Sign Test for Median: One Sample (Miltion; Mcteer; & Corbet. 1997 : 594-595) มีสูตร ดังนี้

$$P(X \leq M) = P(X \geq M) = \frac{1}{2}$$

เมื่อ M แทน ค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (เกณฑ์ที่กำหนดไว้)
 X แทน จำนวนค่าของตัวแปรที่น้อยกว่าค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้
 (-) หรือจำนวนค่าของตัวแปรที่มากกว่าค่ามัธยฐานที่ตั้งไว้ (+) โดยพิจารณาใช้ค่า + เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M < M_0$ และพิจารณาใช้ค่า - เมื่อตั้งสมมติฐาน $H_a : M > M_0$ เมื่อ M เป็นค่ามัธยฐานที่ได้จากการทดลองและ M_0 เป็นค่ามัธยฐานที่กำหนดไว้

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ก่อนและหลังการสอน จากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส โดยใช้ The Wilcoxon Matched-Pairs Signed-Ranks Test (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533: 93) มีสูตร ดังนี้

$$D = Y - X$$

เมื่อ D แทน ค่าความแตกต่างของผลคะแนน ก่อนและหลังการทดลอง
 X แทน ค่าคะแนนของการประเมินก่อนการทดลอง
 Y แทน ค่าคะแนนของการประเมินหลังการทดลอง

จัดอันดับค่าความแตกต่างจากค่าน้อยไปหาค่ามากกำกับ
อันดับที่ด้วยเครื่องหมายบวก หรือเครื่องหมายที่มีอยู่เดิมหา
ผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายบวก และมีเครื่องหมายลบ
ตามลำดับค่าของผลรวมที่น้อยกว่า (โดยคำนึงถึง

เครื่องหมาย)

เราเรียกค่านี้ว่า T

$$Z = \frac{T - E(T)}{S_T}$$

เมื่อ $E(T) = \frac{N(N+1)}{4}$

$$S_T = \sqrt{\frac{N(N+1)(2N+1)}{24}}$$

เมื่อ	$E(T)$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมอันดับที่น้อยกว่า
	N	แทน	จำนวนนักเรียน
	S_T	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	Z	แทน	คะแนนมาตรฐาน
	T	แทน	ค่าของผลรวมของอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับที่น้อยกว่า

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาศักยภาพทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการ
ใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ได้ใช้รูปแบบการวิจัย
เชิงทดลอง (Experimental Research) มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. การศึกษาศักยภาพทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยิน หลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์
ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

2. การเปรียบเทียบศักยภาพทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์
ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

การศึกษาความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 1, 2, 3 และ 4

ตาราง 1 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ของความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

คนที่	คะแนนความสามารถทางภาษาด้านการพูดก่อนการสอน (X)	ระดับความสามารถ	คะแนนความสามารถทางภาษาด้านการพูดหลังการสอน (Y)	ระดับความสามารถ	ผลต่างของคะแนน
1	4	ปรับปรุง	10	ดี	6
2	8	พอใช้	12	ดีมาก	4
3	5	ปรับปรุง	9	ดี	4
4	7	พอใช้	13	ดีมาก	6
5	1	ปรับปรุง	9	ดี	8
6	5	ปรับปรุง	9	ดี	4
Mdn	5	ปรับปรุง	9	ดี	
IQR	4		0		

จากตาราง 1 แสดงว่า ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก โดยก่อนการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีคะแนนอยู่ระหว่าง 1-8 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 5 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 4 มีระดับความสามารถอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีคะแนนอยู่ระหว่าง 9-13 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 9 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับความสามารถทางภาษาด้านการพูดอยู่ในระดับดี

ตาราง 2 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดีของ
 ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จากการใช้
 วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

คนที่	คะแนนหลังการสอน (คะแนนเต็ม 13 คะแนน)	ค่ามัธยฐาน ที่เป็นเกณฑ์ระดับดี	เครื่องหมาย		P - Value
			Q+	Q-	
1	10	9-10	+		0.8906
2	12		+		
3	9		+		
4	13		+		
5	9		+		
6	8			-	
Mdn	9	> = 9	5	1	
IQR	1				

จากตาราง 2 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย
 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์
 ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส แตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (9-10 คะแนน) อย่างไม่มี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถทางภาษา
 ด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการ
 จัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี

ตาราง 3 จำนวนคะแนน ค่ามัธยฐาน และค่าพิสัยควอไทล์ของความสามารถทางภาษาด้านการเขียน
ของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการ
จัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

คนที่	คะแนนความสามารถ ทางภาษาด้านการเขียน ก่อนการสอน (X)	ระดับ ความสามารถ	คะแนนความสามารถ ทางภาษาด้านการเขียน หลังการสอน (Y)	ระดับ ความสามารถ	ผลต่างของ คะแนน
1	1	ปรับปรุง	7	พอใช้	6
2	5	ปรับปรุง	12	ดีมาก	7
3	1	ปรับปรุง	11	ดีมาก	10
4	5	ปรับปรุง	7	พอใช้	2
5	3	ปรับปรุง	10	ดี	7
6	1	ปรับปรุง	7	พอใช้	6
Mdn	2	ปรับปรุง	9	ดี	
IQR	0		0		

จากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยก่อนการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีคะแนนอยู่ระหว่าง 1-5 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 2 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับความสามารถอยู่ในระดับปรับปรุง และหลังจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีคะแนนอยู่ระหว่าง 7-12 คะแนน มีค่ามัธยฐานเท่ากับ 9 ค่าพิสัยควอไทล์เท่ากับ 0 มีระดับความสามารถทางภาษาด้านการเขียนอยู่ในระดับดี

ตาราง 4 การเปรียบเทียบค่ามัธยฐานที่คำนวณได้กับค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี
 ของความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจากการ
 ใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

คนที่	คะแนนหลังการสอน (คะแนนเต็ม 13 คะแนน)	ค่ามัธยฐาน ที่เป็นเกณฑ์ระดับดี	เครื่องหมาย		P - Value
			Q+	Q-	
1	7	9-10		-	0.8906
2	12		+		
3	11		+		
4	7			-	
5	10		+		
6	7			-	
Mdn	9	> = 9	3	3	
IQR	0				

จากตาราง 4 แสดงว่า คะแนนมัธยฐานความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของ
 เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัด
 ประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส แตกต่างจากค่ามัธยฐานที่เป็นเกณฑ์ระดับดี (9-10 คะแนน)
 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถ
 ทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษา
 ร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี

การเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังตาราง 5 และ 6

ตาราง 5 เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนน เต็ม 13 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน (D=Y-X)	ลำดับที่ ของความ แตกต่าง	ลำดับตาม เครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			+	-	
1	4	10	6	4.5	+4.5	-	0*
2	8	12	4	2	+2	-	
3	5	9	4	2	+2	-	
4	7	13	6	4.5	+4.5	-	
5	1	9	8	6	+6	-	
6	5	9	4	2	+2	-	
รวม					T+= 21	T-=0	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถทางภาษาด้านการพูดสูงกว่าก่อนทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น

ตาราง 6 เปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

คนที่	คะแนนหลังเรียน (คะแนน เต็ม 13 คะแนน)		ผลต่างของ คะแนน (D=Y-X)	ลำดับที่ ของความ แตกต่าง	ลำดับตาม เครื่องหมาย		T
	ก่อนสอน (X)	หลังสอน (Y)			+	-	
1	1	7	6	2.5	+2.5		0*
2	5	12	7	4.5	+4.5		
3	1	11	10	6	+6		
4	5	7	2	1	+1		
5	3	10	7	4.5	+4.5		
6	1	7	6	2.5	+2.5		
รวม					T+= 21	T-=0	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสามารถทางภาษาด้านการเขียนสูงกว่าก่อนทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีการสรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาในด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาในด้านการพูดและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนและหลัง การสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น
4. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับหูหนวก ซึ่งได้รับการตรวจวัดการได้ยินจากนักโสตสัมผัสวิทยา มีเอกสารรับรองความพิการหรือสมุดจดทะเบียน

คนพิการ สามารถอ่านริมฝีปากได้ และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อน กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 6 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส จำนวน 12 แผนพร้อมทั้งแบบฝึกหัด แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด 1 ชุด มี 13 ข้อ และแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน 1 ชุด มี 13 ข้อ

ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยชนิด One Group Pretest – Posttest Design ในวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2553 ได้ประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนก่อนการสอน (Pretest) กับเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับชั้นอนุบาล 2 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาในการสอน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน คือ วันจันทร์-วันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 13.30-14.30 น. วันละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง ระหว่างวันที่ 28 มิถุนายน – 6 สิงหาคม พ.ศ. 2553 เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้วทำการประเมินหลังการสอน (Posttest) โดยใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน ฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนการสอน ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Rang : IQR) The Sign Test for Median: One Sample และ The Wilcoxon Matched-Pairs Singed-Ranks Test

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
2. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี
3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น
4. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น

อภิปรายผล

1. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนการสอน จากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับปรับปรุง และหลังการสอนอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส อยู่ในระดับดี ปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กมีความสามารถด้านการพูด หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอน ทั้งนี้เป็นผลเนื่องจากวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งเป็นวิธีการที่สร้างพื้นฐานความเข้าใจทางภาษาให้แก่เด็ก มีลำดับขั้นตอนทั้ง 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมความพร้อม เป็นขั้นตอนที่เน้นกิจกรรมสร้างสมาธิแก่ผู้เรียน ทำให้เด็กเกิดสมาธิพร้อมที่จะเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ ครูจึงได้มีการนำเอาแนวการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มาใช้กับเด็กก่อนเข้าสู่บทเรียน ให้เด็กมีสมาธิอยู่กับการทำท่าโยคะอาสนะ ซึ่งการทำท่าโยคะอาสนะเป็นการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวที่มีประโยชน์ ให้เด็กได้สมมติตนเองเป็นสัตว์ต่างๆ เลียนแบบโดยการแสดงท่าทางคล้ายสัตว์ พร้อมกับการควบคุมการหายใจให้สัมพันธ์กัน ผลที่ได้คือ เด็กจะสงบนิ่งและมีสมาธิมากขึ้น ซึ่งขั้นตอนการแสดงท่าโยคะอาสนะได้แก่ ครูนำภาพโยคะอาสนะมาให้เด็กดูครั้งละ 1 ท่า จำนวน 2 ภาพ เช่น ท่างูเห่า ครูจะมีภาพงูเห่าและภาพท่าโยคะอาสนะวางคู่กัน หลังจากนั้นครูสนทนาเกี่ยวกับเรื่องงู ให้เด็กรู้ที่มาของภาพและการทำท่าโยคะอาสนะนั้นๆ ก่อน หลังจากนั้นจึงเริ่มทำท่าโยคะอาสนะ เพื่อเป็นการเสริมสมาธิให้แก่เด็กก่อนจะเข้าสู่บทเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ นวพลพรรณ นิยมคำ (2541 :136) กล่าวว่า การทำท่าโยคะอาสนะ ทำให้เด็กเกิดสมาธิ ก่อนการเข้าสู่บทเรียน การฝึกสมาธิเพื่อพัฒนาจิตใจ เพื่อทำให้เด็กสู่สภาวะผ่อนคลาย ทำให้คลื่นสมองของผู้ฝึกปรับเป็นคลื่นอัลฟา ซึ่งในสภาวะนี้ จิตสำนึกจะหยุดการทำงาน ทำให้จิตใต้สำนึกพร้อมที่จะรับรู้ บันทึกความคิดหรือความรู้ใหม่ โดยเฉพาะความรู้สึกที่ดีต่อตนเองเข้ามาสู่จิตใต้สำนึก อาทิ การฝึกโยคะอาสนะส่งเสริมให้ผู้ฝึกมีความมั่นใจในตนเองกล้าแสดงออกผ่านท่าทางการเคลื่อนไหว สอดคล้องกับแนวคิดของ เกศราพรรณ พันธ์ศรีเกศ (2546: 63) ที่กล่าวว่า การบริหารร่างกายอย่างง่ายๆ สำหรับเด็กเพื่อให้ร่างกายมีความสมบูรณ์แข็งแรงซึ่งจะบริหารทั้งอวัยวะภายในและภายนอก เช่น กล้ามเนื้อต่างๆ แขน คอ และอวัยวะภายใน เช่น ต่อมไร้ท่อต่างๆ หัวใจ ฯลฯ บริหารร่างกายด้วยท่าโยคะอาสนะอย่างง่าย ที่ดัดแปลงมาจากท่าของสัตว์ต่างๆ เช่น ท่างูเห่า ท่าสิงโต ท่าเต่า ทำให้ นักเรียนได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินพร้อมทั้งได้บริหารร่างกายในเวลาเดียวกันด้วย สอดคล้องกับงานวิจัย ของสุวรรณ อินอิ้ว (2541: 48) พบว่า การฝึกโยคะอาสนะสำหรับเด็ก ได้ให้เด็กทำอาสนะในท่าต่างๆ เช่น ท่าต้นไม้ ภูเขา ดอกบัว กบ กระต่าย งู ม้าโยก เป็นต้น เด็กๆ จะสนใจและชอบทำด้วย

ความสนุกสนาน สามารถทำท่าโยคะอาสนะในแต่ละท่าได้เป็นอย่างดี การเปิดโอกาสให้เด็กได้สมมติตัวเองเป็นสัตว์ชนิดต่างๆ หรือเลียนท่าทางสิ่งต่างๆ เป็นการฝึกจินตนาการและความคิดพร้อมกันกับการบริหารร่างกาย ช่วยให้กล้ามเนื้อและประสาทผ่อนคลาย สอดคล้องกับแนวคิดของ มาติสัน (นันทกา ทวีปกุล.2543; อ้างอิงจาก Madison.1992: 24) กล่าวว่า โยคะมีประโยชน์ทั้งการผ่อนคลายการเพิ่มความยืดหยุ่น การระบายพลังงานที่เหลือเฟือของเด็ก และเด็กสามารถทำท่าอาสนะต่างๆ ได้อย่างง่าย และเป็นสิ่งที่ดี ช่วยการทำงานของฮอร์โมน และการเจริญเติบโตของร่างกาย และสอดคล้องกับแนวคิดของ นันทกา ทวีปกุล (2543: 64) กล่าวว่า การออกกำลังกายที่สมบูรณแบบ ทั้งการบริหาร อวัยวะภายนอกและอวัยวะภายใน โดยเฉพาะการบริหารต่อมไร้ท่อนั้น จะช่วยให้ต่อมไร้ท่อนทำหน้าที่ควบคุมการหลั่งฮอร์โมนให้ทำงานได้สมบูรณ ซึ่งมีผลต่อจิตใจของคนเรา

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูจะสนทนากับเด็กเชื่อมโยงเรื่องราวที่จะสอน กระตุ้นให้เด็กอยากเรียน อยากรู้ อยากเห็นโดยการใช้คำถาม กิจกรรมในขั้นนี้เป็นการสนทนา เริ่มจากเรื่องใกล้ตัวเด็ก โยงไปสู่บทเรียนที่ครูจะสอนในแต่ละครั้ง เพื่อเป็นการแจ้งให้เด็กทราบและรับรู้ว่าลำดับต่อไปจะทำอะไร ซึ่งสอดคล้องกับ อรุณี หวดาล (2550: 50) กล่าวว่า การนำเข้าสู่บทเรียนเป็นเทคนิควิธีที่ครูใช้ในช่วงแรกของการสอน เพื่อการเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียน อาจทำโดยการทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องใหม่ที่จะเรียนโดยสรุป และการนำเข้าสู่บทเรียนจะช่วยกระตุ้น และควบคุมความสนใจ ความคิด ของเด็กไม่ให้หนีห่างออกจากบทเรียนหรือเนื้อหาที่กำลังจะมาถึง เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เด็กรู้สึกมีส่วนร่วมกับการเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสอน เป็นขั้นตอนการสอนคำศัพท์แบบสองภาษา ซึ่งครูจะใช้ภาพ และบัตรคำศัพท์เป็นสื่อ เพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ นักเรียน ครูจะวางภาพและคำศัพท์ไว้ใกล้กัน ให้เด็กดูทีละคำพร้อมๆกับครูอธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ตั้งแต่การแสดงท่าทางเพื่อให้เด็กเข้าใจบริบทของคำศัพท์นั้นๆ แล้วจึงสอนท่าภาษามือโดยครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ส่วนครูที่มีการได้ยินปกติจะพูดและเขียนคำศัพท์ตามลำดับ เนื้อหาจะสอดแทรกอยู่ในกิจกรรมต่างๆ ตามหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 6 สัปดาห์ ให้เด็กร่วมกิจกรรมและแสดงออกได้อย่างอิสระ ซึ่งขั้นตอนนี้เด็กจะไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการเรียนที่เคร่งเครียด และสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มที่ อาทิเช่น การวิ่งมาเติมคำบนกระดานแล้วพูดออกเสียง การเขียนคำศัพท์บนกระดานเปล่าด้วยปากกาหลากสี สั้น การค้นหาคำศัพท์ในภาพ เป็นต้น เด็กจะกล้าแสดงออกทางภาษามากขึ้น ไม่กลัวที่พูด ไม่กลัวที่เขียนคำศัพท์ มีการตรวจสอบความถูกต้องด้วยตนเอง จากบัตรคำ จากครูหรือเพื่อน และมีความกระตือรือร้นที่จะตอบคำถาม แสดงออกและร่วมกิจกรรม ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนหลักของการสอนแบบสองภาษาที่ผสมผสานด้วยการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ซึ่งมีครู 2 คนดำเนินกิจกรรมการสอนร่วมกัน บางกิจกรรมครูจะ

นำของจริงให้เด็กได้เรียนรู้โดยตรง เช่น หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ก็จะใช้อาหารจริงมาจัดกิจกรรม เป็นต้น สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2540: 23-24) กิจกรรมจัดสำหรับเด็กปฐมวัยควรเน้นให้มีสื่อของจริงให้เด็กได้มีโอกาสสังเกต สำรวจ ค้นคว้า ทดลอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง มีโอกาสปฏิบัติสัมพันธ์กับเด็กอื่นๆ ในช่วงระยะเวลาที่เด็กจะปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ได้ดีขึ้น สอดคล้องกับ ทิศนา เขมมณี (2547: 115) ที่กล่าวว่า การจัดประสบการณ์นอกจากจะมุ่งให้เด็กได้รับข้อมูลแล้ว ยังมุ่งให้เด็กได้แบบอย่างที่ดี เช่นการจัดประสบการณ์ตรง การใช้ของจริง และการใช้สัญลักษณ์ เช่น ภาษา ตัวหนังสือ รูปภาพ หรือสื่อในลักษณะอื่นๆ การอาศัยสิ่งเร้า การปรับสภาวะ และการเสริมแรง เป็นการให้เด็กได้คิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง

และขั้นตอนที่ 4 ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนที่ครูจะทบทวนและตรวจสอบความเข้าใจในสิ่งที่เด็กได้เรียนรู้ไปในแต่ละวัน อย่างเป็นลำดับ ตั้งแต่การแสดงท่าทาง เช่น การแสดงบทบาทสมมติเพื่อให้เด็กสื่อความหมายของคำศัพท์ การทำท่าภาษามือ การพูดออกเสียง และการเขียนคำศัพท์ โดยครูจะมีแบบฝึกหัดการเขียนให้นักเรียนทบทวนอีกครั้ง ผ่านกระบวนการทางศิลปะที่หลากหลาย เช่น การวาดระบายสี การวาดต่อเติม การฉีกปะติด เป็นการส่งเสริมด้านการเขียน พัฒนากล้ามเนื้อมือและการประสานสายตา หลังจากทำแบบฝึกหัดการเขียนเสร็จแล้ว เด็กๆ จะได้นำเสนอผลงานของตนเองต่อเพื่อนๆ และครู โดยเด็กจะพูดคำศัพท์ที่เด็กเขียนในแต่ละครั้ง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อำนวย เดชชัยศรี (2544: 45) ที่กล่าวว่า การให้เด็กเขียนภาพและคำที่เด็กสนใจ เป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนคิดค้น ความรู้ ลงมือปฏิบัติ หรือกระทำจริงทุกขั้นตอนจนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เมื่อเสร็จแล้วเด็กพูดบรรยายผลงานของตัวเอง ให้ครูเขียนเป็นตัวอย่างแล้วเด็กเขียนตามลงบนผลงาน พร้อมกับให้เด็กแต่ละคนอ่านผลงานของตนเองให้เพื่อนฟัง และมีการแสดงผลงานให้นักเรียนได้ชื่นชมผลงานของตนเอง นอกจากกิจกรรมในการพัฒนาการเขียน กิจกรรมการพัฒนากล้ามเนื้อมัดเล็กและการประสานสัมพันธ์ของตากับมือด้วยวิธีต่างๆ เช่น การใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ประกอบด้วยการวาดภาพระบายสี การปั้น การฉีก การตัดปะ และการประดิษฐ์เศษวัสดุ จะนำไปสู่ความสามารถในการเขียนได้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะการเขียนที่ดีจะต้องมีการประสานกันอย่างดีระหว่างสายตา คือ การควบคุมกล้ามเนื้อ การขีดเขียนเส้นในลักษณะต่างๆ การเขียนวาดลวดลาย และสัญลักษณ์ต่างๆ ในการวาดภาพของเด็กประกอบเส้นพื้นฐานที่นำไปสู่การเขียนตัวเลข ตัวหนังสือ (สิริพรรณ ต้นศิริตันไพศาล. 2542 :13) สอดคล้องกับบุษบง ต้นติวงษ์ (อนงค์ วรพันธ์.2546: 56; อ้างอิงจาก บุษบง ต้นติวงษ์. 2537: 47) ที่กล่าวว่า การที่เด็กได้วาดภาพประกอบจะทำให้เด็กรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จที่สามารถถ่ายทอดความเข้าใจของเด็กได้วาดภาพประกอบจะทำให้เด็กรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จที่สามารถถ่ายทอดความเข้าใจของตนเองออกมาได้ นอกจากนี้แล้วครูตามแนวนี้โออิวิแมนนิสนี้จะต้องให้รางวัล เพื่อเสริมแรงให้นักเรียนตั้งใจทำงาน และแสดงศักยภาพออกมาอย่างเต็มที่ ร่วมกับการให้

คำพูดด้านบวก เพื่อให้เด็กเห็นคุณค่าของตนเองและมีความมั่นใจมากขึ้น เช่น ให้เด็กพูดตามครูว่า “หนูเก่ง หนูเป็นเด็กดี” เป็นต้น สอดคล้องกับ จีรนาฏ ยิ่งศักดิ์มงคล(2544 : 30-31) กิจกรรมการใช้คำพูดเชิงบวก เป็นการบันทึกความคิด ความรู้สึกที่ดีจากการใช้คำพูดเชิงบวก ที่ก่อให้เกิดความรัก ความเมตตา ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง บุคคล และสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ให้มากยิ่งขึ้น โดยให้เด็กนึกถึงตนเองในสิ่งดีๆ หรือกล่าวข้อความด้านบวก ที่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง หรือเห็นคุณค่าในตนเอง การฝึกเช่นนี้อย่างสม่ำเสมอ จะเป็นการเปลี่ยนสภาวะของจิตใต้สำนึกที่ใช้เวลาน้อยมาก เด็กจะมีพฤติกรรมที่ดีเห็นคุณค่าในตนเองสอดคล้องกับข้อมูลที่จิตใต้สำนึกบันทึกเอาไว้ การจูงใจไปสู่สภาวะแห่งความสงบด้วยคำพูดด้านบวก เป็นการสร้างพลังงานด้านบวกซึ่งเป็นพลังที่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองเป็นสิ่งที่มีความค่า ซึ่งสอดคล้องกับ อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา (ม.ป.ป: 58) กล่าวว่า ครูสามารถเปลี่ยนนิสัยของเด็กเกียจคร้านและไม่ตั้งใจเรียนด้วยการให้เด็กพูดประโยคตัวอย่างเช่น “นับแต่วันนี้ เราจะขยัน” เป็นการใส่ความคิดที่ดีเข้าไปเข้าไปจารึกในจิตใต้สำนึก ฉะนั้นการใช้คำพูดด้านบวกแก่เด็กทุกขณะถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะชักจูงให้เกิดการเรียนรู้และตั้งใจที่จะเรียนรู้อย่างมาก

ดังนั้นการสอนแบบสองภาษาเมื่อร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โออิวิแมนนิส จึงเป็นการปูพื้นฐานให้เด็กเกิดสมาธิ สงบนิ่งไม่วอกแวก ตั้งใจที่จะเรียนรู้อย่างมาก มีความมั่นใจและเชื่อมั่นในตนเองว่ามีศักยภาพที่จะเรียนรู้ จากการใช้คำพูดด้านบวกส่งผลให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาตั้งแต่การทำภาษามือ การพูดและการเขียน อย่างไม่เคร่งเครียด ซึ่งในการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นตอนแบบนี้ มีความสนุกสนานเพราะเด็กได้เรียนรู้ผ่านเกมและกิจกรรมทางศิลปะ เด็กจะรู้สึกเป็นกันเองกับครูผู้สอน และมีความกล้าที่จะแสดงออกทางภาษามากขึ้น

2. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ก่อนการสอนอยู่ในระดับปรับปรุง หลังการสอน โดยใช้วิธีการสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โออิวิแมนนิส อยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ตั้งไว้ว่า ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โออิวิแมนนิส อยู่ในระดับดี ปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กมีความสามารถทางภาษา ด้าน การเขียนหลังสอนสูงกว่าก่อนสอน ทั้งนี้เพราะวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนี้โออิวิแมนนิส เป็นการจัดกิจกรรมโดยมีครูสองคน ได้แก่ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และครูที่มีการได้ยินปกติแบ่งหน้าที่และช่วยกันการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะสอนภาษามือ และอธิบายคำศัพท์เป็นการแสดงท่าทางหรือแสดงบทบาทสมมติ ครูที่มีการได้ยินปกติจะสอนภาษาไทย ด้านการพูดและการเขียน การสอนในแต่ละครั้งจะปรับยืดหยุ่นกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมโดยดูความพร้อมของเด็ก หากครูเห็นว่า

เด็กพร้อมที่จะเรียนรู้ภาษาเขียนก่อนภาษาพูด อาจจะมีการสลับโดยการสอนเขียน ก่อนการสอนพูด ก็ได้ กิจกรรมการสอนมีทั้งเดี่ยวและกลุ่ม สอดคล้องกับ จิตรประภา ศรีอ่อน.(จิตรประภา ศรีอ่อน. 2547: บทคัดย่อ; อ้างอิงจาก Pardo v. 1994) กล่าวไว้ว่า วิธีการสอนแบบสองภาษาเป็นวิธีที่ยืดหยุ่น สามารถปรับกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม ตัวอย่างเช่น ครูเห็นว่าวิธีการสอนโดยภาษามือไม่ได้ผล อาจใช้ภาษาเขียนก่อน หรือเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เมื่อร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสที่มีการทำกิจกรรมต่างๆ ที่สนุกสนาน เช่น การเรียนรู้ที่เป็นวิชาการจะค่อยๆปรับเปลี่ยนเป็นการเล่นเกมน หรือการพูดและเขียนผ่านกิจกรรมศิลปะ โดยเฉพาะขั้นตอนที่ 3 ขั้นสอนที่ครูมีการใช้สื่อเป็นภาพ และบัตรคำศัพท์ ช่วยให้เด็กไม่สับสนและเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นๆ ได้ดีขึ้น เด็กจะแยกแยะได้ระหว่างภาษามือและภาษาไทยเพราะเด็กได้เรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกตามความต้องการของตนเองอย่างเต็มที่ ตั้งแต่การช่วยครูจัดเตรียมอุปกรณ์การสอนการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรมกลุ่ม การแสดงผลงานของตนเอง เป็นต้น สอดคล้องกับแนวคิดของ เต็มศิริ เนาวรัตน์ (2544: คำนำ) ที่กล่าวว่าการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติ กิจกรรมต่างๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยง่ายและสอดคล้องกับธรรมชาติของเด็ก การเรียนในระดับปฐมวัยเป็นการเรียนเพื่อเสริมสร้างความสามารถของเด็ก ความสามารถในการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ และนิ้วมือในการทำกิจกรรมต่างๆ โดยสัมพันธ์กับการใช้สายตา ซึ่งกิจกรรมหนึ่งที่ดีที่สุดสำหรับเด็กปฐมวัยก็คือกิจกรรมศิลปะ มีการส่งเสริมและเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างเต็มที่ สอดคล้องกับภรรณิการ์ พวงเกษม (2532 : 31) กล่าวว่า การพัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนทำให้เด็กปฐมวัย ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ และเน้นรูปแบบการพัฒนาที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งนี้เนื่องมาจากเด็กได้รับการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และเป็นกิจกรรมที่ได้ทำอย่างเสรีมีโอกาสได้เลือกทำ ตลอดจนได้แสดงความคิดเห็น จินตนาการของตนเอง ภายใต้รูปแบบกิจกรรมที่พัฒนาการเขียน อีกทั้งกิจกรรมต่างๆ หากมีความสอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก และความต้องการของเด็ก จะทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่างๆ มากขึ้น เป็นการเพิ่มพูนทักษะด้านการเขียนอีกด้วยมาจากเด็กได้รับการจัดกิจกรรม สอดคล้องกับ สุชา จันทร์โสม (2543: 152) กล่าวถึงวิธีการส่งเสริมความสามารถกล้ามเนื้อ คือ ทำได้โดยให้เด็กได้ทำงานช่วยผู้ใหญ่ที่เหมาะสมกับกำลังความสามารถและความสนใจของเด็ก กิจกรรมอีกกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญ คือ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้เด็กได้เขียนและคิดอย่างอิสระ การที่เด็กได้ลงมือกระทำด้วยตนเองฝึกหัดผ่านประสบการณ์ที่หลากหลาย จะทำให้เด็กเกิดองค์ความรู้ด้วยตนเอง

3. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการ

จัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส เป็นการจัดประสบการณ์ที่สร้างความผ่อนคลายด้วยการทำท่าโยคะอาสนะ ซึ่งเป็นท่าง่าย ๆ เด็กได้สมมติตัวเองเป็นสัตว์ที่โตๆ สนใจและรู้จัก จึงทำให้เด็ก ๆ เกิดความสนุกสนาน เด็กจะได้พูดมากขึ้น สนทนากับครูมากขึ้น ตั้งแต่ชั้นตอนแรก คือชั้นเตรียมความพร้อม มีการเล่าเรื่องราวต่างๆ ของภาพที่นำมาให้นักเรียนทำท่าโยคะอาสนะมีการแสดงความรักต่อเด็กด้วยการสัมผัสเด็ก เช่นการแตะไหล่ รูปศีรษะ มีการใช้คำพูดด้านบวก อีกทั้งมีครูสองคนที่เป็นครูที่มีการไต่ถามปกติ และเป็นครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคอยจัดกิจกรรม แสดงความรักแก่เด็ก ทำให้เด็กรักตนเองและรักเพื่อนร่วมชั้น รู้จักรักผู้อื่น และมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ลดความวิตกกังวลและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น พฤติกรรมก้าวร้าวก็จะหายไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณวิมล อภินิษฐ์ (2546:48) ได้ทำการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อความเชื่อมั่นของเด็กปฐมวัย จากผลการวิจัยกล่าวว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวรรณา อินอิ้ว (2541: 49) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกอาสนะและสมาธิตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากผลการวิจัยกล่าวว่า นักเรียนที่ได้ฝึกอาสนะและการทำสมาธิมีพฤติกรรมก้าวร่ววน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. ความสามารถทางภาษาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หลังการสอน แบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส มีการเขียนผ่านการการเล่น เกม ผ่านกิจกรรมศิลปะ มีทั้งการวาดภาพประกอบ การเขียนคำศัพท์บนกระดานไวท์บอร์ด การเขียนคำศัพท์บนกระดานดำ การเขียนคำศัพท์บนหลังเพื่อน หรือการใช้บัตรภาพและบัตรคำศัพท์ที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กเข้าใจคำศัพท์เหล่านั้นเพิ่มขึ้น การใช้ของจริงประกอบ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมที่ส่งเสริมการเขียนเหล่านี้ เป็นการสอนที่ครูจะเริ่มจากการสอนแบบรูปธรรมไปสู่นามธรรม ให้เด็กได้เรียนรู้จากของจริง ภาพเหมือนจริง ภาพวาด และคำศัพท์เป็นลำดับ กิจกรรมที่ให้เด็กทำเป็นเกมและศิลปะซึ่งเด็กจะเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย ทำให้เด็กไม่รู้สึกเครียดเมื่อต้องเขียนหรือทำแบบฝึกหัดเพราะได้ทำผ่านกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นันทกา ทวีปกุล (2543: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลของการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์เด็กก่อนวัยเรียน จากผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้ฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส มีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เพิ่มขึ้นแตกต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้ฝึก โดยมีความคิดคล่องตัวเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ นवलพรรณ นิยมคำ (2541: บทคัดย่อ)

ที่ได้ศึกษาผลของการฝึกเทคนิคจุดใจสภาวะอัลฟาตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการลดความวิตกกังวลทางการเรียน จากผลวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้เทคนิคจุดใจสู่สภาวะอัลฟาตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลดความวิตกกังวลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นระบบขั้นตอนจากรูปธรรมไปสู่นามธรรม เป็นแนวคิดที่ส่งเสริมทักษะทางสมองให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากสิ่งที่ย่างไปหาสิ่งที่ยาก ผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย อาทิเช่น กิจกรรมศิลปะ เกมต่างๆ เด็กจะไม่เคร่งเครียดกับการเรียนรู้ที่เป็นทักษะวิชาการ แต่เด็กจะเกิดการเรียนรู้จากสิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวเด็ก คำศัพท์ที่เรียนรู้ก็เป็นคำศัพท์ที่เด็กคุ้นเคย กระบวนการเรียนรู้ ตั้งแต่การทำภาษามือ การพูด และการเขียนเป็นลำดับโดยการควบคุมดูแลของครูที่มีความเข้าใจเด็ก ทั้งครูปกติ และครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กจะไม่สับสนระหว่างภาษามือกับภาษาไทยเพราะมีครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสอนภาษามือ และครูที่มีการได้ยินปกติจะสอนภาษาไทย จัดการเรียนรู้แยกการสอนอย่างเข้าใจ ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเข้าใจถึงความบกพร่องทางการได้ยินของเด็ก และรู้ว่าควรส่งเสริมและใช้เทคนิคใดในการอธิบายคำศัพท์ให้นักเรียนเข้าใจได้อย่างไร ไปสู่การเรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นภาษามือ ครูปกติก็จะเข้าใจวิธีการสอนภาษาไทย ให้เด็กพูดและเขียนได้อย่างถูกต้อง

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กปฐมวัยที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียนสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. รูปแบบการจัดการเรียนสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ครูทั้งสองคนที่ร่วมกันจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษามือและภาษาไทยเป็นอย่างดี และควรมีความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสด้วย เพราะการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสมีหลากหลายกิจกรรม
2. ต้องให้ความสำคัญกับทุกขั้นตอนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่นักเรียน โดยควบคุมเวลาให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน เพราะนักเรียนในวัยนี้มีช่วงเวลาของ

ความสนใจค่อนข้างสั้น หากใช้เวลามากเกินไป นักเรียนจะเบื่อและขาดความสนใจ ดังนั้นครูจึงต้องกระตุ้นและใส่ใจกับการให้กำลังใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ

3. ครูควรจัดบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนทุกวัน เพราะเป็นข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารเป็นข้อมูลที่สะท้อนถึงรายละเอียดการดำเนินการแต่ละวัน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูลการเรียนรู้ของเด็ก ตลอดจนข้อมูลนั้นนำไปปรับกิจกรรมให้มีความเหมาะสมกับนักเรียนมากยิ่งขึ้นต่อไป

4. ครูควรตรวจสอบเครื่องช่วยฟังของนักเรียนก่อนที่จะทำการสอนทุกครั้ง

5. ครูต้องทบทวนความรู้เดิมก่อนสอนทุกครั้งเพื่อเป็นการทบทวนให้นักเรียนได้ตื่นตัวและไม่ลืมความรู้เดิม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรนำการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิสใช้ร่วมกับการสอนวิธีอื่น เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษประเภทอื่นๆ เช่น เด็กที่ปัญหาทางการเรียนรู้ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เป็นต้น

2. ควรมีการศึกษาผลการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส ในวิชาอื่นๆ เช่น วิชาสังคมศึกษา วิชาภาษาอังกฤษ วิชาพลศึกษา เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาผลการใช้วิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวนีโอฮิวแมนนิส กับตัวแปรอื่นๆ ของเด็กปฐมวัย เช่น การลดความวิตกกังวลทางการเรียน

4. ควรมีการนำวิธีการสอนแบบสองภาษาร่วมกับการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนแบบนีโอฮิวแมนนิส ด้านอื่นๆ เช่น การฝึกสมาธิ กิจกรรมเคลื่อนไหวตามจังหวะ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2543). *การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :
- สถาบันส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาออกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2532). *การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการสร้างสรรค์*
ในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์. (2549). *การใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กฤษณา เลิศสุขประเสริฐ. (2550). *หุ้พิการแต่กำเนิด การวินิจฉัยและฟื้นฟูสมรรถภาพ*. กรุงเทพฯ :
- ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล. กษกรการพิมพ์.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ :
- เอดิสัน เพรส โปรดักส์.
- เกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุ. (2542). *การจัดกิจกรรมตามแนวนีโอฮิวแมนนิสเพื่อพัฒนาความคิด
สร้างสรรค์ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)
เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- เกียรติวรรณ อมาตยกุล. (2542). *คุณธรรม 2000*. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ : พี.พี.รินทร์
- . (2546). *สอนให้เป็นอัจฉริยะตามแนวนีโอฮิวแมนนิส*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ที.พี.พี.รินทร์
- กำชัย ทองหล่อ. (2550). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : อมรการพิมพ์
- จิตประภา ศรีอ่อน. (2547). *รายงานการประเมินผล โครงการห้องเรียนสาธิตการสอนสองภาษา
สำหรับเด็กหูหนวกในโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดนครปฐม*. นครปฐม : วิทยาลัยราชสุดา
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- . (2553). *การสอนแบบสองภาษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน*. สืบค้นเมื่อ 23
มกราคม 2553, จาก www.sec-11.com/modules.php?name=Downloads
- จิรนาฏ ยิ่งศักดิ์มงคล. (2544). *ผลการสอนโดยใช้กิจกรรมตามแนวนีโอฮิวแมนนิสต่อการเห็นคุณค่า
ในตนเองของผู้สูงอายุหญิงในสถานสงเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ พย.ม. กรุงเทพฯ :
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เจียมจิต ถวิล. (2550). *ชุดเผยแพร่ความรู้ความผิดปกติของการสื่อความหมาย เรื่องหูตึงในเด็ก*.
กรุงเทพฯ : คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี.
- จรัส จินดาวงศ์. (2545). *การศึกษาความสามารถการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยิน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2* จากการสอนโดยใช้เกมฝึกทักษะการเขียน

- สะกดคำ. กรุงเทพฯ : ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชาน. (2542). 28 วันเคล็ดลับ โยคะ. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ : มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค
- ญานี ปัญจานนท์. (2547). การศึกษาความสามารถในการเขียนคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณภัทรสร จจรัญญ. (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มสิริ เนาวรังสี. (2544). ครูปฐมวัยกับศิลปะเด็ก. กรุงเทพฯ. ภาควิชาอนุบาลศึกษาคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2548). การเขียนหนังสืออ่านเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : ธารอักษร.
- ทิตนา แชมมณี. (2547). ศาสตร์การสอน; องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2551). สื่อกาเรียนรู้-สื่อกาเรียนสอน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงลักษณ์ งามขำ. (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงเยาว์ คลินิกคลาย. (2543). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นพเนตร ธรรมบวร. (2544). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2549). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2549). การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สามลดดา.
- นวลพรรณ นียมคำ. (2541). ผลการฝึกเทคนิคจูงใจสู่สภาวะอัลฟาตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการลดความวิตกกังวลทางการเรียน. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- นฤมล กรกระโทก. (2550). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความเข้าใจคำศัพท์ของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล เจียบแหลม. (2545). การศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นันทกา ทวีปกุล. (2543). ผลของการฝึกสมาธิและจินตนาการตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- นิภา ศรีโพธิ์จรรย์. (2533). สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นิลบล ทูรานุกภาพ. (2546). เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน : สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในวโรกาสพระชนมายุ 4 รอบพุทธศักราช 2546. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เนื่อน้อง สันบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นิทาน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บงอร ต้นปาน. (2546). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2548). วิธีคิด วิธีเขียน. กรุงเทพฯ : หลักพิมพ์.
- เบญจมาศ พระธานี. (2540). วรรณกรรมเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชจำกัด.
- บำเพ็ญ การพานิชย์. (2539). พัฒนาการอ่านของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมสนทนาประกอบกิจกรรมการอ่าน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2550). วัฒนธรรมทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาร์โด, วี. (2542). (วิทยาลัยราชสุดา ผู้แปล). การสอนแบบสองภาษาสำหรับนักเรียนหูหนวก. เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่องการสอนคนหูหนวกแบบสองภาษาและบริการวิชาการสำหรับนักเรียนหูหนวก 20-22 มกราคม 2542. นครปฐม : โรงเรียนศึกษาพิเศษนครปฐม.

- ปรีชา ทิชนิพนธ์. (2542). เอกสารประกอบการสอนวิชา ทย. 101. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ปรีชญา อาภากุล; และการุณท์ รัตนแสงวงศ์. (2542). ทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : จามจุรีโปรดักส์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.
- (2550). ชุดแก้ไขข้อบกพร่องทางการอ่านและการเขียน ชุดที่ 18. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.
- พรพรรณ จำไพจุฬิงค์. ทักษะการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์การวาดภาพประกอบการพิมพ์. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงแก้ว กิจธรรม. (2539). สารานุกรมศึกษาศาสตร์ คณะกรรมการการอำนวยการจัดการฉลองสิริราชสมบัติครบ 50 ปี พุทธศักราช 2539. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- (2546). การศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- พิชิต ฤทธิ์จัญญ. (2545). หลักการวัดผลและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เข้า ออฟ เคอร์รี่ส์.
- เพิ่มศรี ชูวิเชียร. (2549). พัฒนาด้านการเขียนของเด็กปฐมวัยโดยใช้ศิลปะการวาดภาพต่อเติมจากภาพพิมพ์. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภรณ์ี คุรุรัตน์ และคณะ. (2542). การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย(3-5ปี) แนวคิดของกลุ่มนักการศึกษา. กรุงเทพฯ : เซเวน พรินติ้ง กรุ๊ป.
- มัลลิกา คณานุกรักษ์. (2547). จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ยุทธพงศ์ กัยวรรณ. (2543). พื้นฐานการวิจัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- วรรณวิมล เณรทรัพย์. (2545). การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในระดับปฐมวัยจากการสอนโดยวิธีการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติการทดลอง

- ประกอบอาหาร. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- วรรณวิมล อภินิษฐ์. (2546). ผลของการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะตามแนวคิด นีโอฮิวแมน นิสที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตร และการสอน) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วชิราภรณ์ ศรีคำ. (2548). การศึกษาความสามารถในการฟังและการพูดสนทนาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งได้รับการผ่าตัดประสาทหูเทียมจากการฝึกโดยวิธีฟังเสียงพูด. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วารี ธีระจิตร. (2545). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : พิมพ์ครั้งที่ 3. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- วิชัย วงใหญ่. (2542). พลังการเรียนรู้ในกระบวนการทัศนใหม่. นนทบุรี : SP PRINTING LIMITED PARTNERSHIP.
- สมศักดิ์ เจริญศรี. (2543). ผลการสอนตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิสที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง ของ นักศึกษาการศึกษานอกโรงเรียนแบบทางไกล. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การศึกษานอกระบบ โรงเรียน) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมาพร สามเตี้ย. (2545). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่น เกมทางภาษา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สิริพรรณ ต้นตริตันไพศาล. (2545). ศิลปะสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- สุวรรณมา อินฉิว. (2541). ผลของการฝึกสมาธิอาสนะและสมาธิตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษา มัธยมศึกษา) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทร์อม. (2543). จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชานันท์ สันติจิตรุ่งเรือง. (2548). การพัฒนาการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมฝึกทักษะการเขียน. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาวดี โปธิ์ศรี. (2553). โครงสร้างภาษามือ. สืบค้นเมื่อ 29 มกราคม 2553, จาก [http:// www.nitestak2.org/t123.doc](http://www.nitestak2.org/t123.doc)

สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). *พัฒนาทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม*. นครสวรรค์ :

เจ. กรู๊ป แอ็ดเวอร์ไทซิง / อินทนนท์การพิมพ์.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *การศึกษาปฐมวัยสร้างคนสร้างชาติ*. กรุงเทพฯ :

ไอดีเอ็นเอสโตร์.

สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ. (2550). *แนวทางการจัดการเรียนรู้และหลักสูตรการศึกษา*

ขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 สำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พุทธศักราช

2550. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

สำนักหอสมุดแห่งชาติ. (2551). *รู้รักภาษาไทย เล่ม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 1*. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ : ดอกเบญ.

ศรียา นียมธรรม; และประภัศร นียมธรรม. (2541). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชา

การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ศรียา นียมธรรม. (2544). *ความบกพร่องทางการได้ยิน : ผลกระทบทางจิตวิทยา การศึกษา*

และสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.

----- . (2548). *การเรียนรู้ร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : จำไทย เพรส.

----- . (2550). *ทัศนศิลป์เพื่อการศึกษาพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว.

อนงค์ วรพันธ์. (2546). *พัฒนาการอ่านและการเขียนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม*

การเล่านิทานประกอบการทำสมุดเล่มเล็ก. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อมรวิชัย นาคทรรพ. (2542). *ความจริงของแผ่นดินลำดับที่ 2*. กรุงเทพฯ : บริษัท เจ.ฟิล์มโปรเซส

อรุณี หรรดาล. (2550). *ประมวลสาระชุดวิชา การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ :

บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา. (ม.ป.ป). *การพัฒนาศักยภาพอย่างสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ : รามการพิมพ์

คุณาวรรณ มั่นใจ. (2544). *รายงานการวิจัยเรื่องการใช้วิธีสอน “แบบสองภาษา” ในชั้นอนุบาล*

โรงเรียนศึกษาพิเศษ. นครปฐม : สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

เขตการศึกษา 1 กระทรวงศึกษาธิการ.

อรนุช ลิ้มศิริ. (2551). *การสอนเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อำนาจ เดชชัยศรี. (2544). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำคูณสภา

Bess, Fred H.; & Humes, Larry E. (2008). *Audiology : The Fundamentals*. Fourth

Edition. China; Lippincott Williams & Wilkins Kluwer business.

- Blood, J.R.W. (1996). *What's in a name? The role of name writing in children's literacy Acquisition*. Virginia: University of Virginia.
- Easterbrooks; Susan R.; & Sharon Baker (2002). *Language Learning in Children Who are Deaf and Hard of Hearing : Multiple Pathways* Boston, MA : Allyn & Bacon, A Pearson Education .
- Francois Grosjean. (2010). *The right of the deaf child to grow up in The Thai translation of bilingual*. Switzerland:University of Heuchatel.
- Hunt, Nancy.; & Marshall, Kathleen. (1999). *Exceptional Children and Youth An Introduction to Special Education*. Second Edition. U.S.A. : Houghton Mifflin . All rights reserved.
- Machado, Jeanne M. (1980). *Early Childhood Experience in Language Arts*. New York : Delamar Publisher.
- Meyer, W.J. (2001). *Child Psychology*. Retrieved October 8, 2001, from [http://www. encarta.msn.com](http://www.encarta.msn.com).
- Miltion. J. Susan; Paul, M. Mcteer; & Janet, J. Corbet. (1997). *Individual in Society*. New Youk : McGraw-Hill.
- Morrow, Lesley Mande. (1993). *Literacy Development in the Early Year : Helping Children Read and Write*. United States of America : a Divison of Simon and Schuster.
- Pardo V. (1994). *Selected Issues in Bilingual Ecucation for the deaf* M.A. Thesis, La Trobe University, Victora, Australia.
- University of Rochester Medical Center. (2009). *Audiology*. Retrieved October 26, 2009, from <http://www.stronghealth.com/services/audiology/hearing/hearingloss.cfm>
- Vokellen,V. Christic,J,J.; & Enz, B. (2002). *Helping young children learn language and listeracy*. Boston: Allyn and Bacom.
- Wall H Lida G.; et al. (1995). *Hearing for the Speech – Language Pathologist and Health Care Professional*. U.S.A: Butterwoth – Heinemann.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ดร. รณิดา เชนขุ่ม

วุฒิการศึกษา : คด. (การวัดและประเมินผลการศึกษา)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่ง : อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แบบประเมินความสามารถทางภาษา
ด้านการพูดและการเขียน

2. อาจารย์จินดา อุ่นสอน

วุฒิการศึกษา : กศ.ม. (สาขาการศึกษาพิเศษ การสอนผู้ที่มีความบกพร่อง

ทางการได้ยิน) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ตำแหน่ง : ครู คส.3 ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระบรมราชูปถัมภ์

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้ แบบ
ประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน

3. อาจารย์วชิราภรณ์ เศรษฐผล

วุฒิการศึกษา : ค.ม. (สาขาการศึกษาพิเศษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

ตำแหน่ง : ครู คส.3 ชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเศรษฐเสถียรในพระบรมราชูปถัมภ์

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้
แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดและการเขียน

4. อาจารย์วรรณาท ทองศรี

วุฒิการศึกษา : ศศ.บ (สาขาหุนนวกศึกษา) วิทยาลัยราชสุดา

มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำแหน่ง : นักวิชาการประชาสัมพันธ์ ฝ่ายเวชปฏิบัติ โรงพยาบาลอมก๋อย

จังหวัดเชียงใหม่

ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ : แผนการจัดการเรียนรู้

ภาคผนวก ข

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

ตาราง 7 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

จุดประสงค์การเรียนรู้	คำ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ผล
			คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยโรงเรียนของเราได้	ครู	1.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยโรงเรียนของเราได้	โรงเรียน	2.	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้
3. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยตัวของฉัน	หุ	3.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยตัวของฉัน	ปาก	4.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์	ไข่	5.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
6. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์	นม	6.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยเราพาสนุก	วงกลม	7.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
8. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยเราพาสนุก	ดาว	8.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
9. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยคมนาคม	รถ	9.	+1	0	+1	1	ใช้ได้
10. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยคมนาคม	ถนน	10.	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
11. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยสัตว์เลี้ยง	หมา	11.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยสัตว์เลี้ยง	แมว	12.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตาราง 7 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	คำ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ผล
			คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
13.นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยศัพท์เดี่ยวๆ	หมี	13.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตาราง 8 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

จุดประสงค์การเรียนรู้	คำ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ผล
			คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยโรงเรียนของเราได้	ครู	1.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยโรงเรียนของเราได้	โรงเรียน	2.	0	+1	+1	0.67	ใช้ได้
3. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยตัวของฉัน	หุ	3.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยตัวของฉัน	ปาก	4.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์	ไข่	5.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
6. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์	นม	6.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยเราพาสนุก	วงกลม	7.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
8. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยเราพาสนุก	ดาว	8.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้
9. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยคมนาคม	รถ	9.	+1	0	+1	1	ใช้ได้
10. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยคมนาคม	ถนน	10.	+1	0	+1	0.67	ใช้ได้
11. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยสัตว์เลี้ยง	หมา	11.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12. นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยสัตว์เลี้ยง	แมว	12.	+1	+1	0	0.67	ใช้ได้

ตาราง 8 (ต่อ)

จุดประสงค์การเรียนรู้	คำ	ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ผล
			คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
13.นักเรียนสามารถพูดคำพื้นฐาน ในหน่วยศัพท์เดี่ยวๆ	หมี	13.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตาราง 9 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินความสามารถทางภาษา
ด้านการพูด

ข้อที่	ความยากง่าย (P)	อำนาจจำแนก (r)	สรุปผล
*1.	0.50	0.46	ใช้ได้
2.	0.86	0.26	ปรับปรุง
3.	0.90	0.20	ปรับปรุง
*4.	0.43	0.60	ใช้ได้
5.	0.96	0.06	ปรับปรุง
*6.	0.80	0.26	ใช้ได้
7.	0.86	0.13	ปรับปรุง
*8.	0.70	0.46	ใช้ได้
9.	0.83	0.20	ปรับปรุง
*10.	0.63	0.46	ใช้ได้
*11.	0.80	0.40	ใช้ได้
12.	0.76	0.06	ปรับปรุง
*13.	0.50	0.46	ใช้ได้
14.	0.83	0.06	ปรับปรุง
15.	0.93	0.13	ปรับปรุง
*16.	0.50	0.60	ใช้ได้
*17.	0.63	0.33	ใช้ได้
18.	0.86	0.13	ปรับปรุง
19.	0.16	0.06	ปรับปรุง
*20.	0.63	0.46	ใช้ได้
21.	0.13	0.26	ปรับปรุง
*22.	0.80	0.20	ใช้ได้
*23.	0.80	0.40	ใช้ได้
*24.	0.73	0.26	ใช้ได้
25.	0	0	ปรับปรุง

* หมายถึง ข้อที่เลือกไปใช้ในการทำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

ตาราง 10 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

ข้อที่	ความยากง่าย (P)	อำนาจจำแนก (r)	สรุปผล
*1.	0.61	0.30	ใช้ได้
2.	0.07	0.15	ปรับปรุง
3.	0.19	0.38	ปรับปรุง
*4.	0.23	0.30	ใช้ได้
5.	0.03	0.07	ปรับปรุง
*6.	0.23	0.30	ใช้ได้
7.	0.34	0.07	ปรับปรุง
*8.	0.23	0.30	ใช้ได้
9.	0.19	0.38	ปรับปรุง
*10.	0.26	0.38	ใช้ได้
*11.	0.23	0.46	ใช้ได้
12.	0.19	0.38	ปรับปรุง
*13.	0.30	0.46	ใช้ได้
14.	0.15	0.30	ปรับปรุง
15.	0.11	0.23	ปรับปรุง
*16.	0.23	0.46	ใช้ได้
*17.	0.30	0.46	ใช้ได้
18.	0.30	0.15	ปรับปรุง
19.	0.19	0.38	ปรับปรุง
*20.	0.38	0.30	ใช้ได้
21.	0.11	0.23	ปรับปรุง
*22.	0.23	0.38	ใช้ได้
*23.	0.34	0.53	ใช้ได้
*24.	0.73	0.26	ใช้ได้
25.	0.11	0.23	ปรับปรุง

* หมายถึง ข้อที่เลือกไปใช้ในการทำแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกหัด

คู่มือประกอบการใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

ตัวอย่างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

คู่มือประกอบการใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

ตัวอย่างแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

ตัวอย่าง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ เรื่องอาหารดีมีประโยชน์

(คำศัพท์ : ข้าว นม ไข่ ผัก)

ชั้นอนุบาล 2 เวลา 2 ชั่วโมง

วันที่ทำการสอน : วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ. 2553 ครูผู้สอน.....

สาระสำคัญ

สอนคำศัพท์คำว่า คือ ข้าว นม ไข่ ผัก

จุดประสงค์

1. เพื่อให้เด็กทำภาษามือคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ได้
2. เพื่อให้เด็กพูดคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ได้
3. เพื่อให้เด็กเขียนคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ได้
4. เพื่อให้เด็กรู้จักลักษณะและประโยชน์ของอาหาร
5. เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านการชิมรส
6. เพื่อให้เด็กรู้วิธีประกอบอาหารอย่างง่าย

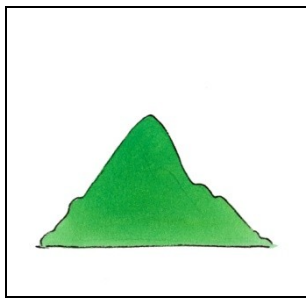
เนื้อหา

อาหารที่มีประโยชน์ได้แก่ ข้าว นม ไข่ ผัก

กิจกรรมและประสบการณ์

1. ขั้นเตรียมความพร้อม (กิจกรรมตามแนวนีโอฮิวแมนนิส)

- 1.1 ครูปกติและครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทักทายนักเรียน “สวัสดีครับ”, “สวัสดีค่ะ” และโอบกอดเด็กทุกคน
- 1.2 ครูปกติถามเด็กว่า อะไรเอ่ยมีต้นไม้ขึ้นเต็มไปหมด มีสีเขียว มีสัตว์ป่า มีแหล่งน้ำ มีดิน มีต้นไม้อยู่ที่นั่น โดยให้ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แสดงท่าทางให้เด็กดู
- 1.3 ครูปกติเฉลยโดยการนำภาพ “ภูเขา” มาให้เด็กดู และร่วมกันสนทนาเรื่องราวเกี่ยวกับภูเขา
- 1.4 ครูปกติสาธิตทำโยคะอาสนะ (ท่าภูเขา) ให้เด็กดู
- 1.5 ให้นักเรียนทำท่าโยคะอาสนะ (ท่าภูเขา) ตามครู ทำท่านี้ 3 ครั้ง ครั้งละ 10 วินาที ถ้าเด็กคนใดทำไม่ได้ให้ครูช่วยจับ จนเด็กทำได้

2. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

- 2.1 ครูปกติถามเด็กว่าใครรับประทานอาหารเช้ามาบ้าง และรับประทานอะไร
- 2.2 ครูปกติถามเด็กเกี่ยวกับการรับประทานอาหารเช้าของแต่ละคน ว่าชอบทานอะไร
- 2.3 ครูปกติถามเด็กว่าอาหารที่บอกมา รับประทานแล้วทำให้ร่างกายแข็งแรงหรือไม่ และควรรับประทานอาหารเช้าใดร่างกายจึงจะแข็งแรง

3. ชี้นสอน

- 3.1 ครูปกตินำ ข้าวสวย ไข่ นม และผักสด (แตงกวา มะเขือเทศ ผักคะน้า ผักบุ้ง ฟักเขียว ฟักทอง) มาให้เด็กดู พร้อมกับบอกชื่ออาหารที่ละชนิดซ้ำๆ
- 3.2 ครูปกตินำบัตรคำศัพท์วางใกล้บริเวณอาหารแต่ละชนิด แล้วให้นักเรียนดูทีละคำ
- 3.3 ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทำท่าภาษามือชื่ออาหารแต่ละชนิด แล้วให้เด็กทำภาษามือตามครูทุกคน
- 3.4 ครูปกติหยิบอาหารขึ้นทีละชนิด พร้อมกับพูดชื่ออาหารซ้ำๆ ชัดๆ ให้เด็กพูดตามทีละคน
- 3.5 ครูปกติแจกข้าวให้เด็กชิม แล้วถามนักเรียนว่าข้าวมีรสชาติอย่างไร
- 3.6 ครูปกติรินนมให้เด็กดื่ม แล้วถามนักเรียนว่านมมีรสชาติอย่างไร
- 3.7 ครูปกติปอกแตงกวาแล้วหั่นให้นักเรียนชิม ครูถามนักเรียนว่าแตงกวามีรสชาติอย่างไร ส่วนผักอื่นๆ ที่นำมา เพื่อให้นักเรียนทราบว่าผักหลายชนิดที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย
- 3.8 ครูปกติเตรียม ไข่ กระทะไฟฟ้า น้ำมัน เพื่อจะทอดไข่เจียวให้เด็กดู
ครูสาธิตการทำอาหาร “ไข่เจียว” พร้อมอธิบายขั้นตอนการทำ

3.8.1 ให้เด็กช่วยกันตอกไข่คนละ 1 ฟอง ลงในชาม

3.8.2 ครูปกติอธิบายลักษณะของไข่ที่ตอกแล้ว ว่ามีไข่แดงและไข่ขาว

3.8.3 ครูทอดไข่

3.9 ครูแจกไข่ให้เด็กชิม แล้วถามนักเรียนว่าไข่มีรสชาติอย่างไร

4. ชี้นสรุป

4.1 ครูปกติชี้ไปที่อาหารที่ละชนิด แล้วถามนักเรียนว่าอาหารที่ชี้มีชื่อเรียกว่าอะไร

4.2 ให้เด็กทำท่าภาษามือคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”

4.3 ให้เด็กพูดออกเสียงคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”

4.4 ให้เด็กเขียนคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ลงในกระดานไวท์บอร์ด

4.4. ให้เด็กทำแบบฝึกหัด และให้คำชมเชยนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดถูกต้อง

4.5 ครูปกติและครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็กและให้รางวัลเป็นสติ๊กเกอร์สะสมความดีกับเด็กที่ทำงานเสร็จหรือตั้งใจเรียน

4.6 ครูปกติ ชมเชยนักเรียนทุกคนว่า “เก่ง ดีมาก”

สื่อการเรียนรู้

1. ภาพวาด “ภูเขา”
2. ภาพวาดโยคะอาสนะท่า “ภูเขา”
3. อาหารจริง ข้าวสวย ไข่ นม ผักสด (แตงกวา มะเขือเทศ ผักคะน้า ผักบุ้ง ฟักเขียว ฟักทอง)
4. บัตรคำคำว่า (ข้าว นม ไข่ ผัก)
5. แบบฝึกหัด
6. กระดาษไฟฟ้า
7. ตะหลิว
8. น้ำมัน
9. สติ๊กเกอร์

การผ่านเกณฑ์ประเมินผลพิจารณาจาก

1. เด็กสามารถทำท่าภาษามือได้ 3 ใน 4 คำ ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์
2. เด็กพูดออกเสียงได้ตรงตามจำนวนพยางค์ (ไม่เน้นความชัดเจน) ได้ 3 ใน 4 คำ ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์
3. เด็กเขียนคำได้ 3 ใน 4 คำ ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์

บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

ตัวอย่าง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

หน่วยอาหารดีมีประโยชน์ เรื่องอาหารดีมีประโยชน์2

(คำศัพท์ : ข้าว นม ไข่ ผัก)

ชั้นอนุบาล 2 เวลา 60 นาที

วันที่ทำการสอน : วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.2553 ครูผู้สอน.....

สาระสำคัญ

สอนคำศัพท์คำว่า คือ ข้าว นม ไข่ ผัก

จุดประสงค์

1. เพื่อให้เด็กทำภาษามือคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ได้
2. เพื่อให้เด็กพูดคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ได้
3. เพื่อให้เด็กเขียนคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ได้

เนื้อหา

อาหารที่มีประโยชน์ได้แก่ ข้าว นม ไข่ ผัก

กิจกรรมและประสบการณ์

1. ขั้นเตรียมความพร้อม (กิจกรรมตามแนวนีโอฮิวแมนนิส)

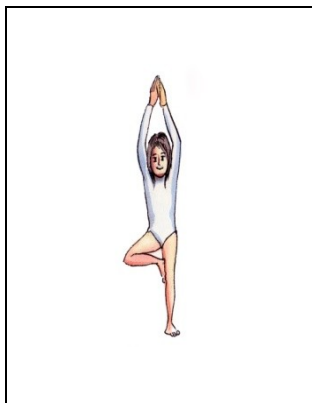
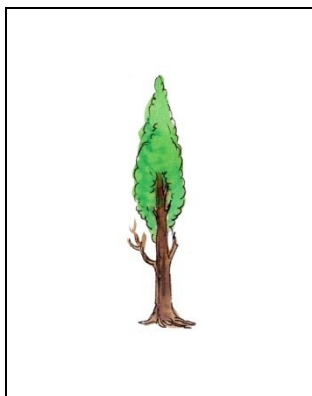
1.1 ครูปกติและครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทักทายเด็ก “สวัสดีครับ”, “สวัสดีค่ะ” และยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็กทุกคน

1.2 ครูปกติถามเด็กว่า อะไรเอ่ยมีทั้งใบ บางต้นมีดอก บางต้นมีผลกินได้ โดยให้ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน แสดงท่าทางให้เด็กดู

1.3 ครูปกติเฉลยคำตอบโดยนำรูปภาพ “ต้นไม้” มาให้เด็กดู และร่วมกันสนทนาเรื่องราวเกี่ยวกับต้นไม้

1.4 ครูปกติสาธิตทำโยคะอาสนะ (ท่าต้นไม้) ให้เด็กดู

1.5 ให้เด็กทำท่าโยคะอาสนะ (ท่าต้นไม้) ตามครู ทำท่างี้ 3 ครั้ง ครั้งละ 10 วินาที ถ้าเด็กคนใดทำไม่ได้ให้ครูช่วยจับ จนเด็กทำได้ทุกคน

2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

2.1 ครูปกตินำภาพวาดอาหารดีมีประโยชน์มาให้เด็กดู

2.2 ครูปกติทบทวนโดยการให้เด็กทำท่าภาษามือของคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”

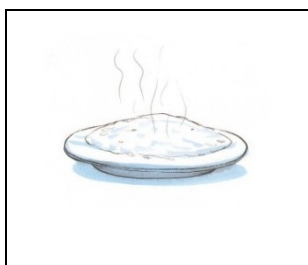
2.3 ครูปกติทบทวนโดยการให้เด็กพูดออกเสียงคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”

2.4 ให้นักเรียนออกมาชี้ภาพอาหารที่เด็กรู้จักคนละ 1 อย่าง

3. ขั้นสอน

3.1 ครูปกติติดภาพวาด “ข้าว นม ไข่ ผัก” ไว้ข้างภาพอาหารดีมีประโยชน์

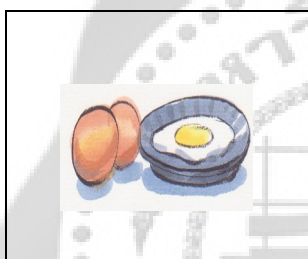
3.2 ครูปกติติดบัตรคำคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ไว้ข้างภาพแต่ละภาพแล้วครูชี้ไปที่ภาพ “ข้าว นม ไข่ ผัก” แล้วให้ครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแสดงท่าภาษามือ “ข้าว นม ไข่ ผัก” ทีละภาพ

ข้าว

นม

ไข่

ผัก

3.3 ครูปกติชี้ไปที่ภาพ “ข้าว นม ไข่ ผัก” ครูพูดออกเสียงคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ซ้ำๆ ซัดๆ ทีละคำ แล้วให้นักเรียนพูดออกเสียงตามครูทีละคน นักเรียนคนใดออกเสียงไม่ได้ให้ครูปากครู แล้วจึงออกเสียงทุกคน

3.4 ครูปกติแจกกระดาษเปล่าและปากกาสี คนละ 1 ชุด

3.5 ครูปกติเขียนคำศัพท์บนกระดานซ้ำๆ ทีละคำ ให้นักเรียนมองตามแล้วจึงเขียน

3.6 ครูปกติให้นักเรียนเขียนคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ตามครูทีละคำ

4. ขั้นสรุป

4.1 ให้นักเรียนชี้ภาพอาหาร “ข้าว นม ไข่ ผัก”

- 4.2 ให้นักเรียนทำท่าภาษาเมื่อคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”
- 4.3 ให้นักเรียนพูดออกเสียงคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”
- 4.4. ให้นักเรียนเขียนคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก” ในกระดาษ
- 4.5 ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด และให้คำชมเชยนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดถูกต้อง
- 4.6 ครูปกติและครูที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ยิ้ม สัมผัสที่ตัวเด็กและให้รางวัลเป็นสติ๊กเกอร์สะสมความดีกับเด็กที่ทำงานเสร็จหรือตั้งใจเรียน
- 4.7 ครูปกติชมเชยเด็กทุกคนว่า “เก่ง ดีมาก”

สื่อการเรียนรู้

1. ภาพวาด “ต้นไม้”
2. ภาพโยคะอาสนะท่า “ต้นไม้”
3. ภาพวาด “อาหารดีมีประโยชน์”
4. ภาพวาด “ข้าว นม ไข่ ผัก”
5. บัตรคำคำว่า “ข้าว นม ไข่ ผัก”
6. กระดาษเปล่า พร้อมปากกาสี 6 ชุด
7. แบบฝึกหัด
8. สติ๊กเกอร์

การผ่านเกณฑ์ประเมินผลพิจารณาจาก

1. เด็กสามารถทำท่าภาษาเมื่อได้ 3 ใน 4 คำ ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์
2. เด็กพูดออกเสียงได้ตรงตามจำนวนพยางค์ (ไม่เน้นความชัดเจน) ได้ 3 ใน 4 คำ ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์
3. เด็กเขียนคำศัพท์ได้ 3 ใน 4 คำ ในหน่วยอาหารดีมีประโยชน์

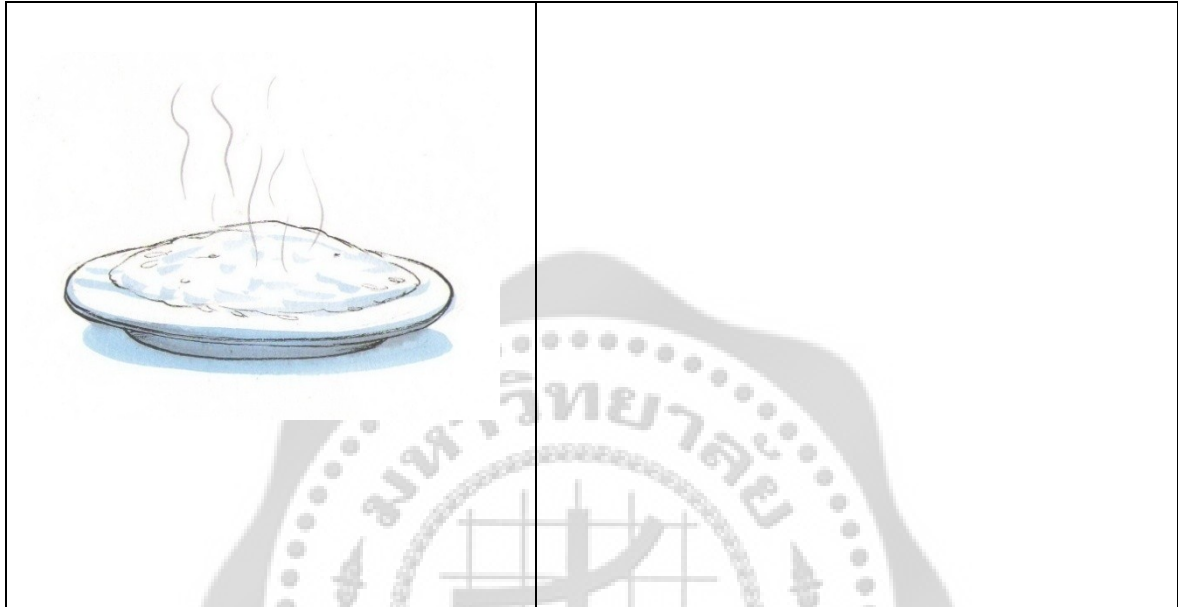
บันทึกหลังการสอน

.....

.....

.....

แบบฝึกหัด : ให้นักเรียนเขียนคำตามรอยประและให้วาดภาพข้าวลงใน
ช่องว่าง

ข้าว

ข้าว

ข้าว

ข้าว

ข้าว

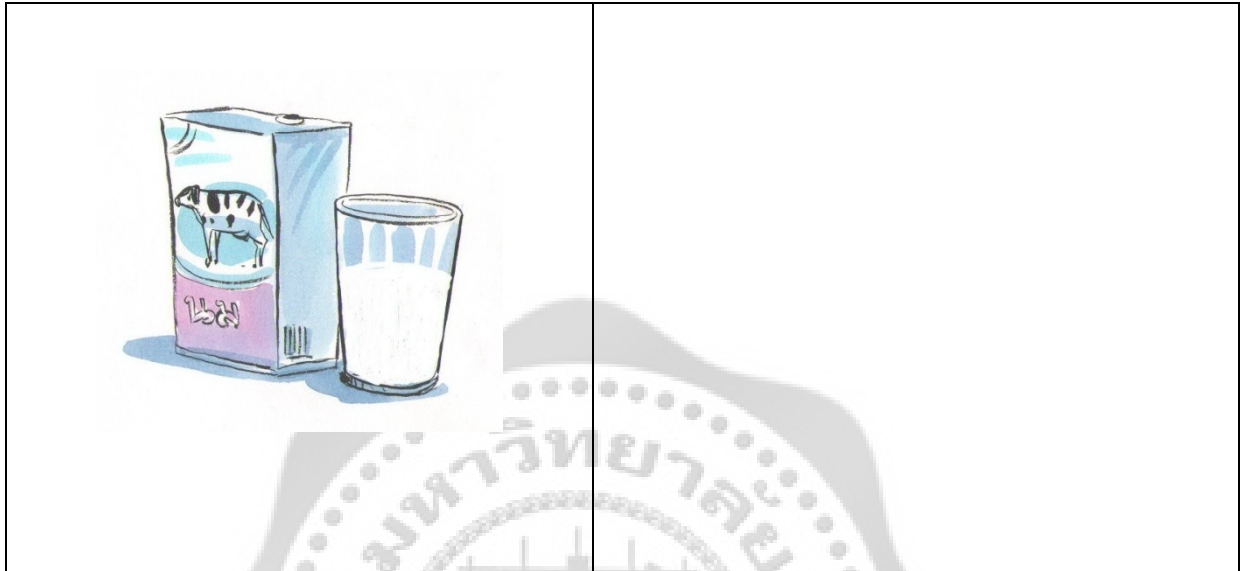
ข้าว

ข้าว

ข้าว

ข้าว

แบบฝึกหัด : ให้นักเรียนเขียนคำตามรอยประและให้ติดภาพนมลงในช่องว่าง

นม

นม

นม

นม

นม

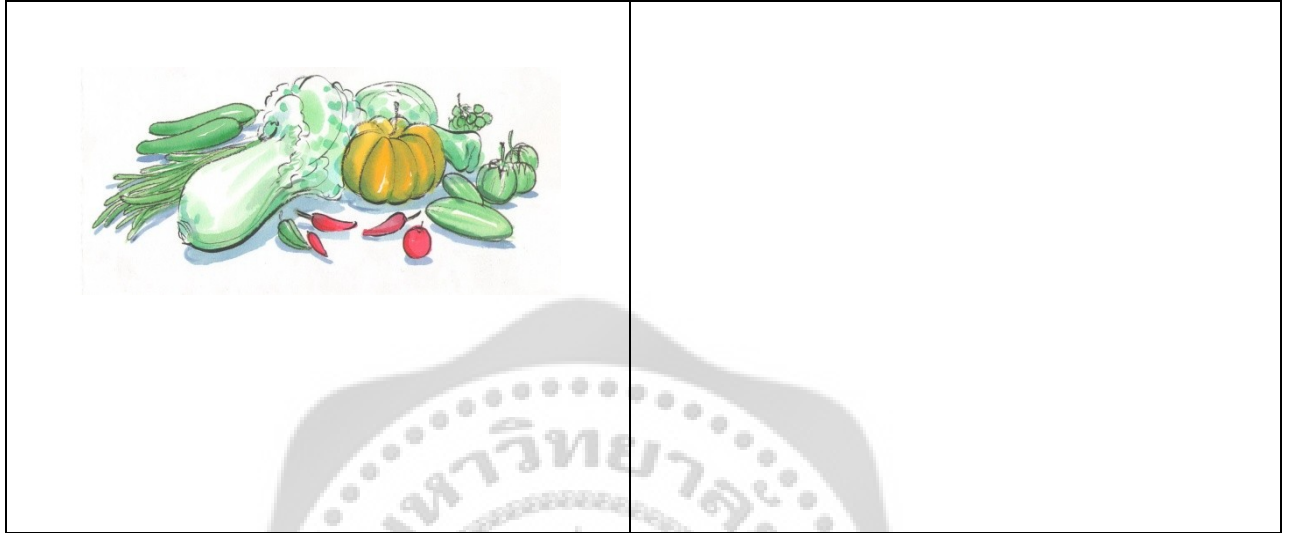
นม

นม

นม

นม

แบบฝึกหัด : ให้นักเรียนเขียนคำตามรอยประและให้ติดภาพผักลงใน
ช่องว่าง

ผัก

ผัก

ผัก

ผัก

ผัก

ผัก

ผัก

ผัก

ผัก

แบบฝึกหัด : ให้นักเรียนเขียนคำตามรอยประและให้ติดภาพไข่ลงในช่องว่าง

ไข่

ไข่

ไข่

ไข่

ไข่

ไข่

ไข่

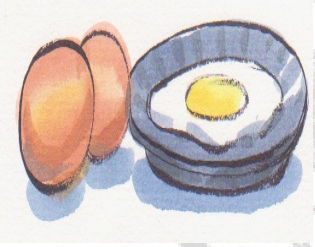

ไข่

ไข่

แบบฝึกหัด : เขียนคำให้ตรงกับภาพแล้วฝึกอ่านออกเสียง

	<hr/> <hr/>
	<hr/> <hr/>
	<hr/> <hr/>
	<hr/> <hr/>

แบบฝึกหัด : เติมคำให้สมบูรณ์

	<p>ไ...ว</p>
	<p>ฝ...</p>
	<p>เ...</p>
	<p>...น</p>

แบบฝึกหัด : โยงคำกับภาพให้ถูกต้อง

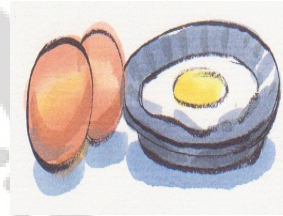
คำ

ภาพ

ข้าว

นม

ผัก

ไข่

คู่มือประกอบการใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูด

1. ขั้นตอนในการใช้แบบประเมิน

1.1 ผู้ดำเนินการประเมินเตรียมการก่อนประเมิน ดังนี้

- 1.1.1 ตรวจสอบแบบประเมินแต่ละชุดให้ครบทุกหน้า
- 1.1.2 ศึกษาแบบประเมินและคู่มือให้เข้าใจขั้นตอนทั้งหมด
- 1.1.3 ผู้ดำเนินการประเมิน ต้องเตรียมเครื่องมือในการประเมิน ดังนี้
 - 1.1.3.1 แบบประเมินและคู่มือประกอบการใช้ประเมิน
 - 1.1.3.2 ดินสอ
 - 1.1.3.3 ยางลบ

1.2 การดำเนินการประเมิน

ให้เด็กเขียนชื่อ นามสกุล ที่หน้าปกแบบประเมินของเด็กให้เรียบร้อยก่อนการประเมินทุกครั้ง หากเด็กไม่สามารถเขียนได้ ผู้ดำเนินการประเมินช่วยเขียนให้

2. คำสั่ง

ให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่าเป็นภาพอะไร

3. เวลาที่ใช้ในการทำแบบประเมิน

ระยะเวลาที่ใช้ในการประเมิน 20 นาที

4. เกณฑ์การให้คะแนน ข้อละ 1 คะแนน

- พูดได้ 1 คะแนน/ข้อ หมายถึงนักเรียนพูดออกเสียงได้ตรงเสียงสระของคำนั้นๆ และออกเสียงได้ตรงกับจำนวนพยางค์ของคำนั้นๆ
- พูดไม่ได้ 0 คะแนน/ข้อ หมายถึง ออกเสียงได้แต่ไม่ใช่เสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงสระ และออกเสียงได้แต่ไม่ตรงกับจำนวนพยางค์ของคำนั้นๆ

5. จำนวนแบบประเมิน จำนวน 13 ข้อ

หมายเลข

แบบประเมินความสามารถทางภาษา ด้านการพูดและการเขียน

แบบทดสอบด้านการพูด จำนวน 13 ข้อ

ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ

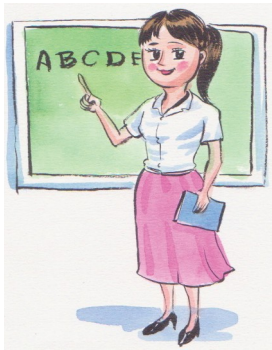
นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่าเป็นภาพอะไร คะแนนที่ได้

ผู้ประเมิน

วันที่ดำเนินการประเมิน.....

คำสั่ง : ให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่าเป็นภาพอะไร

1.

2.

3.

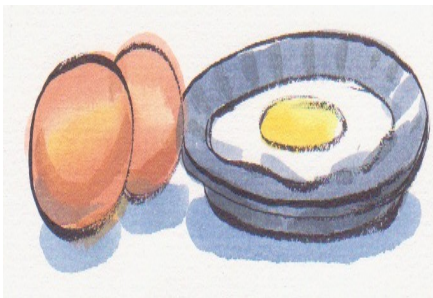

4.

คำสั่ง : ให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่าเป็นภาพอะไร

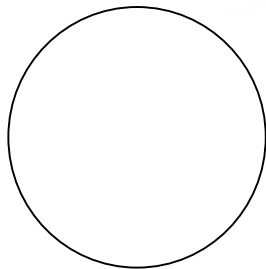
5.

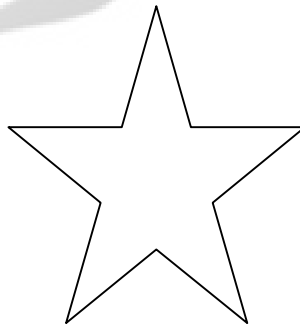
6.

7.

8.

คำสั่ง : ให้นักเรียนดูภาพแล้วบอกว่าเป็นภาพอะไร

9.

10.

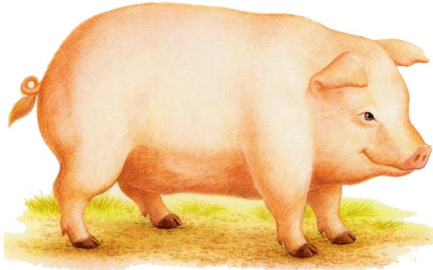
11.

12.

13.

สำหรับผู้ประเมิน

คำชี้แจง: บันทึกผลการให้คะแนน ให้ผู้ทดสอบทำเครื่อง / ในแต่ละข้อที่นักเรียนพูด
ออกเสียง

ตารางบันทึกผลคะแนน

คำศัพท์ จากภาพที่กำหนด	พูดได้		พูดไม่ได้		สรุป ผลคะแนน
	1 คะแนน		0 คะแนน		
	ตรงกับ เสียงสระ	ตรงกับ จำนวนพยางค์	ไม่ตรงกับ เสียงสระ	ไม่ตรงกับ จำนวนพยางค์	
1. ครู					
2. โรงเรียน					
3. จมูก					
4. ปาก					
5. ไข่					
6. นม					
7. วงกลม					
8. ดาว					
9. รถ					
10. ถนน					
11. หมา					
12. แมว					
13. หมู					
รวมคะแนนที่นักเรียนพูดออกเสียงได้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด					

เกณฑ์การให้คะแนนในการพูดออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
มีดังนี้

พูดได้ 1 คะแนน/ข้อ หมายถึงนักเรียนพูดออกเสียงได้ตรงเสียงสระของคำนั้นๆ และ
ออกเสียงได้ตรงกับจำนวนพยางค์ของคำนั้นๆ

พูดไม่ได้ 0 คะแนน/ข้อ หมายถึง ออกเสียงได้แต่ไม่ใช่เสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงสระ และ
ออกเสียงได้แต่ไม่ตรงกับจำนวนพยางค์ของคำนั้นๆ

คู่มือประกอบการใช้แบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการเขียน

1. ขั้นตอนในการใช้แบบประเมิน

1.2 ผู้ดำเนินการประเมินเตรียมการก่อนประเมิน ดังนี้

- 1.2.1 ตรวจสอบแบบประเมินแต่ละชุดให้ครบทุกหน้า
- 1.2.2 ศึกษาแบบประเมินและคู่มือให้เข้าใจขั้นตอนทั้งหมด
- 1.2.3 ผู้ดำเนินการประเมิน ต้องเตรียมเครื่องมือในการประเมิน ดังนี้
 - 1.2.3.1 แบบประเมินและคู่มือประกอบการใช้ประเมิน
 - 1.2.3.2 ดินสอ
 - 1.2.3.3 ยางลบ

1.2 การดำเนินการประเมิน

ให้เด็กเขียนชื่อ นามสกุล ที่หน้าปกแบบประเมินของเด็กให้เรียบร้อยก่อนการประเมินทุกครั้ง หากเด็กไม่สามารถเขียนได้ ผู้ดำเนินการประเมินช่วยเขียนให้

2. คำสั่ง

จงเขียนคำให้ตรงกับภาพ

3. เวลาที่ใช้ในการทำแบบประเมิน

ระยะเวลาที่ใช้ในการประเมิน 30 นาที

4. เกณฑ์การให้คะแนน ข้อละ 1 คะแนน

4.1 เมื่อเด็กสามารถเขียนคำศัพท์จากภาพได้ถูกต้อง ให้ 1 คะแนน โดยมีเกณฑ์ประเมินการเขียนดังนี้

4.1.1 เด็กสามารถเขียนคำศัพท์จากภาพได้ถูกต้อง โดยเขียนสะกดคำได้ตรงตามมาตรา

4.1.2 เด็กสามารถเขียนคำศัพท์จากภาพได้ถูกต้อง โดยเขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง ไม่กลับด้าน ไม่กลับหัวตัวอักษร

4.2 เมื่อเด็กไม่สามารถเขียนคำศัพท์จากภาพได้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด ให้ 0 คะแนน

5. จำนวนแบบประเมิน จำนวน 13 ข้อ

หมายเลข

แบบประเมินความสามารถทางภาษา ด้านการพูดและการเขียน

แบบทดสอบด้านการเขียน จำนวน 13 ข้อ

ชั้นอนุบาลปีที่ 2

ชื่อ

จงเขียนคำให้ตรงกับภาพ

คะแนนที่ได้

ผู้ประเมิน

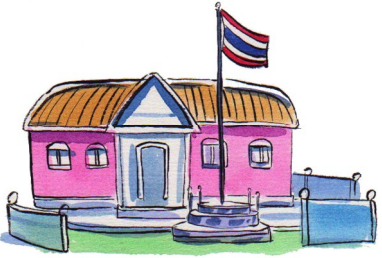
วันที่ดำเนินการประเมิน.....

คำสั่ง : จงเขียนคำให้ตรงกับภาพ

1.

2.

3.

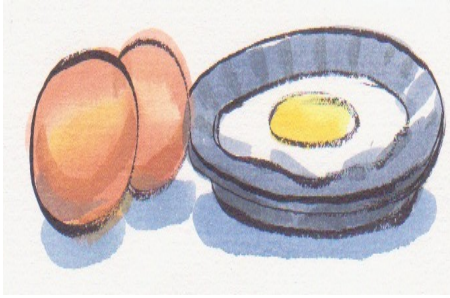

4.

คำสั่ง : จงเขียนคำให้ตรงกับภาพ

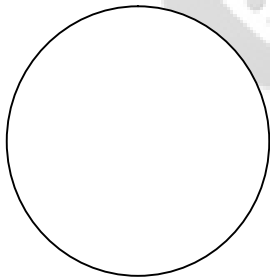
5.

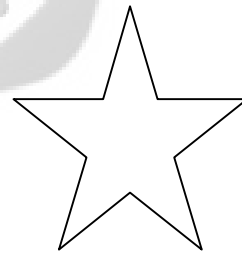
6.

7.

8.

คำสั่ง : จงเขียนคำให้ตรงกับภาพ

9.

10.

11.

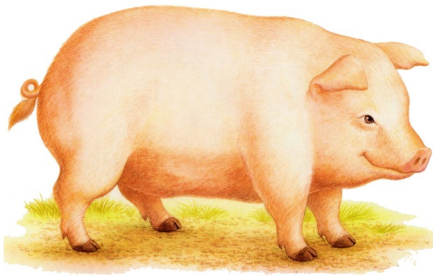

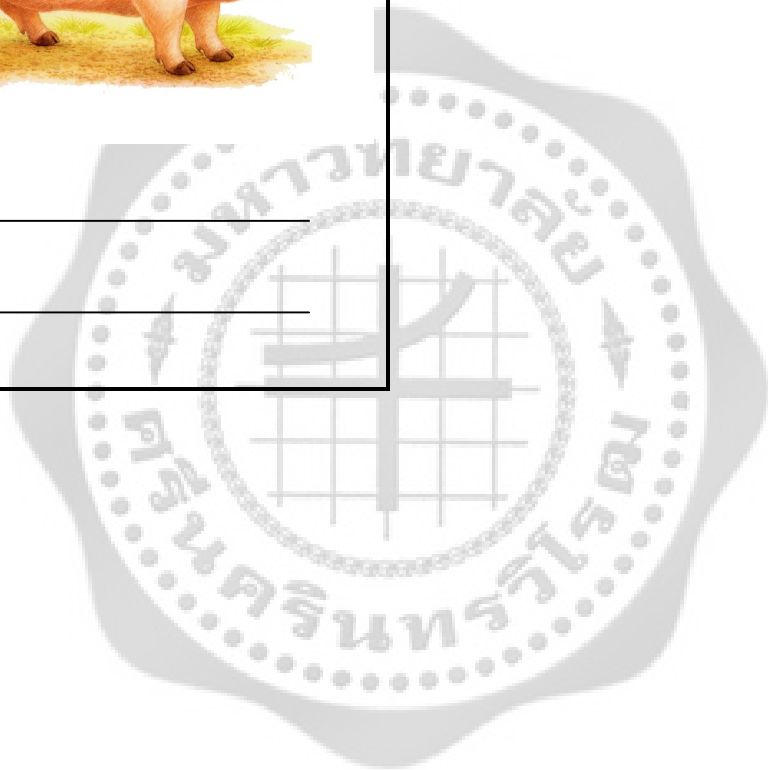
12.

จงเขียนคำให้ตรงกับภาพ

13.

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างทำโยคะอาสนะ

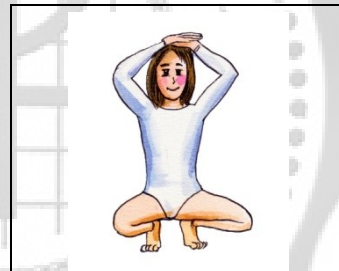
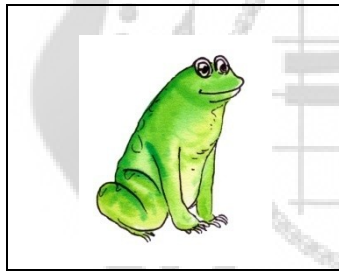
ตัวอย่างบัตรคำและบัตรภาพคำศัพท์

กิจกรรมตามแนวคิดนีโอฮิวแมนนิส

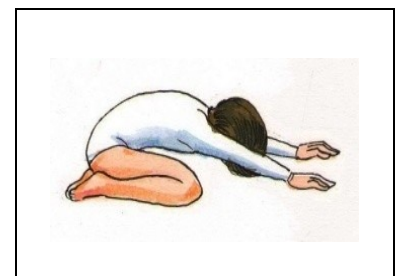
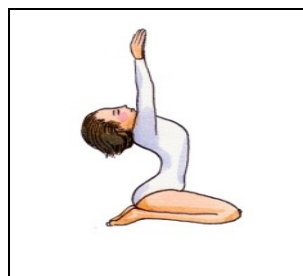
ทำโยคะอาสนะ

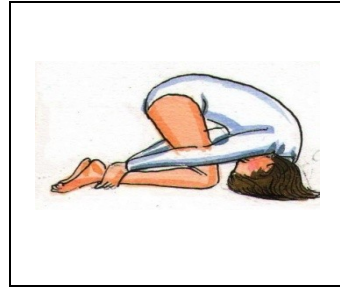
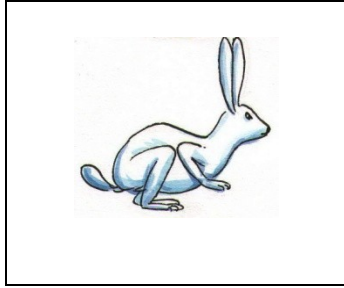
ท่างูเห่า นอนคว่ำ มือวางบนพื้น ยกหัวและลำตัวตั้งแต่เอวขึ้น ตามองเพดาน แล้วค่อยๆ
ก้มลง นอนท่าเดิม ให้เด็กๆ ชูเสียงฟ่อๆ แบบงู

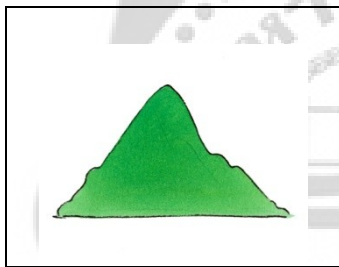
ท่ากบ นั่งลงบนส้นเท้า ทรงตัวด้วยปลายนิ้วเท้า แขนยกขึ้นวางบนศีรษะ แล้วกระโดด
เหมือนกบ

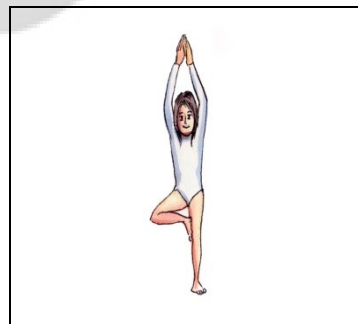
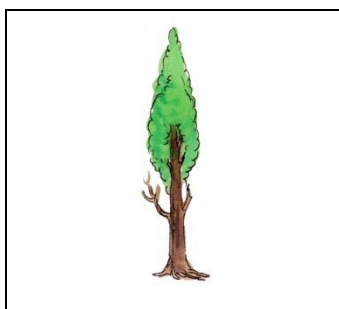
ท่านกนางแอ่น นั่งบนส้นเท้าพนมมือ ยกแขนขึ้นเหนือศีรษะหายใจเข้าลึกๆ แล้วแอ่น
หลัง มองขึ้นเพดาน ยืดแขนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

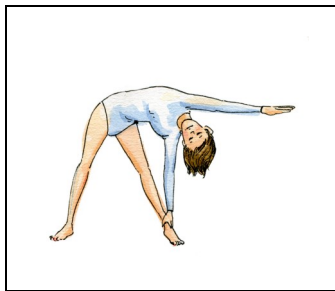
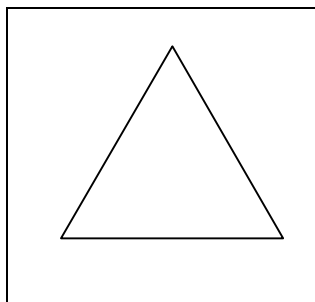
ท่ากระต่าย นั่งลงบนส้นเท้า ขาชิดติดกัน จับเท้าทั้งสองข้าง หลังตรง ก้มตัวลงจนกระหม่อมจรดพื้น พยายามให้หน้าชิดกับเข่า เยกตัวขึ้นทำซ้ำหลายๆ ครั้ง

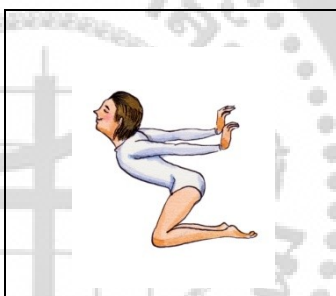
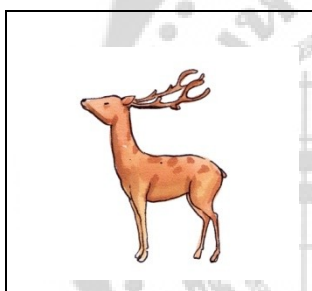
ท่าภูเขา นั่งขัดสมาธิหลังตรงพนมมือ แล้วยกขึ้นสูงเหนือศีรษะ นั่งนิ่งเหมือนภูเขา ทำอีกครั้งหนึ่ง นำขาข้างซ้ายวางบนต้นขาข้างขวา

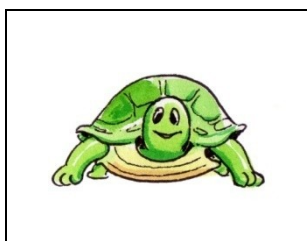
ท่าต้นไม้ ยืนตรง ขาขวาตรงเหมือนกับลำต้น ขาซ้ายงอ เอาเท้าซ้ายวางที่ต้นขาด้านใน เหมือนกิ่งไม้ ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะ ปลายนิ้วทั้งสองข้างแตะกันเหมือนยอดไม้

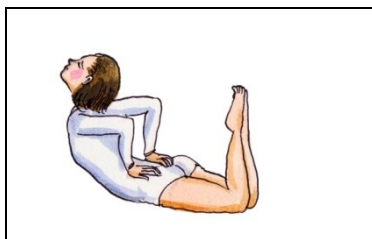
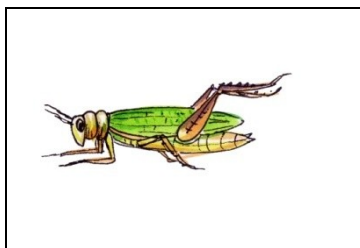
ท่าสามเหลี่ยม กางขาออกทั้งสองข้าง ใช้นิ้วเท้าทั้งสองข้างแตะตรงกลาง กางแขนทั้งสองข้างระดับไหล่ โยกตัวไปด้านขวา แขนขวาแตะลงที่ส้นเท้าข้างขวา ทำเช่นนี้จนครบทั้งสองข้าง

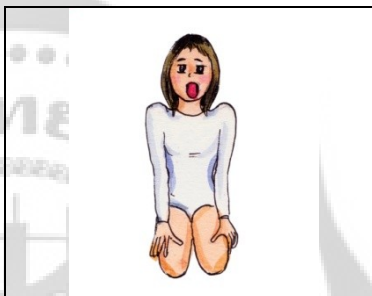
ท่ากวาง นั่งลงบนส้นเท้า เข่าชิดติดกัน แกว่งแขนไปข้างหลังให้สูง ยกกันขึ้นจากส้นเท้า แขนยืดตรงแอ่นเอว นิ้วมือชี้ขึ้นข้างบน เหมือนเขากวางยกศีรษะขึ้น มองตรงไปข้างหน้า

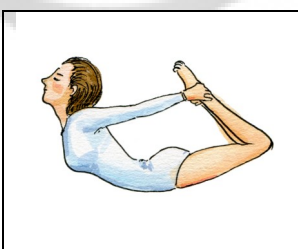
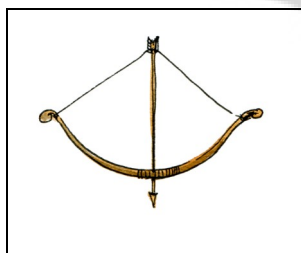
ท่าเต่า นั่งแยกขาออกจากกันเอามือสอดใต้หัวเข่าทั้งสองข้าง ฝ่ามือคว่ำลง ก้มศีรษะลงจนศีรษะถึงพื้น

ทำตั๊กแตน นอนคว่ำเข้าชิด พับขาขึ้น ปลายเท้าชี้มาทางศีรษะ เอาจมมือวางบนเอวทั้งสองข้าง ยกศีรษะและอกขึ้นจากพื้น มองเพดานผ่นนคลาย ทำซ้ำหลายๆ ครั้ง

ทำสิงโต นั่งลงบนส้นเท้าไขว้ขา และเข้าแยกจากกันวางมือลงบนเท้าทั้งสอง กางนิ้วออกจากกันเหมือนงเล็บสิงโต เหลือตามองข้างบนอ้าปาก และแลบลิ้นออกมาให้มากที่สุด และคำรามเหมือนสิงโต

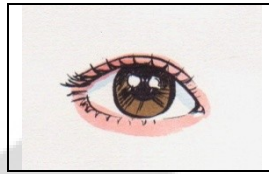
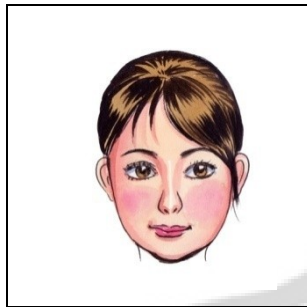

ทำคันธนู นอนคว่ำงอเข่าขึ้น เอาจมมือจับข้อเท้าไว้ดึงข้อเท้าเข้ามา ยึดตัวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แขนตรงเหมือนกับเส้นธนู ศีรษะพยายามไปข้างหลัง โยกตัวไปมา

(ชูชาน.2542: 48-186; นันทกา ทวีปกุล. 2543: 98-100)

ตัวอย่างบัตรคำและบัตรภาพคำศัพท์

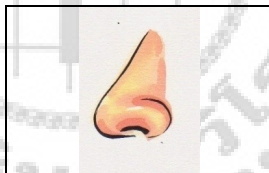
หน่วยตัวของฉัน
เรื่อง ใบหน้าของฉัน

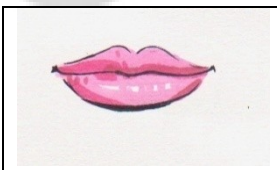
ตา

หู

จมูก

ปาก

วิธีการใช้ ครูจะนำบัตรภาพและบัตรคำติดกระดาน เพื่อให้เด็กเห็นคำศัพท์และภาพโดยชัดเจน
ในขณะที่ครูทำการสอนคำศัพท์ ภาพแรกเป็นภาพใบหน้าของฉัน ประกอบด้วยภาพย่อยคือ ภาพตา
ภาพหู ภาพจมูก และภาพปาก และบัตรคำศัพท์คำว่า ตา หู จมูก และปาก ตามลำดับ และครูสามารถ
นำภาพและบัตรคำเหล่านี้มาใช้ได้ เช่น นำมาเล่นเกมจับคู่คำศัพท์กับภาพ เป็นต้น

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	สวิตตา ทองเย็น
วันเดือนปีเกิด	3 ตุลาคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 138/11 ซ.องครักษ์ แขวงถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร 10300
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2547	ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาการศึกษาพิเศษ จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต จังหวัดกรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2553	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาการศึกษาพิเศษ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดกรุงเทพมหานคร

